ΚΩΔ. ΑΡ. 5 Σ03 1683

ΟΥΙΛΛΙΑΜ ΣΑΙΞΠΗΡ • ΑΜΛΕΤ

ΟΥΙΛΛΙΑΜ ΣΑΙΞΠΗΡ

ΑΜΛΕΤ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΓΙΩΡΓΟΣ ΧΕΙΜΩΝΑΣ

ΚΕΔΡΟΣ

1960 ΠΕΙΣΙΣΤΡΑΤΟΣ, Ὕψιλον
1964 Η ΕΚΔΡΟΜΗ, Κέδρος
1966 ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ, Κέδρος
1970 ΑΦΑΣΙΑ ΚΑΙ ΛΟΓΟΣ, Κοβάνης
1971 Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΙΝΕΟΤΗΣ, Κέδρος
1974 Ο ΓΑΜΟΣ, Κέδρος
1975 Ο ΑΔΕΛΦΟΣ, Κέδρος
1979 ΟΙ ΧΤΙΣΤΕΣ, Κέδρος
1984 ΤΑ ΤΑΞΙΔΙΑ ΜΟΥ, Κέδρος
1984 ΗΛΕΚΤΡΑ Σοφοκλῆ, Καστανιώτης
1984 ΕΞΙ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΟ ΛΟΓΟ, Ὕψιλον
1985 ΒΑΚΧΕΣ Εὐριπίδη, Καστανιώτης
1985 Ο ΧΡΟΝΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟ
Ἕβδομο μάθημα γιά τόν Λόγο, Ράππας (Κέδρος)
1987 Η ΔΥΣΘΥΜΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ
Ὄγδοο μάθημα γιά τόν Λόγο, Ὕψιλον

ΟΥΙΛΛΙΑΜ ΣΑΙΞΠΗΡ

ΑΜΛΕΤ
ΠΡΙΓΚΗΠΑΣ ΤΗΣ ΔΑΝΙΑΣ

(Δράμα σέ πέντε πράξεις καί εἴκοσι σκηνές)

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΓΙΩΡΓΟΣ ΧΕΙΜΩΝΑΣ

ΚΕΔΡΟΣ

WILLIAM SHAKESPEARE
HAMLET, PRINCE OF DENMARK
('Αγγλικό κείμενο: The Works of William Shakespeare
ODHAMS PRESS LTD and BASIL BLACKWELL MCMXLVII)

© Γιῶργος Χειμωνᾶς, 1988
'Εκδόσεις Κέδρος Α.Ε., Γ. Γενναδίου 3, 1988

ΤΟ ΠΡΟΣΧΗΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΣΧΗΜΑ

ΑΜΛΕΤ: Καταστρέφεις τή νύχτα!
Πράξη Α', σκηνή 4

Τά κίνητρα τῆς μεταφραστικῆς μου δραστηριότητας εἶναι ἰδιοτελῆ. Μετέφρασα δύο τραγωδίες, ἐπειδή αὐτός ἦταν ὁ ἀσφαλέστερος τρόπος να κυριαρχήσω στήν σκοτεινή συγκίνηση πού ἀπό πάντα μέ κατέβαλλε βλέποντας ἤ διαβάζοντας Τραγωδία καί συνδέθηκα, ἤδη πολλά χρόνια, μέ τόν Ἄμλετ – μετέχοντας στό ἀσαφές παιχνίδι πού ἐπιτρέπει ἡ νομοθεσία τῶν συγγραφέων μεταξύ τῶν δημιουργῶν καί τῶν πλασμάτων τους, τῶν δικῶν τους ἀλλά καί τῶν ἄλλων – ὄχι ἐπειδή μέ ἐνδιαφέρει ὁ Σαίξπηρ, ἀλλά ἐπειδή μέ ἐνδιαφέρει ὁ Ἄμλετ, σέ πεῖσμα τῆς ζωηρῆς ἀντίρρησης τοῦ Ἔλιοτ. Ποτέ στήν λογοτεχνία, κανένα ἄλλο πλάσμα δέν μίλησε τόσο ὠμά, ἄκαμπτα, βάναυσα, γιά θέματα οὐσίας τοῦ ἀνθρώπου ὅπως μίλησε ὁ Ἄμλετ, αὐτό τό ξένο πρόσωπο, πού ὡς τό τέλος θά μείνει ξένο καί πού τό δράμα δέν τό γεννᾶ: τό παρασύρει καί τό ἐμπλέκει· τό ἀποσπᾶ ἀπό τό χάος ὅπου ἀνήκει καί τό χρησιμοποιεῖ στήν κίνησή του, προορίζοντάς το, ἀπό τήν ἀρχή, γιά τήν ἀναγκαία πράξη – αὐτήν πού ὠφελεῖ τό δράμα καί τό ἐκπληρώνει. Τά ὄντα αὐτά (ἐννοῶ καί τῆς ἑλληνικῆς τραγωδίας, ὅσο κι ἄν σ' αὐτήν παίρνουν μιά μορφή λεία καί ἁρμονική) εἶναι περιπλανώμενα καί ἱπτάμενα πού τό δράμα τά ἑλκύει· τό δράμα εἶναι ὁ ἀποκλειστικός τους τρόπος νά ἐνσωματωθοῦν στόν κόσμο τῶν ἀνθρώπων. Κι ἀφοῦ ἡ ζωή εἶναι πάντα διπλανή, νά ἐπαναφέρουν σ' αὐτόν τόν κόσμο τήν ἴδια τήν ἀληθινότητά του – πού δέν μπορεῖ παρά νά εἶναι δίπλα, ἔξω ἀπό τήν συμπαγῆ ζωή τῶν ἀνθρώπων, ἀπό τήν ὁποία τό ἀληθινό ἔχει μοιραῖα ἀποβληθεῖ ὡς ἀντίσταση, ὑπερβολή, καταστροφή. Τά ὄντα αὐτά εἶναι

πράγματι καταστροφικά ἐπειδή εἶναι, προπάντων, αὐτοκαταστροφικά – μιά καί, ἔτσι ἤ ἀλλοιῶς, δέν ἀντέχουν στό καθεστώς τῶν ἀνθρώπινων πραγμάτων.

Ὡστόσο, αὐτή ἡ ξενότητα δέν καταργεῖ τήν φυσική τους συγγένεια μέ τούς ἀνθρώπους – τό ἀντίθετο: εἶναι αὐτοί πού πραγματοποιοῦν τήν ἀνθρώπινη δυνατότητα, εἶναι ὁ δυνάμει ἄνθρωπος καί, συνεπῶς, ὁ ἄνθρωπος ἐν κρίσει. Ἡ ἄτακτη συμπεριφορά τους ὑπαγορεύεται ἀπό τήν ὀργανική ἐξάρτησή τους ἀπό τό ἀπόλυτο, πού στόν κόσμο τῶν ἀνθρώπων συμπιέζεται σέ ἁπλουστευτικά καί ὑποβαθμισμένα, ἀλλά αὐστηρά ἐλεγχόμενα καί ἀναγνωρίσιμα, ἐντάλματα. Περιφέρουν τήν ἐγγενῆ δυσθυμία τους, γιά νά ἐκραγοῦν μέσα ἀπό τίς συμβάσεις μιᾶς ἰδεακῆς, παραδοσιακῆς τάξης τήν ὁποία καί κατ' ἀνάγκην ἐκπροσωποῦν, ἀφοῦ πρόκειται γιά μιά τάξη μικτοῦ, συμφυοῦς (ψυχικοῦ, ἠθικοῦ, πολιτικοῦ) δικαίου πού ταξινομεῖ αὐτές τίς ψηφῖδες τοῦ ἀπόλυτου, ὅπως ἀδρά ἔμαθε νά τίς συναρμολογεῖ ὁ ἄνθρωπος. Στό τέλος πάντα θά φύγουν, εἴτε πεθαίνοντας (συνήθως βίαια) εἴτε καί πραγματικά φεύγοντας. Ὅταν παραμένουν, εἶναι πιά ἔκπνοοι, ἀμήχανοι, ψευδεῖς – καί χρειάζεται, ἄλλωστε, νά εἶναι ψεύτικοι σέ ἀρκετά σημεῖα τῆς δραματικῆς ἱστορίας, δέν γίνεται ἀλλοιῶς. Τό δράμα – θέλω νά πῶ μέ ὅλα αὐτά – εἶναι τό πρόσχημα γιά νά ἐκλάμπει τό ἀπόλυτο· πολύ ἀραιά καί πολύ ἀδέξια, εἶναι ἀλήθεια, ἐκεῖ ὅπου ὁ ἥρωάς του (πάντα μέ τίς σχεδιασμένες ἀφορμές) κάνει τούς ἀνθρώπους νά σκύψουν πάνω ἀπό τήν ἄβυσσο. Καί τό πρόσχημα αὐτό δέν λείπει ἀπό κανένα ἐπεισόδιο τέχνης.

Τό σχῆμα τοῦ Ἄμλετ μοῦ φαίνεται λιγότερο ἀκαθόριστο (ἤ δέν μπορεῖ παρά νά εἶναι ἀκαθόριστο, ἀλλά μέ τήν ἔννοια πού ἐξηγῶ παρακάτω) ἀπό ὅ,τι πιστεύεται γενικά – καί ἔχω ἐπιφυλάξεις ἄν ὁ δισταγμός καί ἡ ἀμφιθυμία πού τό διασποῦν μποροῦν ἀναλυτικά νά ἑρμηνευθοῦν μέ ψυχολογικούς, ἤ ἄλλους, συμμετρικούς ὅρους, ὅπως ἔχει πολλές φορές ἐπιχειρηθεῖ. Ὁ Ἄμλετ (ἔχει κατά κόρον εἰπωθεῖ) μπορεῖ νά εἶναι ἕνα ἔργο πολιτικό ἤ φιλοσοφικό ἤ ποιητικό ἤ ὅλα μαζί ἤ τίποτε ἀπό αὐτά, πλῆρες ἤ ἀτελές, συγκλονιστικό ἤ ἀποτυχημένο – ὅμως, σέ καμμιά περίπτωση δέν μποροῦμε, ὅπως

καί νά τόν μεταχειρισθοῦμε, νά ἀμελήσουμε αὐτήν τήν ταραγμένη ὅσο καί ἔντονα αἰσθητή σχέση του μέ τό ἀπόλυτο, πού εἶπα πρίν. Τό κεντρικό, θαρρῶ, ἐρώτημα τοῦ Ἄμλετ νά ζεῖς ἤ νά μή ζεῖς, πού συμπυκνώνει (καί θά ἔλεγα ἀκυρώνει, ἀναβάλλει) ὅλη του τήν ἀγωνία, ὑποκρύπτει ἕνα ἄλλο πιό θεμελιῶδες, πολύ πιό ἀγωνιῶδες – θά τό ὥριζα πρακτικό – ἐρώτημα: πῶς νά ζεῖς. Ὁ Ἄμλετ δέν ἔχει, δέν θά βρεῖ ποτέ, τρόπο νά ζήσει, ἀπό τήν ἔναρξη ὡς τή λήξη τοῦ δράματος, γιατί καμμιά χρήση τοῦ κόσμου δέν εἶναι καλή. Εἶναι ἴσως παράδοξο, ἀλλά ἀκριβῶς ἡ δυσαναλογία ἤ καί ἀπουσία τῆς ἐλιοτικῆς «συστοιχίας» συνιστᾶ τήν ἴδια τή φυσιογνωμία του. Ἀναγκασμένος νά ζήσει, καταναγκασμένος νά πράξει, νά περιορισθεῖ καί νά ὁρισθεῖ, γίνεται παράφορα δύστροπος, ἐκδικητικός πρός ὅλες τίς κατευθύνσεις – δέν ἐκδικεῖται τόν φόνο τοῦ πατέρα του, ἐκδικεῖται τήν μοίρα του νά ὑπάρχει, καί νά ὑπάρχει ἔτσι· ἐκδικεῖται τήν ἴδια τήν ἀνάγκη νά ἐκδικηθεῖ. Ὅλη του ἡ διαδρομή, ὅλο τό φέρσιμό του εἶναι ἕνα συνεχές ἀνοιγοκλείσιμο, ἕνα ἀδιάκοπο πήγαινε-ἔλα ἀνάμεσα στό κενό καί στόν ἀνούσιο κόσμο. Ἔχοντας ἀπό πολύ νωρίς συλλάβει ὅτι τό πράττειν κατά κανένα τρόπο δέν ἀντιστοιχεῖ στό πράττεσθαι, ἐκτινάσσεται καί διαλύεται στό χάσμα πού ὑπάρχει ἀνάμεσα στό εἶναι καί στό φαίνεσθαι, παραιτούμενος ἐξαρχῆς ἀπό αὐτό τό τελευταῖο. Μιά φευγαλέα αἴσθηση εὐφορίας τόν ἀγγίζει ὅταν ἐρωτεύεται τήν Ὀφηλία ἤ ὅταν συναντᾶ τούς ἠθοποιούς – αἰσθάνεται συμπάθεια, σχεδόν τρυφερότητα γι' αὐτούς: κι ἐκεῖνοι, ὅπως κι αὐτός, ἀναπαριστοῦν καί παριστοῦν, καί μάλιστα ἐκεῖνοι ἀσύγκριτα καλλίτερα ἀπό αὐτόν. Ὁ ἴδιος καταφεύγει συχνά στήν τρέλα, σ' αὐτή τήν δραματική ὑποκρισία ζωῆς. Μπορεῖ ἀκόμη κανείς νά σκεφθεῖ πώς, ὡς ἐπεισόδιο ζωῆς, τό γεγονός τῆς δολοφονίας τοῦ πατέρα του σέ τίποτε δέν διαφέρει ἀπό τήν ἀναπαράστασή του ἀπό τούς ἠθοποιούς.

Δέν μέ ἀπασχόλησε ποτέ νά εἶναι ὁ Ἄμλετ «σύγχρονος»· μέ ἀπασχολεῖ ὅμως νά εἶναι παρών. Θά ἦταν κρῖμα, ὁ ὀξύς αὐτός λόγος τοῦ Ἄμλετ πού ἔχεις τήν αἴσθηση ὅτι, κυριολεκτικά, διαπερνᾶ τόν χρόνο – διαπερνᾶ τήν ἴδια του τήν γλώσσα (αὐτήν τήν ἀμετάφραστη γοητεία τῶν ἀγγλικῶν λέξεων τοῦ Σαίξπηρ), διαπερνᾶ σχίζοντας ἀκόμα καί τό θεατρικό δρώμενο, νά σκορπίζει μέ-

σα στόν βόμβο μιᾶς ἐποχικῆς, μᾶλλον, περίτεχνης ὁμιλίας, παρόλο πού ἔστω καί μ' αὐτόν ἐξακολουθεῖ πάντα νά εἶναι διαπεραστικός καί νά ὑπερισχύει. Ὅμως ὁ Ἄμλετ παρών πού ἐννοῶ, θά μιλάει, ὅπως σήμερα, πού ὁ λόγος ἔχει γίνει σπάνιος, μπορεῖ νά μιλήσει. Ἡ ὁποιαδήποτε, λοιπόν, ἐλευθερία μου στήν ἀπόδοσή του ἀποσκοπεῖ στήν ἔκθλιψη τῆς περιστροφῆς καί στήν σφιχτή ἁπλότητα τῆς εἰδικῆς ἐκείνης ἔμφασης, πού ἐνυπάρχει στόν φύσει κραυγαλέο δραματικό λόγο. Κατά τά ἄλλα, προσπάθησα νά συντηρήσω τόν παλαιικό εὐγενικό λυρισμό τοῦ κειμένου. Ἀκόμα, στήν μεταγραφή αὐτή, πρέπει νά πῶ, δέν εἶναι τόσο ἡ ἐργώδης ἀνάγνωση τοῦ πρωτότυπου, τῶν δύο γαλλικῶν καί τῶν πολλῶν ἑλληνικῶν μεταφράσεων, ὅσων ἐγώ γνωρίζω, πού καθορίζουν τή μορφή της, ὅσο τά θραύσματα, οἱ εἰκόνες, οἱ εἰκαστικές αἰσθήσεις πού κράτησα ἀπό τό θέατρο καί τόν κινηματογράφο, εἶναι περισσότερο οἱ Ἄμλετ πού εἶδα, καί εἶδα πολλούς. Τήν ψυχολογία τῆς δικῆς μου συνάντησης μ' αὐτόν τόν Δανό – τήν ἀποσιωπῶ, δέν ἐνδιαφέρει κανέναν. Ὡστόσο, θυμίζοντας αὐτό τό ἀλλόκοτο παιχνίδι πού εἶπα στήν ἀρχή, γιά τά ἐξόριστα πλάσματα τῆς λογοτεχνίας – πῶς ἀναγνωρίζονται ἀπό μακριά τό ἕνα μέ τό ἄλλο, θέλω νά σημειώσω ὅτι ἡ φράση τοῦ Ἄμλετ «τίποτα ἀπό μένα δέν φαίνεται», εἶναι ἡ τελεσίδικη φράση πού διατρέχει ὁλόκληρο τό «Μυθιστόρημα», ὁ ὑπόκωφος μονόλογος τοῦ Τ.

Ἰούλιος 1986 - Ἰούλιος 1987 - Ἰανουάριος 1988

ΓΙΩΡΓΟΣ ΧΕΙΜΩΝΑΣ

DRAMATIS PERSONAE

Κλαύδιος	Βασιληάς τῆς Δανίας
Ἄμλετ	γυιός τοῦ νεκροῦ βασιληᾶ Ἄμλετ καί ἀνηψιός τοῦ Κλαύδιου
Πολώνιος	σύμβουλος τοῦ βασιληᾶ
Ὁράτιος	φίλος τοῦ Ἄμλετ
Λαέρτης	γυιός τοῦ Πολώνιου
Βολτιμάνδος	
Κορνήλιος	
Ρόζενκραντζ	αὐλικοί
Γκίλδενστερν	
Ὄσρικ	
Ἱερεῖς	
Μάρκελλος	
Βερνάρδος	ἀξιωματικοί
Φραγκῖσκος	στρατιώτης
Ρεϋνάλδος	ἄνθρωπος τοῦ Πολώνιου
Ἠθοποιοί	
Δύο Νεκροθάφτες	
Φορτεμπράς	πρίγκηπας τῆς Νορβηγίας
Λοχαγός	
Ἄγγλοι πρεσβευτές	
Γερτρούδη	βασίλισσα τῆς Δανίας καί μητέρα τοῦ Ἄμλετ
Ὀφηλία	κόρη τοῦ Πολώνιου
Εὐγενεῖς	
Κύριοι, Κυρίες, Ἀξιωματικοί, Στρατιῶτες, Ἀγγελιοφόρος, Φρουροί	
Ναυτικοί	
Φάντασμα τοῦ πατέρα τοῦ Ἄμλετ	

ΔΑΝΙΑ, Ἐλσινόρη
Στόν Πύργο *(Αἴθουσα, Δώματα, Προθάλαμος, Χῶροι· στίς Πολεμῆστρες)*
Στήν Πεδιάδα
Στό Νεκροταφεῖο

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΗ

ΣΚΗΝΗ 1

(*Στήν Πολεμήστρα·* Βερνάρδος, Φραγκῖσκος, Ὁράτιος, Μάρκελλος)

ΒΕΡΝΑΡΔΟΣ
Ποιός εἶσαι

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ
Ποιός εἶσαι ἐσύ. Ἀκίνητος. Τό σῆμα

ΒΕΡΝΑΡΔΟΣ
Νά ζεῖ ὁ βασιλέας

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ
Βερνάρδε

ΒΕΡΝΑΡΔΟΣ
Ναί

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ
Δέν ἄργησες

ΒΕΡΝΑΡΔΟΣ
Εἶναι ἀκριβῶς μεσάνυχτα. Πήγαινε καί κοιμήσου

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ

Σ' εὐχαριστῶ πού μέ διώχνεις
Ὡς τήν ψυχή μου ἔφτασε σάν θάνατος τό κρῦο

ΒΕΡΝΑΡΔΟΣ

Ἦταν ἥσυχη ἡ βάρδια σου;

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ

Οὔτε ποντίκι ἔτριξε

ΒΕΡΝΑΡΔΟΣ

Φῦγε. Καληνύχτα
Θά εἶναι μαζί μου ὁ Ὁράτιος κι ὁ Μάρκελλος
Ἄν τούς δεῖς, στεῖλε τους νἄρθουν γρήγορα

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ

Τούς ἀκούω, ἔρχονται θαρρῶ
Ποιός εἶναι ἐκεῖ

ΟΡΑΤΙΟΣ

Πιστοί σ' αὐτήν τήν γῆ

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ

Πιστοί στόν βασιληά της

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ

Καληνύχτα

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ

Καλή σου νύχτα στρατιώτη
Ποιός πῆρε τήν θέση σου;

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ

Ὁ Βερνάρδος. Καληνύχτα

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ

Βερνάρδε

ΒΕΡΝΑΡΔΟΣ

Εἶναι καί ὁ Ὁράτιος;

ΟΡΑΤΙΟΣ

Μέ μισή καρδιά

ΒΕΡΝΑΡΔΟΣ

Καλῶς ὥρισες Ὁράτιε
Μάρκελλε σέ χαιρετῶ

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ

Ἦρθε ἀπόψε ἐκεῖνο;

ΒΕΡΝΑΡΔΟΣ

Ὄχι

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ

Ὁ Ὁράτιος δέν πιστεύει καί λέει πώς ἦταν ὄνειρο
Ὅμως δέν ἦταν. Δύο φορές τό εἴδαμε κι ἀγρίεψε ὁ νοῦς μας
Τόν ἔφερα ἐδῶ νά ἀγρυπνήσει μαζί μας
Νά τό δεῖ κι αὐτός ὅταν φανεῖ
καί νά πιστέψει τά μάτια μας. Νά τοῦ μιλήσει

ΟΡΑΤΙΟΣ

Ἄδικα. Δέν θά φανεῖ

ΒΕΡΝΑΡΔΟΣ

Μήν ἀντιστέκεσαι. Τουλάχιστο
ἄφησέ μας νά νικήσουμε τήν ἀκοή σου
μιλῶντας σου γι' αὐτά πού εἴδαμε
αὐτές τίς δύο νῦχτες

ΟΡΑΤΙΟΣ

Ἀκοῦμε λοιπόν τί ἔχει νά μᾶς πεῖ ὁ Βερνάρδος

ΒΕΡΝΑΡΔΟΣ

Ἐχθές, τήν ὥρα πού ἐκεῖνο τό δυτικό ἄστρο
ἦρθε καί στάθηκε ἐκεῖ πού ἀνάβει τώρα
Τήν ὥρα πού τά σήμαντρα χτύπησαν ἕναν χτῦπο
Ἐγώ κι ὁ Μάρκελλος

(*Φάντασμα*)

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ

Σιωπή. Κοιτάξτε Νάτο

ΒΕΡΝΑΡΔΟΣ

Πῆρε μορφή ἀπό τόν πεθαμένο βασιληά

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ

Ὁράτιε, ἐσύ πού ἔχεις γνώσεις. Μίλα του

ΒΕΡΝΑΡΔΟΣ

Ὁράτιε. Δές. Ἡ μορφή τοῦ βασιληᾶ

ΟΡΑΤΙΟΣ

Θεέ μου. Ὁ βασιλέας
Φρίκη μέ παραλύει καί εὐλάβεια

ΒΕΡΝΑΡΔΟΣ

Θέλει νά τοῦ μιλήσουν

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ

Ὁράτιε. Ρώτησε

ΟΡΑΤΙΟΣ

Τί πράγμα εἶσαι
Ἐσύ πού καταπατᾶς τίς πιό κρυφές ὧρες τῆς νύχτας
Πού ντύθηκες τό πολύτιμο στόλισμα τοῦ πολέμου
τοῦ νεκροῦ δεσπότη τῆς Δανίας. Καί φέγγεις
Ὅπως ἔφεγγε αὐτός ἀνάμεσα σέ σκοτεινούς στρατιῶτες
Γιά τόν Θεό. Σέ ἐξορκίζω. Μίλα

(*Φάντασμα*)

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ

Θύμωσε

ΒΕΡΝΑΡΔΟΣ

Τραβιέται. Φεύγει. Χάνεται

ΟΡΑΤΙΟΣ

Μεῖνε. Σέ παρακαλῶ. Μίλα. Πές. Σέ ἐξορκίζω. Μίλα

(*Φάντασμα, χάνεται*)

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ

Χάθηκε

ΒΕΡΝΑΡΔΟΣ

Λέγε τώρα Ὁράτιε. Χλώμιασες καί ταράχτηκες
Τί ἦταν αὐτό

ΟΡΑΤΙΟΣ

Ὁρκίζομαι, δέν θά τό πίστευα
Ἄν δέν τό ἔβλεπα μέ τά ἴδια μου τά μάτια

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ

Δέν μοιάζει μέ τόν βασιληά;

ΟΡΑΤΙΟΣ

Ὅσο ἐσύ μέ τόν ἑαυτό σου
Εἶχε θυμᾶμαι τήν ἴδια στολή τότε
πού ἔδινε μάχη μέ τόν ἄπληστο τόν Νορβηγό τόν βασιλέα
Καί εἶχε ἐκεῖνο τό τρομερό τό πρόσωπο τότε
πού μέ ὀργή γκρέμισε
κι ἔσερνε πάνω στούς πάγους τούς Πολωνούς.
Εἶναι παράξενο

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ

Δυό νῦχτες πέρασε ἀπό ἐδῶ
Στό ἴδιο βάθος τῆς νύχτας, ὅπως τόν εἶδες τώρα
Ξάγρυπνος ἄρχοντας πολέμου

ΟΡΑΤΙΟΣ

Δέν καταλαβαίνω, καί πουθενά δέν πάει ὁ νοῦς μου
Ὅμως αἰσθάνομαι τόν ἴσκιο
Τόν μαῦρο οἰωνό γιά τήν Δανία

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ

Παρακαλῶ, νά μοῦ πεῖ αὐτός πού ξέρει
Γιατί τίς νύχτες στέκεται ἄγρυπνη κι ὄρθια ἡ Δανία
Γιά ποιούς λυώνει ὅλος αὐτός ὁ μπρούντζος
καί φτιάχνονται κανόνια καί σκόρπισαν ἔξω παντοῦ
οἱ ἔμποροι τοῦ πολέμου. Γιατί ἐπιστρατεύθηκαν

ὅλοι οἱ ναυπηγοί, χωρίς ἀνάπαυση νά δουλεύουν
Κι ὅλες οἱ μέρες εἶναι ὅμοιες, ἡμέρες τῆς δουλειᾶς
καί δέν ὑπάρχει πιά ἡ Κυριακή. Τί συμβαίνει
Τί σημαίνει αὐτός ὁ παράφορος ξεσηκωμός
Πού ἔκανε τήν νύχτα ἡμέρα καί συνεργό τῆς μέρας
Ποιός θά μοῦ ἀπαντήσει

ΟΡΑΤΙΟΣ

Ἐγώ. Κι ὅ,τι πῶ θά εἶναι ἀπό φῆμες
Γνωρίζουμε ὅλοι γιά τόν Φορτεμπράς
Τόν ἀλαζονικό Κύριο τῆς Νορβηγίας
πού ἄνοιξε πόλεμο μέ τόν δικό μας πεθαμένο βασιλιά
τόν Ἄμλετ. Αὐτόν πού τώρα εἴδαμε ἐμπρός μας
Ἔγινε ὁ πόλεμος καί ὁ ἀνδρεῖος Ἄμλετ
ὁ ἔνδοξος σ' ὁλόκληρο τόν κόσμο τόν δικό μας
Νίκησε. Σκότωσε τόν Φορτεμπράς
Καί τότε, μεγάλα ἐδάφη πού κατεῖχε ὁ νικημένος
περάσανε στά χέρια τοῦ Ἄμλετ
κατά τίς ἐγγυήσεις πού ἀντάλλαξαν καί οἱ δύο
ὅπως ὁρίζουν τά σεβάσμια ἔθιμα τῶν πολέμων
Ἀφοῦ, ἄν νικοῦσε ὁ Φορτεμπράς τότε ἐκεῖνος
θά ἔπαιρνε τά ἐδάφη πού εἶχε ὁρίσει ὁ Ἄμλετ
Ὅσα κι ἀντίστοιχα μ' αὐτά
πού τώρα εἶχε δίκαια κερδίσει
Καί ἦρθε ὁ γῦρος γιά τόν Φορτεμπράς τόν νέο
Ὁ γυιός τοῦ σκοτωμένου. Ἄρπαγας ἐξαγριωμένος
Μέ λύσσα ἀνασκάβει ἀπό ἄκρο σέ ἄκρο ὅλη τήν Νορβηγία
Στρατολογεῖ ἄθλιους μισθοφόρους
Χαμένα κορμιά, καί κάνει στρατό
Δείχνει τά δόντια του κι ἔχει στό νοῦ
νά πάρει πίσω μέ τήν βία
τούς τόπους πού ἔχει χάσει ὁ γονηός του
Ὅμως, γιά ὅλα αὐτά τό κράτος μας προνοεῖ.
Νομίζω ὅτι αὐτή εἶναι ἡ αἰτία
γιά τίς ἄγρυπνες φρουρές καί γιά τήν ταραχή μας
Εἶναι ἡ ἔξαψη κι ἡ ἀγωνία ὅλης αὐτῆς τῆς χώρας

ΒΕΡΝΑΡΔΟΣ

Ναί. Αὐτό πρέπει νά εἶναι. Καί ἔχει μιά σημασία
πού αὐτή ἡ βλοσυρή μορφή
παραμονεύει πάνοπλη σάν νά φρουρεῖ
Ἔτσι ὅπως θά ἔκαμνε αὐτός ὁ βασιλιάς
Πατέρας αὐτῶν τῶν πολέμων

ΟΡΑΤΙΟΣ

Ἀπό αὐτό πού μέλλεται θρύμα
πού ἐρεθίζει τό μάτι τοῦ νοῦ

Τότε, στό μεσουράνημα τῆς δοξασμένης Ρώμης
Παραμονές πού ἔπεσε ὁ Καίσαρας ὁ κραταιός
Ἀνοῖξαν οἱ τάφοι. Βγῆκε ἔξω ὁ θάνατος
Βοῶντας πέρασε ἀπό τούς δρόμους. Κρούοντας
τά δυό του τύμπανα
Ὁ οὐρανός χαράχθηκε ἀπό τό ὑνί τῶν ἄστρων
καί τό αἷμα του ἔβρεξε στήν γῆ. Στόν ἥλιο
φάνηκαν μαῦρα σημάδια γάγγραινας
Θειάφι ἔγινε ἡ χλωρή δροσιά καί ἡ ὑγρή σελήνη
ξέπεσε ἀπό τήν ἐξουσία της στό βασίλειο τοῦ Ποσειδῶνα
Ἔσβησε. Τέτοια εἶναι τά πρόδρομα
γιά τίς ὀλέθριες τύχες
ἀνθρώπων καί λαῶν
Τώρα ἡ γῆ κι ὁ οὐρανός ἀπόλυσαν τά ἀπαίσια σημεῖα
πού τά φυλᾶν γιά τούς κακούς καιρούς
Κι αὐτά τώρα μᾶς δείχνουν τί εἶναι αὐτό
πού ἔρχεται, στόν τόπο καί σ' ἐμᾶς
Σωπαίνω. Νά. Ἔρχεται ξανά

(*Φάντασμα*)

Θά τό κρατήσω κι ἄς μέ ἀφανίσει. Ὅραμα μεῖνε!
Ἄν ἔχεις λόγο καί φωνή, μίλησέ μου
Ἄν σέ ἔργο μέ παρακινεῖς πού νά χαρίζει
σ' ἐσένα τόν δίκαιο ὕπνο καί σ' ἐμένα ὄφελος, πές το
Ἄν γνωρίζεις τήν μυστική μοῖρα τοῦ τόπου σου

πού πρέπει κι ὁ τόπος νά τήν ξέρει γιά νά φυλαχθεῖ
Φανέρωσέ την. Ἤ, ἄν ὅπως λέν γιά τά πνεύματα
ὅτι πλανιῶνται μέσα στόν θάνατό τους
ψάχνοντας στά χώματα νά βροῦν τόν θησαυρό
πού ὅταν ζοῦσαν ἅρπαξαν καί χῶσαν

(λάλημα πετεινοῦ)

κι ἄν εἶναι μοναχά γι' αὐτό, πές το
Ἐμπόδισέ το, Μάρκελλε

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ

Νά τό χτυπήσω;

ΟΡΑΤΙΟΣ

Ἄν πάει νά φύγει

ΒΕΡΝΑΡΔΟΣ

Ἐκεῖ!

ΟΡΑΤΙΟΣ

Ἐκεῖ!

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ

Χάθηκε
Εἴμαστε ἀνόητοι, νά θαρροῦμε πώς θά τό ἀγγίξουμε
Αὐτό πού εἶναι ἀέρας. Καί τήν θεώρατη ὑπεροψία του
νά ἐξευτελίζουμε μέ τά ταπεινά μας ὅπλα

ΒΕΡΝΑΡΔΟΣ

Ἴσως μιλοῦσε, ἄν δέν πρόφθαινε
τό λάλημα τοῦ πετεινοῦ

ΟΡΑΤΙΟΣ

Καί ταράχθηκε. Ὅπως ὁ ἔνοχος
πού τόν σταματᾶ ἕνας ξαφνικός κρότος
Λέν πώς τόν πετεινό τόν ἔχει σάλπιγγα
κι ἀπό τόν στενό του λάρυγγα σφυρίζει ἡ αὐγή
Εἶναι ἡ φωνή πού ξυπνάει τό φῶς καί τόν Θεό
Στό ἄκουσμά της τρομάζουν τοῦ σκοταδιοῦ οἱ τεχνῖτες
οἱ δαίμονες τῆς γῆς καί τοῦ νεροῦ

καί τῆς φωτιᾶς καί τοῦ ἀέρα
Κι ἀμέσως χάνονται

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ

Τό σκόρπισε ἡ φωνή τοῦ πετεινοῦ. Λέν
πώς τίς ἡμέρες πού ὁ Χριστός γεννιέται
φωνάζει ὅλη νύχτα αὐτός ὁ φύλακας τῶν φώτων
Κι ὁ ἀέρας ἐλευθερώνεται ἀπό ὅλα τά μολύσματα
Τά πνεύματα κουρνιάζουν τρομαγμένα
Οἱ νῦχτες δέν εἶναι πιά ἐχθρές
καί τ' ἄστρα εἶναι εὔσπλαχνα
Οἱ μοῖρες δέν γοητεύουν κι ὅλα τά μάγια πέφτουν
Ἡ καλωσύνη κι ἡ εὐλογία βασιλεύουν

ΟΡΑΤΙΟΣ

Δεῖτε. Χαράζει. Θαμπή ἀνασηκώνεται ἡ ἡμέρα
πίσω ἀπό ἐκεῖνο τό βουνό πρός τήν ἀνατολή
Μέσα στούς ἀτμούς
μόλις πού φαίνεται ἡ ἄκρη ἀπό τήν πορφύρα της
Ὡς ἐδῶ ἦταν ἡ φρουρά μας. Σᾶς προσκαλῶ
Νά πᾶμε νά βροῦμε τόν πρίγκηπα Ἄμλετ
Ἀπό ἀγάπη κι ἀπό χρέος ὅλα νά τοῦ τά ποῦμε
Τό πνεῦμα πού σώπαινε σ' ἐμᾶς –
στήν ζωή μου! σ' ἐκεῖνον θά μιλήσει

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ

Ἔτσι νά γίνει. Κι ἐγώ ξέρω ποῦ τέτοιαν ὥρα
ὁ πρίγκηπας μπορεῖ νά μᾶς δεχθεῖ
Καί μέ καλή διάθεση. Ἐλᾶτε

ΣΚΗΝΗ 2

(*Στήν Αἴθουσα*· Κλαύδιος, Γερτρούδη, Ἄμλετ, Λαέρτης, Πολώνιος
Κορνήλιος, Βολτιμάνδος, Ὁράτιος, Μάρκελλος, Βερνάρδος)

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Ὁ θάνατος τοῦ ἀγαπημένου Ἀδελφοῦ μας, τοῦ Ἄμλετ
ὅλον τόν τόπο ἔπιασε στήν ψυχή μας
Ὅμως τώρα τό πένθος πού τίμησε κι ἐκεῖνον
καί τήν θλίψη μας, πρέπει νά πάρει τέλος.
Μέ κρύα καρδιά πατοῦμε τήν χλόη τῆς μνήμης του
Τά μελανά ὑφάσματα πού σκέπασαν τό βασίλειο
τά ἀποτραβᾶμε. Στό πρόσωπό μας
ἡ ἀγριότητα τοῦ πόνου μαλακώνει. Γιατί ὁ νοῦς
πρέπει νά συμμαχεῖ μέ τήν φύση. Πρέπει ἡ λύπη μας
γιά κεῖνον νά ἐξημερωθεῖ καί νά συζεῖ
μέ τήν στεγνή φροντίδα τῆς ζωῆς μας
Λοιπόν, ἡ χθεσινή μας Ἀδελφή σήμερα
εἶναι βασίλισσα. Μαζί της μοιρασθήκαμε
τό κρεββάτι καί τό κράτος. Ἔγινε ἡ Γυναίκα μας
Καί ἦταν σάν νά ἔσκυψε ἡ χαρά.
Τά μάτια μας δέν ἤξεραν νά λάμψουν ἤ νά κλάψουν
Κι ἔτσι νοθεύτηκε ἡ τελετή
ὁ ὕμνος ἀπό τόν θρῆνο

Καί ὅλους ἐσᾶς σᾶς εὐχαριστοῦμε γιά τήν συναίνεσή σας
Πού χωρίς αὐτήν, ἀπό τήν πράξη μας θά ἔλειπε τό κῦρος

Συγκεντρωθήκαμε γιά τήν γνωστή ἱστορία
Γιά τόν νεαρό Φορτεμπράς. Πού παράβλεψε
τήν δική μας ἱκανότητα καί πίστεψε

πώς ὁ θάνατος τοῦ ἀγαπημένου ἀδελφοῦ μας
ἀφήνει τήν χώρα ἀνάπηρη τό κράτος διαλυμένο
Καί προπαντός ἀπό τήν ἔπαρση τῆς φιλοδοξίας του
μᾶς ἀπευθύνει μηνύματα ἀπανωτά καί μᾶς γυρεύει
νά ἐπιστρέψουμε τούς τόπους πού ἀπόκτησε
σύμφωνα μέ τούς δίκαιους ὅρους τοῦ πολέμου
ὁ σπουδαῖος ἀδελφός μας. Καί ἀπειλεῖ.
Ὅσο γιά μᾶς
Ἐπιθυμοῦμε νά σᾶς γνωρίσουμε
ὅτι στέλνουμε μήνυμα πρός τόν βασιλέα τῆς Νορβηγίας
Τόν θεῖο τοῦ νέου Φορτεμπράς, πού κοίτεται
γέρος κι ἀνίκανος καί ἀγνοεῖ τά ἔργα τοῦ ἀνηψιοῦ του
Νά ἐπέμβει. Καί γιά ὅλες αὐτές τίς ἑτοιμασίες τοῦ πολέμου
πού γίνονται στήν ἐπικράτειά του, νά λάβει γνώση
Ὅλα νά τά ματαιώσει.
Ἐσᾶς ἐμπιστευθήκαμε Κορνήλιε Βολτιμάνδε
Νά παραδώσετε τό μήνυμά μας στόν γηραιό Νορβηγό
Μονάχα αὐτό. Καμμία παραπάνω δικαιοδοσία
πού νά ξεπερνᾶ τόν καθαρότατο αὐτόν γραπτό μας λόγο
δέν σᾶς παραχωρήθηκε.
Πηγαίνετε στό καλό. Βιασθεῖτε

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ
ΒΟΛΤΙΜΑΝΔΟΣ

Μέ ἀφοσίωση θά ἐκτελέσουμε τήν ἐντολή σου

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Δέν ἀμφιβάλλουμε. Πηγαίνετε

(*Κορνήλιος, Βολτιμάνδος φεύγουν*)

Λαέρτη. Τώρα σέ ἀκοῦμε. Ποιά εἶναι ἡ αἴτησή σου
Κι ἀπό τήν ἀρχή νά ξέρεις πώς ὅ,τι κι ἄν ζητᾶς
Σοῦ εἶναι κιόλας δοσμένο. Ὅπως τήν καρδιά
ἑνώνει ἡ φύση μέ τόν νοῦ κι ὅπως τό στόμα
χωρίς τό χέρι εἶναι βουβό, τό ἴδιο κι ὁ πατέρας σου
εἶναι γιά τόν θρόνο τῆς Δανίας. Τί θέλεις;

ΛΑΕΡΤΗΣ

Κύριέ μου. Ζητάω τήν ἄδεια ἀπό τήν μεγαλειότητά σου
νά γυρίσω στήν Γαλλία. Ἀπ' ὅπου ἦρθα
μέ ὅλη μου τήν ψυχή νά ὑποβάλω στήν στέψη σου
τήν ἀφοσίωσή μου. Τώρα μπροστά σου
ἐγώ καί ἡ νοσταλγία μου γονατίζουμε
καί σέ παρακαλᾶμε

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Πῆρες ἔγκριση ἀπό τόν πατέρα σου; Πολώνιε

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Κύριε, δυσκολεύθηκε πολύ. Ἀλλά τήν πῆρε
Τώρα τήν ἔχει. Σφράγισα τό ταξίδι του
Παρακαλῶ, εὐδόκησε νά φύγει

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Νά πᾶς στό καλό Λαέρτη
Κι ὅλα σου τά χαρίσματα ὁ χρόνος
νά τά καλομεταχειριστεῖ. Ἅμλετ
Τώρα ἐσύ βασιλικέ ἐξάδελφε, ἀνηψιέ μου. Γυιέ μου

ΑΜΛΕΤ

(μόνος)
Πλησιάζει ἡ συγγένεια. Κινδυνεύει ἡ εὐγένεια

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Ὡς πότε θά μένεις ἔτσι, στήν σκιά;

ΑΜΛΕΤ

Σκιά, Κύριε; Μέ λούζει ὁ ἥλιος

ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ

Παιδί μου. Ἅμλετ. Βγές ἀπό τό σκοτάδι σου
Κοίταξέ μας. Κοίταξε πρός τά πάνω
Συνέχεια κρατᾶς τό βλέμμα σου στήν γῆ
Ἐκεῖ ἀπ' ὅπου ἔφυγε ὁ ἀγαπημένος πατέρας σου
Δέν θά σοῦ τό πῶ ἐγώ, πώς αὐτό πού ζεῖ
Ζεῖ γιά νά πεθάνει. Κι ὁ θάνατος τό κάνει ἀθάνατο

ΑΜΛΕΤ

Ναί Κυρία. Τό ξέρω

ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ

Τότε γιατί, τί σοῦ φαίνεται ἀβάσταχτο;

ΑΜΛΕΤ

Εἶναι Κυρία. Δέν φαίνεται. Δέν ξέρω κανένα φαίνεται

Μητέρα μου, ἡ μαύρη στολή μου, ἡ βαρύτιμη ἀμφίεση
τοῦ πένθους καί οἱ βαρειές ἀναπνοές
Οἱ ἀναστεναγμοί καί τά βρεγμένα μάτια
κι ὅλα τά σύμβολα κι οἱ μορφασμοί τῆς λύπης
Πουθενά σέ ὅλα αὐτά δέν εἶμαι ἐγώ σ' αὐτές
τίς πολυτέλειες, στόν πλοῦτο τοῦ πόνου. Πού μπορεῖς
ἀκόμα καί νά τόν ἐπιδείξεις. Αὐτά ναί, φαίνονται
Ὅμως ἐγώ δέν φαίνομαι
Τίποτα ἀπό μένα δέν φαίνεται

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Εἶναι τρυφερό καί δείχνει ἄξια ψυχή, Ἅμλετ
αὐτή ἡ πίστη σου στήν μνήμη τοῦ πατέρα
Ἀλλά σκέψου. Κι αὐτός ἔκλαψε τόν πατέρα του
κι ἐκεῖνος πάλι τόν δικό του καί πάντα αὐτός πού μένει
Χρεωστᾶ σ' ἐκεῖνον πού ἔφυγε τό πένθος του
γιά ἕναν καιρό. Ὅμως
μέ τόσο πεῖσμα νά συνεχίζεις τήν λύπη σου
Αὐτό εἶναι ἰδιοτροπία
Κακία. Δέν εἶναι πόνος ἀπό ἄνδρα. Εἶναι ἀγανάκτηση
ἀνίερη πρός τόν Θεό. Διαμαρτυρία θλιβερή
ἀπό ψυχή ἀδύνατη καί ἀπό νοῦ ἀλύγιστο
Πῶς, αὐτό πού δέν ἔχει ἄλλον τρόπο ἀπό τό νά ἐκπληρωθεῖ
καί εἶναι ἁπλό καί φανερό ὅσο κι ἡ ἴδια ἡ ζωή μας
Πῶς, παρά μονάχα ἀπό διαστροφή. Νά τό ἀφήσουμε
νά πάρει τέτοιον ὅγκο;
Ὄχι. Εἶναι ἀσέβεια στόν Θεό. Στήν φύση
Ἀσέβεια στόν θάνατο. Προσβάλλει τήν διάνοια

πού ἔχει ἀπό καταβολῆς δεχθεῖ τήν κοίμηση τῶν ἀνθρώπων
Καί πάντα θά συντρίβει καί θά παρηγορεῖ
ἀπό τήν πρώτη κηδεία τοῦ κόσμου ὡς τήν σημερινή
– πάντα θά ἀκούγεται ὁ ἀνελέητος
Κλειστός χρησμός ἔγινε γιά νά γίνει

Παρακαλοῦμε τίναξε ἀπό πάνω σου αὐτό τό ἄρρωστο
πένθος. Δές με Ἄμλετ καί πές πώς εἶμαι
ὁ πατέρας σου. Σέ ὅλους τό ἀναγγέλλουμε
Εἶσαι ὁ διάδοχός μας. Καί ἡ ἀγάπη μας γιά σένα
εἶναι τίμια. Δέν διαφέρει ἀπό κανενός πατέρα
ἀγάπη καί στοργή καί στό ὄνομά της
σέ συμβουλεύουμε νά ἀλλάξεις σχέδιο.
Μή φύγεις γιά τήν ἐπιστήμη σου στήν Βιττεμβέργη.
Ἡ ἐπιθυμία μας εἶναι νά μείνεις ἐδῶ. Νά δεχθεῖς
τήν προστασία τῆς ἔγνοιας μας γιά σένα
Πρῶτος στήν τάξη. Ἀνηψιός καί γυιός μας

ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ

Ἄμλετ. Μή χαλάσεις τήν προσδοκία μου. Τῆς μητέρας σου
Σέ παρακαλῶ. Μεῖνε. Μήν ξαναπᾶς ἐκεῖ

ΑΜΛΕΤ

Θά κάνω Κυρία αὐτό πού θέλεις

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Ἐπιτέλους. Ἕνας λόγος καλός καί λογικός.
Θά εἶσαι βασιληᾶς κι ἐσύ, μαζί μας στήν Δανία
Κυρία, πᾶμε. Ἡ πρόθυμη ὑπακοή τοῦ Ἄμλετ
ἄνοιξε τήν καρδιά μου. Ἑτοιμασθεῖτε ὅλοι γιά τήν γιορτή
Καί τά κανόνια νά μετρᾶν τά ποτήρια πού θά ἀδειάζει
ὁ βασιληάς. Καί στίς βροντές αὐτές τῆς γῆς ὁ οὐρανός
θά ἀντιμιλᾶ μέ τίς δικές του

(βγαίνουν ὅλοι, ἐκτός ἀπό τόν Ἄμλετ)

ΑΜΛΕΤ

Μακάρι νά γινόταν κι αὐτό τό σῶμα μου αὐτή ἡ ὕλη ἡ στερεή
νά ἔρρεε. Νά γινόταν ἀτμός ἀέρας τίποτα
Γιατί ὁ Οὐρανός νά ἀποστρέφεται νά τιμωρεῖ κι ἀπό πάνω
αὐτόν πού αὐτοκτονεῖ; Θεέ μου. Ἔρημος τί ἔρημος
εἶναι αὐτός ὁ κόσμος. Σπόροι πρησμένοι
πού σπᾶν καί πετάγονται συνέχεια νέες φῦτρες
συνέχεια γεννῶντας καί σαπίζοντας ὀργιάζει
αὐτή ἡ τυφλή βλάστηση. Καμμιά χρήση τοῦ κόσμου
δέν εἶναι καλή. Νά βουλιάξει!

Πῶς πῆγε. Δέν ἔκλεισαν ἀκόμα οἱ δυό μῆνες
πού πέθανε. Τόσο τήν ἀγαποῦσε, πού αὐτός ὁ μέγας ὁ ἀγέρωχος
Ἱκέτευε τόν ἄνεμο νά μή φερθεῖ σκληρά στό πρόσωπό της
Γιατί πρέπει νά θυμᾶμαι; Πῶς εἶχε ἁρπαχθεῖ
ἐκείνη ἀπό πάνω του καί ἡ γενναιοδωρία του λές κι ἔτρεφε
Ἐρέθιζε τήν ἀπληστία της καί σ' ἕνα μῆνα. Οὔτε κάν
Προδοσία, εἶσαι γυναίκα. Δέν εἶχε κλείσει μήνας
Δέν εἶχαν φύγει ἀκόμα τά χώματα ἀπό τό πέλμα της
ὅταν στάθηκε ἐπάνω ἀπό τόν τάφο του καί θρηνοῦσε
μέ τήν αἰώνια ὑπόσχεση τῆς Νιόβης πρός τόν πόνο
Αὐτή. Θεέ μου. Πού καί μιά σκύλα θά ἦταν ἀκόμα ἀπαρηγόρητη
Ἔγινε γυναίκα τοῦ ἀδελφοῦ του, πού τοῦ ἔμοιαζε
ὅσο ἕνας σάτυρος μέ τόν Ὑπερίωνα. Σέ ἕνα μῆνα
τόν εἶχε κιόλας παντρευτεῖ. Μέ τά βλέφαρα
ἀκόμα κόκκινα κι ἁλμυρά ἀπό τά δάκρυά της
μέ τί ἀθώα βία! Τί παρθενικά γλύστρησε
Χώθηκε κάτω ἀπό τά σκεπάσματα τῆς αἱμομιξίας
Φθάνει. Ὄχι ἄλλο. Σώπα

(μπαίνουν *Ὁράτιος, Μάρκελλος, Βερνάρδος*)

ΟΡΑΤΙΟΣ

Κύριέ μου

ΑΜΛΕΤ

Καλῶς ἦρθες, εἶσαι
ὁ Ὁράτιος;

ΟΡΑΤΙΟΣ

Ναί. Δοῦλος σου

ΑΜΛΕΤ

Φίλος μου, Κύριε. Μήν ἀλλάζεις αὐτό σου τό ὄνομα
Γιατί ἔφυγες ἀπό τήν Βιττεμβέργη; Μάρκελλε

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ

Κύριέ μου

ΑΜΛΕΤ

Νά εἶσαι καλά. (στόν *Βερνάρδο*) Καλησπέρα Κύριε.
Πές μου, γιατί ἔφυγες ἀπό 'κεῖ;

ΟΡΑΤΙΟΣ

Κύριέ μου, δέν εἶχα λόγο σοβαρό

ΑΜΛΕΤ

Κι ἐχθρός σου νά τό ἔλεγε αὐτό, δέν θά τόν πίστευα
Πώς χωρίς λόγο ἐνεργεῖς. Τό αὐτί μου
γιά ἄλλα κιόλας ἑτοιμάσθηκε. Λέγε
Ποιός σκοπός σέ ἔφερε στήν Ἐλσινόρη;

ΟΡΑΤΙΟΣ

Ἦρθα γιά τήν κηδεία τοῦ πατέρα σου Κύριέ μου

ΑΜΛΕΤ

Φίλε μου. Καί συμφοιτητή μου, μήν κοροϊδεύεις
Γιά τόν γάμο τῆς μητέρας μου ἦρθες

ΟΡΑΤΙΟΣ

Ἀλήθεια Κύριε, πολύ κοντά ἦταν τό ἕνα μέ τό ἄλλο

ΑΜΛΕΤ

Οἰκονομία. Οἰκονομία Ὁράτιε
Τά ψητά τοῦ νεκρόδειπνου δέν πῆγαν χαμένα
Τά ἀποτέλειωσαν κρῦα στό τραπέζι τοῦ γάμου.

Καλλίτερα νά συγκατοικοῦσα στήν ἄλλη ζωή
μέ τόν ἐχθρό μου, παρά αὐτή ἡ μέρα.
Ὁράτιε βλέπω διαρκῶς τόν πατέρα μου

ΟΡΑΤΙΟΣ

Τόν βλέπεις! Κύριε

ΑΜΛΕΤ

Μέσα μου. Σάν νά τόν ἔχω μπροστά μου

ΟΡΑΤΙΟΣ

Τόν γνώρισα. Ἦταν μεγάλος βασιλιάς

ΑΜΛΕΤ

Ἄνθρωπος, κι ὕστερα βασιλιάς
Ἄλλος σάν αὐτόν δέν θά γεννηθεῖ ποτέ

ΟΡΑΤΙΟΣ

Κύριέ μου. Μοῦ φάνηκε
Τόν εἶδα χθές

ΑΜΛΕΤ

Ποιόν Εἶδες

ΟΡΑΤΙΟΣ

Τόν βασιλιά Κύριέ μου. Τόν πατέρα σου

ΑΜΛΕΤ

Τόν βασιλιά Τόν πατέρα μου

ΟΡΑΤΙΟΣ

Μήν ταράζεσαι. Κρατήσου. Πρόσεξε λίγο
Περίμενε λίγο ν' ἀκούσεις. Θά ἀκούσεις ἕνα θαῦμα
Αὐτοί ἐδῶ εἶναι μάρτυρες

ΑΜΛΕΤ

Γιά τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Τί λές

ΟΡΑΤΙΟΣ

Σ' αὐτούς ἐδῶ ἀποκαλύφθηκε, στόν Μάρκελλο καί στόν Βερνάρδο
Φρουροῦσαν, καί τήν ὥρα τῆς πιό ἔρημης σιωπῆς

Στήν κορυφή τοῦ σκοταδιοῦ τῆς νύχτας
Δυό φορές τούς ἐπισκέφθηκε ἕνα πλάσμα πού ἔμοιαζε
στόν πατέρα σου. Ἐμπρός τους πέρασε ἀργά
Ἀμείλικτος κι ἐπίσημος πολεμιστής. Σχεδόν τούς ἀκούμπησε
Τούς τύφλωσε τό ὅραμα κι αὐτοί
Τό αἷμα τους ἔπηξε στήν καρδιά τους ὁ λόγος τους
παράλυσε. Τρομαγμένοι ἦρθαν σ' ἐμένα στά κρυφά
Μέ κάλεσαν νά πάω μαζί τους, στήν τρίτη τους φορά
Τότε τό εἶδα κι ἐγώ. Στήν ἴδια ὥρα ἀκριβῶς
πού μοῦ εἶχαν πεῖ, τό εἶδα κι ἐγώ τό πνεῦμα του.
Ἦταν ὁ πατέρας σου. Τό βεβαιώνω. Ἐκεῖνος ἦταν

ΑΜΛΕΤ

Ποῦ τόν εἴδατε

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ

Στήν πολεμήστρα Κύριέ μου, ὅπου φρουροῦμε

ΑΜΛΕΤ

Κανείς σας δέν τοῦ μίλησε;

ΟΡΑΤΙΟΣ

Μίλησα ἐγώ. Ἀλλά δέν ἀπάντησε
Σάν κάποιο νεῦμα νά κυμάτισε στήν ὄψη του
μιά κίνηση τοῦ κεφαλιοῦ, κάτι σάν θέλημα
πού τό φόβισε τό σύρσιμο τῆς αὐγῆς καί τότε ἀμέσως
Ἡ νύχτα ἔκλεισε πάλι ἐπάνω του
καί τό σκοτάδι ἐπέστρεψε στά μάτια μας

ΑΜΛΕΤ

Παράξενο

ΟΡΑΤΙΟΣ

Ὅμως πραγματικό Κύριέ μου. Σέ βεβαιώνω.
Καί σκεφθήκαμε πώς ἔπρεπε νά τό ξέρεις

ΑΜΛΕΤ

Ναί. Ναί. Ἀπόψε ἔχετε σκοπιά;

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ
ΒΕΡΝΑΡΔΟΣ

Μάλιστα Κύριε

ΑΜΛΕΤ

Ἦταν ὁπλισμένος;

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ
ΒΕΡΝΑΡΔΟΣ

Μάλιστα. Πάνοπλος

ΑΜΛΕΤ

Ὁλόκληρος, ἀπό πάνω ὡς κάτω;

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ
ΒΕΡΝΑΡΔΟΣ

Ὁλόκληρος Κύριε

ΑΜΛΕΤ

Τότε, καί τό πρόσωπό του
Θά ἦταν κι αὐτό κρυμμένο

ΟΡΑΤΙΟΣ

Ὄχι Κύριέ μου. Τό γεῖσο τοῦ κράνους
ἦταν τραβηγμένο. Τό εἴδαμε τό πρόσωπό του

ΑΜΛΕΤ

Ἦταν ἄγριο;

ΟΡΑΤΙΟΣ

Θλιμμένο. Θυμωμένο

ΑΜΛΕΤ

Ὠχρό; Ἀναμμένο;

ΟΡΑΤΙΟΣ

Κατάλευκο

ΑΜΛΕΤ

Σᾶς κοίταζε;

ΟΡΑΤΙΟΣ

Συνέχεια

ΑΜΛΕΤ

Ἔπρεπε νά ἤμουν κι ἐγώ

ΟΡΑΤΙΟΣ

Δέν θά ἄντεχες Κύριέ μου

ΑΜΛΕΤ

Ναί. Ναί. Πόσο ἔμεινε;

ΟΡΑΤΙΟΣ

Ὅσο νά μετρήσεις ἑκατό

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ

Περισσότερο

ΟΡΑΤΙΟΣ

Τόσο τό εἶδα ἐγώ

ΑΜΛΕΤ

Τά γένεια του ἦταν σταχτιά;

ΟΡΑΤΙΟΣ

Ὅπως ὅταν ἦταν ζωντανός. Μαῦρα
πλεχτά μέ ἀσήμι

ΑΜΛΕΤ

Ἀπόψε θά εἶμαι κι ἐγώ. Ἴσως ξανάρθει

ΟΡΑΤΙΟΣ

Σέ βεβαιώνω Κύριε. Θά ἔρθει

ΑΜΛΕΤ

Ἄν φορεῖ τό ὡραῖο πρόσωπο τοῦ πατέρα μου θά τοῦ μιλήσω
Κι ἄς μέ καταπιοῦν τά τάρταρα, μαζί μέ τήν φωνή μου
Σᾶς παρακαλῶ, κι οἱ τρεῖς σας, ὅ,τι εἴδατε
καί σωπάσατε συνεχῖστε νά σωπαίνετε.
Κι ὅ,τι ἄλλο δεῖτε ἀπόψε δεῖτε το
ἀλλά σωπαίνετε. Θά σᾶς πληρώσω τήν ἀγάπη σας

Στό καλό. Θά εἶμαι ἐκεῖ, στήν πολεμήστρα σας
Στίς ἕνδεκα, στίς δώδεκα θά εἶμαι ἐκεῖ

ΟΛΟΙ

Σέ ὑπηρετοῦμε, Κύριε

ΑΜΛΕΤ

Μέ ἀγαπᾶτε. Ὅπως κι ἐγώ ἐσᾶς. Στό καλό

(*Ὁράτιος, Μάρκελλος, Βερνάρδος βγαίνουν*)

Ἡ ψυχή τοῦ πατέρα μου ντυμένη μέ ὅπλα
Δέν τό πιστεύω. Φαίνεται ὕποπτο
Πόσο ἀργεῖ ἀκόμα νά νυχτώσει
Ἡσύχασε. Περίμενε
Ὅσο κι ἄν τό κακό τό κρύβει ὁλόκληρη ἡ γῆ
Ἔρχεται πάντα ἡ ὥρα πού τό παραδίνει στά μάτια τῶν ἀνθρώπων

ΣΚΗΝΗ 3

(*Στό δῶμα τοῦ Πολώνιου·* Λαέρτης, Ὀφηλία, Πολώνιος)

ΛΑΕΡΤΗΣ

Πῆραν κιόλας τά πράγματά μου. Σέ φιλῶ
μικρή μου ἀδελφή. Νά μήν ἀποξεχνιέσαι
ὅταν οἱ ἄνεμοι εὐοδώνουν καί παίρνουν τά καράβια
Ἐσύ νά μή κοιμᾶσαι. Στέλνε μου τά νέα σου

ΟΦΗΛΙΑ

Ναί. Φῦγε ἥσυχος

ΛΑΕΡΤΗΣ

Τόν Ἄμλετ μήν τόν πιστεύεις. Ὁ ἔρωτας πού σοῦ δείχνει
μήν τόν πιστεύεις. Εἶναι ἡ νεότητα πού ξυπνᾶ
καί ἀρχινᾶ νά ἀνθίζει, πρίν ἀπό τήν ὥρα της.
Πνοή κι ἀκούμπημά της ἕνα λαχάνιασμα πού σέ τυλίγει
κι ἀμέσως σβήνει χάθηκε καί πιά δέν θά ξανάρθει

ΟΦΗΛΙΑ

Σβήνει
Δέν θά ξανάρθει

ΛΑΕΡΤΗΣ

Μάθε ἀπό τώρα αὐτά τά ἁπλᾶ τινάγματα τῆς φύσης
Πού ἁπλώνει κι ἀνοίγει, σάν ἕνας ναός πού χτίζεται
καί ὅλο μεγαλώνει προορισμένος νά χωρέσει
τόν νοῦ καί τήν ψυχή πού θά τόν λειτουργήσουν.
Τώρα σ' ἀγαπᾶ, ἴσως. Ἴσως ἡ θέλησή του εἶναι τώρα καθαρή
Ὁ ὑπολογισμός δέν πρόλαβε ἀκόμα νά ἐπιδράσει
Ὅμως ἐσύ πρόσεχε. Εἶναι βασιληάς
ἀλλά ὄχι τοῦ ἑαυτοῦ του. Δοῦλος εἶναι στή μοῖρα του,
τοῦ βασιληᾶ. Αὐτό πού ὅλοι μποροῦν νά κάνουν
Αὐτός δέν μπορεῖ. Μπορεῖ μονάχα ἐκεῖνο πού ἡ ἀσφάλεια
καί τό καλό τῆς χώρας του ἐπιτρέπουν

Κεφάλι ὑπερήφανο, πού ὅμως πάντα θά ὑπηρετεῖ
ἕνα ξένο σῶμα κι ὅσα αὐτό τό σῶμα ἀπαιτεῖ.
Κι ὅταν τόν ἀκοῦς νά λέει πώς σ' ἀγαπάει
Φυλάξου. Θά τόν πιστέψεις μέχρι ἐκεῖ πού αὐτά τά λόγια του
ἔχει τήν δύναμη μέ ἔργα νά τά ἀλλάξει
Ἀφοῦ τήν δύναμή του αὐτήν ὁλόκληρη, τήν ὁρίζει
ἡ βούληση τῆς Δανίας.
Πόσο θά πληγωθεῖς, κι ἐσύ καί ἡ τιμή σου
ἄν στόν ψίθυρό του χαμηλώσεις τά αὐτιά σου
Ἄν στήν ἀπρόσεχτη ὁρμή του δέν ὑπερασπίσεις τήν καρδιά σου
Ἄν ἀποκοιμίσεις τόν ἁγνό φρουρό τοῦ σώματός σου
Προστατέψου Ὀφηλία. Φοβήσου
Κράτα μακρυά, κράτα κλειστή τήν τρυφερότητά σου
Ν' ἀντέξεις στόν κίνδυνο τοῦ πόθου του
καί τοῦ δικοῦ σου πόθου
Νά φοβᾶσαι. Μικρή μου Ὀφηλία
Μήν ἐμπιστεύεσαι τήν ὁμορφιά σου οὔτε στό φεγγάρι
Τό φῶς του ἔχει λαγνεία. Οὔτε στήν ἴδια σου τήν ἀρετή
μή τήν ἐμπιστευθεῖς. Πρίν βγάλει φῦλλα
τόν ἁπαλό βλαστό ἡ κάμπια τόν ρουφάει κι ὅταν
χαράζει ἡ νεότητα στήν ἰδρωμένη ψύχρα της
βγαίνουν καί σέρνονται σκουλήκια. Ἡ ἄνοιξη
πεθαίνει ἀπό τά δηλητήριά της. Νά φοβᾶσαι
μικρή Ὀφηλία. Ὁ φόβος σου θά σέ φυλάει
Ἐχθρός τῆς νεότητας εἶναι ἡ νεότητα ἡ ἴδια

ΟΦΗΛΙΑ

Θά τά κρατήσω ὅλα αὐτά στό νοῦ μου ἀδελφέ μου
καί θά μέ βοηθήσουν. Ὅμως κι ἐσύ
πού τόσο σοφά μιλᾶς γιά τά ἁμαρτήματα
τό ἴδιο σοφά ζῆσε. Κι ὄχι σάν ἱεροκήρυκας
πού ἀλλοιῶς μιλᾶ κι ἀλλοιῶς χαίρεται τήν ζωή του

ΛΑΕΡΤΗΣ

Γιά μένα μή φοβᾶσαι. Ἐγώ ξέρω
Ἄργησα, πρέπει νά φύγω. Νά ὁ πατέρας

(μπαίνει ὁ *Πολώνιος*)

Ὁ δεύτερος ἀποχαιρετισμός πάντα ἐλαφρύνει τόν πρῶτο

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Λαέρτη, ἀκόμα δέν ἔφυγες; Βιάσου. Γρήγορα
Ἕτοιμος ὁ ἀέρας ἀναπνέει ἐπάνω στά πανιά
Σέ περιμένουν. Νά πᾶς στήν εὐχή
Κράτησε λίγες ἀκόμα συμβουλές μου
Ἡ σκέψη σου δέν εἶναι πάντα ἀπαραίτητο
νά φθάνει ὡς τό στόμα. Ἀλλά οὔτε κι ὡς τήν πράξη
Νά εἶσαι μέ ὅλους ἀνοιχτός
Ἀλλά μήν ἐμπιστεύεσαι ὅποιον εἶναι ἀνοιχτός
Τούς φίλους πού θά ἀποκτᾶς σέ δύσκολες περιστάσεις
φυλάκιζέ τους δίπλα σου, γιά ὅλη τους τήν ζωή
Μή σοῦ φύγουν. Νά φυλάγεσαι ἀπό ἄγνωστους νεαρούς
πού θά σέ πλησιάσουν. Νά μή τούς δίνεις θάρρος
Μή μπαίνεις εὔκολα σέ τσακωμούς
Κι ὅταν μπεῖς, ἐξόντωσε τόν ἄλλον
Ἄκουγέ τους ὅλους μίλα σέ ἐλάχιστους
Νά δέχεσαι ὅλων τήν γνώμη, ἀπόφυγε
νά δίνεις τήν δική σου. Νά ντύνεσαι ἀκριβά
μέ τά λεφτά πού ἔχεις ἀλλά ὄχι ἐπιδεικτικά
νά δείχνεις πλούσιος ἀλλά μέ ἀδιαφορία
Τό ράσο κάνει τόν παπά. Καί στήν Γαλλία
εἶναι παράδοση οἱ εὐγενεῖς καί οἱ σπουδαῖοι
νά φαίνονται ἀπό μακρυά καί ὅλοι τούς σέβονται ἀπό μακρυά
Ποτέ νά μήν δανείζεις. Ποτέ νά μήν δανείζεσαι
Γιατί ἔτσι ἀλλάζει ἡ ἀξία χρημάτων καί ἀνθρώπων
καί γίνονται λάθος οἱ λογαριασμοί
Καί πάνω ἀπ' ὅλα, νά εἶσαι αὐτός πού εἶσαι
Τότε θά εἶσαι καί μέ τούς ἄλλους
ἔτσι ὅπως πρέπει νά εἶσαι.
Στήν εὐχή μου. Κι ὅλα νά τά θυμᾶσαι

ΛΑΕΡΤΗΣ

Κύριέ μου, ταπεινά σέ ἀποχαιρετῶ

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Εἶναι ἡ ὥρα. Γρήγορα. Περιμένουν τίς διαταγές σου

ΛΑΕΡΤΗΣ

Μικρή Ὀφηλία. Σ' ἀγαπῶ. Μή μέ ξεχνᾶς
Μή ξεχνᾶς ὅ,τι σοῦ εἶπα

ΟΦΗΛΙΑ

Τά κλείδωσες μέσα μου ἐσύ καί παίρνεις
μαζί σου τό κλειδί

ΛΑΕΡΤΗΣ

Γειά

(φεύγει)

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Τί σοῦ εἶπε;

ΟΦΗΛΙΑ

Γιά τόν Ἄμλετ

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Τό κατάλαβα. Μοῦ εἶπαν πώς συχνά ἔρχεται
καί σέ συναντᾶ κι ἐσύ πολύ πρόθυμα τοῦ προσφέρεις
τίς ὧρες σου. Εἶναι ἀλήθεια; Αἰσθάνθηκα στά λόγια τους
τόν κίνδυνο γιά σένα, ἄν πραγματικά ξέχασες ποιά εἶσαι
καί τί ἁρμόζει στήν κόρη τήν δικιά μου
καί στήν δικιά σου τήν τιμή. Πές μου ὅλη τήν ἀλήθεια
Τί συμβαίνει μεταξύ σας;

ΟΦΗΛΙΑ

Κύριέ μου. Δείχνει νά μ' ἀγαπάει

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Δείχνει! Νά σ' ἀγαπάει! Μιλᾶς σάν ἄβγαλτο παιδί
Ἄπειρο ἀπό τίς κακές παγίδες. Τόν πίστεψες;

ΟΦΗΛΙΑ

Δέν ξέρω Κύριέ μου

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Θά ἔπρεπε τουλάχιστο νά ξέρεις
νά εἶσαι πιό αὐστηρή. Εἶσαι τόσο ἀθώα
νά θεωρεῖς πολύτιμα τά ἀδειανά του λόγια;
Ἴσως λοιπόν νά θεωρεῖς ἀνόητα τά δικά μου

ΟΦΗΛΙΑ

Κύριέ μου συνέχεια μοῦ λέει πώς μ' ἀγαπάει
κι ὁ τρόπος του φαίνεται τίμιος

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Ὥστε μέ τρόπο τίμιο

ΟΦΗΛΙΑ

Μοῦ ὁρκίσθηκε τούς ἅγιους ὅρκους τοῦ οὐρανοῦ

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Τούς ξέρω καλά αὐτούς τούς ὅρκους. Ξέρω καλά
πῶς, ἀπό τήν ψυχή πού καίει ἁρπάζει ἀμέσως
φωτιά ἡ γλώσσα. Δέν εἶναι κάν φωτιά.
Φλόγες εἶναι πού δέν ζεσταίνουν, μονάχα λάμπουν
Καί πρίν κορώσουν ἔσβησαν, πάν.
Ὄνειρο φωτιᾶς, δέν εἶναι φωτιά. Πρόσεχε.
Κρύψου. Ζήτα ὑψηλό ἀντίτιμο ἄν θέλει νά σέ δεῖ
Καί πάντα νά σκέφτεσαι πώς εἶναι νέος καί πρίγκηπας
κι ὅσο μεγάλη εἶναι ἡ ἐλευθερία του τόση
Ἀκριβῶς τόση εἶναι ἡ δική σου ὑποταγή
Μήν τόν πιστεύεις. Μήν πιστεύεις τούς ὅρκους του
Εἶναι αἰσχροί προξενητές πού μαυλίζουν
κατεβάζοντας τάχα μέ σεβασμό τά μάτια
Γιά νά τελειώνω. Ἀπαγορεύω νά βλέπεις τόν πρίγκηπα.
Καμμιά σου ὥρα, οὔτε μιά δέν θά χαρίσεις στό ἑξῆς
σ' αὐτόν καί στήν κακία τῶν ἄλλων.
Ἡ ἐντολή μου εἶναι ἁπλῆ. Τίποτε ἄλλο

ΟΦΗΛΙΑ

Ναί Κύριέ μου

ΣΚΗΝΗ 4

(*Στήν Πολεμήστρα·* Ἄμλετ, Ὁράτιος, Μάρκελλος)

ΑΜΛΕΤ

Κρυώνω

ΟΡΑΤΙΟΣ

Ὁ ἀέρας εἶναι παγωμένος. Πληγώνει

ΑΜΛΕΤ

Τί ὥρα εἶναι;

ΟΡΑΤΙΟΣ

Σέ λίγο, δώδεκα

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ

Χτύπησε δώδεκα

ΟΡΑΤΙΟΣ

Δέν ἄκουσα. Τότε
εἶναι ἡ ὥρα

(κανόνια, σάλπιγγες)

Τί συμβαίνει;

ΑΜΛΕΤ

Γιορτάζει ὁ βασιλιάς. Ὅλη τήν νύχτα
θά μεθᾶ καί θά παραπατάει. Χοροπηδᾶ
κι ὅταν ἀδειάζει τήν κούπα τοῦ κρασιοῦ
τά τύμπανα κι οἱ σάλπιγγες τόν χαιρετᾶν
σάν νικητή τοῦ μεθυσιοῦ

ΟΡΑΤΙΟΣ

Εἶναι ἔθιμο;

ΑΜΛΕΤ

Ναί. Ἀπό κεῖνα, πού ἀντί νά τά κρατᾶς
καλλίτερα νά τά ξεχνᾶς. Κι ἄς εἶναι ἀπό τήν παράδοση
πού ἔθρεψε κι ἐμένα. Βάρβαρο ὄργιο
πού πιάνει ὅλη τήν χώρα κι εἶναι ἡ αἰτία, μαζί μέ ὅλα τ' ἄλλα
πού οἱ ξένοι μᾶς κακολογοῦν καί μᾶς ἐξευτελίζουν
Τό ὄνομά μας ἔγινε βρισιά. Δέν περισσεύει
ὄνομα γιά τήν πνευματική εὐγένεια τῆς φυλῆς μας
Ἡ χώρα αὐτή ὀνομάζεται Κτηνωδία
Ὅπως τόν ἄνθρωπο πού ἔχει γεννηθεῖ ἀλλοιώτικος
καί δέν μπορεῖς βέβαια γι' αὐτό νά τόν κατηγορήσεις,
ἀφοῦ ἡ ὕπαρξη δέν εὐθύνεται γιά τήν καταγωγή της
Ἀλλά κι ἐκεῖνον, μέ τήν ὑπερβολική μέσα του δύναμη
πού ξεπερνάει τά ὅρια τῆς μέτριας ψυχῆς
προκαλῶντας τῆς λογικῆς τήν μικροπρέπεια
κι ἀπό τῆς φύσης ἤ τῆς τύχης τήν ἰδιοτροπία
ἔχει κάτι ἀφύσικο
Οἱ ἄλλοι μοναχά ἀπό αὐτό θά τόν ἀναγνωρίζουν
Ὅσο μεγάλες καί ἄφθονες καί σπάνιες
εἶναι οἱ ἄλλες του ἀρετές, μονάχα ἀπό τό ἐλάττωμα
Ἀπό τό ἀπελπισμένο χάρισμα θά τόν ὑπολογίζουν
Κι ἡ φήμη του θά εἶναι ὥς τό τέλος
ἡ φήμη τοῦ ἀνάπηρου. Γιατί ἡ κοινή ἡ κρίση τῶν ἀνθρώπων
ἀτιμάζει ἀκόμα καί τό ἐξαίσιο ἀρκεῖ
νά δεῖ ἕνα στίγμα, καί μόνο αὐτό θά δεῖ

ΟΡΑΤΙΟΣ

Κύριε. Ἔρχεται. Κύριέ μου

(*Φάντασμα*)

ΑΜΛΕΤ

Ἄγγελοι τοῦ Οὐράνιου Στρατοῦ! Στό ἔλεός σας
Τί εἶσαι; Καλό ἤ κακό
Φυσᾶς ἀπό τόν οὐρανό ἤ ἀπό τό χῶμα
Εἶσαι μ' ἐμένα; Ἤ ἐναντίον μου
Δέν σέ βλέπω καθαρά. Στήν θολή μορφή σου

θά δώσω ἐγώ μορφή θά δώσω κι ὄνομα
Ἄμλετ. Πατέρα μου. Βασιληά. Κύριε τῆς Δανίας
Μίλα μου. Ἄ μήν ἀφήσεις
νά μέ πάρει ἡ σιωπή. Μίλα. Πές
Τά ὀστᾶ σου τρύπησαν τή γῆ καί βγῆκαν
Γιατί; Πῶς ὁ λάκκος ὅπου ἔγειρες, πλάγιασες ἥσυχα
Σέ εἶχα δεῖ πού ἔγειρες
Γιατί ἄνοιξε πάλι τά κλειστά του χείλια τῆς πέτρας
Γιατί σ' ἔσπρωξε πάλι ἐπάνω
Τί εἶναι. Εἶσαι πεθαμένος! Πῶς ἔρχεσαι ξανά
Μέ τά ἔλυτρα τοῦ πολέμου
Πῶς μπορεῖ νά σταματάει πάνω σου
τό φῶς τοῦ φεγγαριοῦ καί ν' ἀντιφέγγει ἐπάνω σου
Καταστρέφεις τήν νύχτα!
Βάζεις σέ κίνδυνο τόν θάνατο
Σπᾶς τήν σφιχτή τήν ξύλινη θήκη τοῦ μυαλοῦ
Λέγε. Τί. Τί πρέπει

(*Φάντασμα*)

ΟΡΑΤΙΟΣ

Δείχνει πώς θέλει νά τό ἀκολουθήσεις
Ἐσένα μονάχα θέλει

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ

Μαλακά ὕπουλα σέ καλεῖ
Μήν πᾶς

ΟΡΑΤΙΟΣ

Μήν πᾶς

ΑΜΛΕΤ

Θά πάω. Ἀλλοιῶς δέν θά μιλήσει

ΟΡΑΤΙΟΣ

Μήν πᾶς. Κύριέ μου

ΑΜΛΕΤ

Δέν φοβᾶμαι. Λίγο μέ νοιάζει γιά τήν ζωή μου

Κι ἂν ἡ ψυχή μου εἶναι ἀθάνατη
Εἶναι ὅμοιά του. Δέν κινδυνεύει

(*Φάντασμα*)

Νά, μέ καλεῖ. Πηγαίνω

ΟΡΑΤΙΟΣ

Κύριέ μου. Ἂν σέ σύρει πρός τήν θάλασσα
Ἂν σ' ἀνεβάσει ψηλά, στήν ἄκρια τοῦ γκρεμνοῦ
Ἐκεῖ, πάνω ἀπό τήν ἄβυσσο. Κι ἐκεῖ
ἀλλάξει ὄψη ξαφνικά καί γίνει ἄλλο πράγμα, ἄγνωστο
Τρομαχτικό καί χάσεις τά λογικά σου
Ἐκεῖ πού φτάνει νά σταθεῖς καί μόνος σου
Φτάνει ν' ἀκούσεις τόν βαθύ τόν ρόγχο τῆς ἀβύσσου
πού ἀνασαίνει ἀπό τίς ἀπέραντες τίς τρῦπες τοῦ πελάγους
Φθάνει γιά νά τρελαθεῖς

ΑΜΛΕΤ

Μοῦ κάνει νόημα
Πήγαινε! Ἔρχομαι!

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ

Μήν πᾶς

ΑΜΛΕΤ

Μή μ' ἀγγίζεις

ΟΡΑΤΙΟΣ

Μήν πᾶς

(*Φάντασμα*)

ΑΜΛΕΤ

Ἡ μοῖρα μου, αὐτή μοῦ κάνει νόημα
Μέ ἀκουμπᾶ, μέ δείχνει καί κάνει
ὁλόκληρο τό σῶμα μου νά τεντωθεῖ, ν' ἀντέχει

(*Φάντασμα*)

Νά. Πάλι. Ἀφῆστε με

Ἀλλοιῶς θά κάνω ἐσᾶς φαντάσματα
Ἀφῆστε με. Πήγαινε! Ἔρχομαι!

(*Βγαίνουν Φάντασμα, Ἄμλετ*)

ΟΡΑΤΙΟΣ

Στήν μανία τόν σέρνει ἡ παραίσθηση

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ

Δέν πρέπει νά τόν ἀφήσουμε μονάχο

ΟΡΑΤΙΟΣ

Ναί. Πᾶμε. Ποῦ θά τελειώσουν ὅλα αὐτά;

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ

Κάτι σαπίζει μέσα στήν Δανία

ΟΡΑΤΙΟΣ

Θεέ μου

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ

Πᾶμε. Νά εἴμαστε κοντά του

ΣΚΗΝΗ 5

(*Στήν Πολεμήστρα, ἀλλοῦ· Φάντασμα, Ἄμλετ, Ὁράτιος, Μάρκελλος*)

ΑΜΛΕΤ

Ποῦ μέ πᾶς; Μίλησε. Δέν προχωράω ἄλλο

ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Ἄκου

ΑΜΛΕΤ

Ἀκούω

ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Ἔρχεται πάλι ἡ ὥρα νά γυρίσω
Ἐκεῖ ἀπ' ὅπου ἦρθα
Ἀπό τό μαρτύριο τοῦ σκοταδιοῦ

ΑΜΛΕΤ

Ἄ θλιβερή πνοή

ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Μή λυπᾶσαι. Μόνο ἄκου

ΑΜΛΕΤ

Λέγε. Σ' ἀκούω

ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Νά μ' ἐκδικηθεῖς

ΑΜΛΕΤ

Τί;

ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Εἶμαι ὁ πατέρας σου. Τιμωρήθηκα μέ σκότος καί φωτιά
Γιά ἕναν ἄγνωστο χρόνο νά σέρνομαι τίς νύχτες

Καί τίς ἡμέρες, ἡ φωτιά νά μέ καθαρίζει
ἀπό τό κρῖμα ὅτι ἔζησα

Ἕνα ἐμπόδιο ἱερό ἀπαγορεύει
νά ἐξιστορήσω τόν τρόμο τοῦ αἰώνιου
Τήν ἀγωνία τοῦ χάους. Ἄν σοῦ πῶ
Ἄν ἔβρισκα τήν λέξη
Θά ἔχαινε ἡ ψυχή σου σάν σφαγή
Τοῦ αἵματός σου ὁ χείμαρρος θά στεκόταν
Τά μάτια σου ἀπό τίς κόγχες τους θά χύνονταν
Ὅπως κυλᾶν τά ἄστρα ἀπό τίς κόγχες τοῦ οὐρανοῦ
Στά ὄμορφα στά ἥσυχα μαλλιά σου ἀγριεμένη
θά φτεροκοποῦσε ἡ φρίκη, θά τά ἔκαμνε ἀγκάθια
Δέν εἶναι αὐτά γιά σᾶς
πού ζεῖτε ἀκόμα μέ τό σῶμα σας
Δέν εἶναι γιά ἀκοές πού ἔχουν αὐτιά ἀπό σάρκα
Ἄκου. Ἄκου. Ἄκουσε
Γιά τ' ὄνομα τῆς ἀγάπης
πού μοῦ εἶχες

ΑΜΛΕΤ

Θεέ μου

ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Νά μ' ἐκδικηθεῖς. Γιατί μέ σκότωσαν

ΑΜΛΕΤ

Σέ σκότωσαν

ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Μέ φόνο ἄδικο. Τόν πιό ἄδικο ἀπό τούς θανάτους

ΑΜΛΕΤ

Λέγε. Γρήγορα. Γιά νά σκοτώσω γρήγορα κι ἐγώ
Νά ἔχει ὁ φόνος μου ὁρμή, σά νά ἦταν ἔρωτας

ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Βιάζεσαι. Δέν βούλιαξες ἀκόμα

μέσα στά ἀργά νεκρά νερά τῆς λήθης
Ἄμλετ. Ἄκουσέ με
Εἶπαν πώς πέθανα ἀπό δάγκωμα φιδιοῦ
τήν ὥρα πού κοιμόμουν. Ἐκεῖ, στόν κῆπο
Μ' αὐτό τό ψέμα ἔφραξαν τά αὐτιά ὅλης τῆς Δανίας
καί τό στόμα της. Ὅμως γυιέ μου ἐσύ
Πρέπει νά ξέρεις. Ὅτι τό φίδι πού δάγκασε τόν πατέρα σου
Πῆρε μετά, καί φόρεσε τό στέμμα του

ΑΜΛΕΤ

Ἄ. Βαθειά μου αὐτό
Τό ἤξερα ἀπό πάντα. Ὁ θεῖος μου

ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Κακοῦργος αἱμομίχτης παρέσυρε μέ δόλο
στήν βλάσφημή του ἀσέλγεια τήν πεντακάθαρη βασίλισσα
Πόσο δικιά μου τήν θαρροῦσα. Ἄμλετ. Πῶς ξέπεσε
Ἀπό μένα, πού ἡ ἀγάπη μου ἦταν κάθε φορά
τοῦ γάμου ἡ τελετή νά περάσει σ' αὐτόν,
τό ἑρπετό. Ὅμως ἄν ἡ ἀρετή θά μένει
πάντα ἀκίνητη, ἀκόμα κι ὅταν τήν γνέφει ὁ οὐρανός
Ἡ λαγνεία πάντα θά γλυστράει καί ὕστερα ἀπό ἔρωτα
μέ ἀρχάγγελο μπορεῖ ἀπό τήν κλίνη ἑνός θεοῦ
νά σηκωθεῖ νά πάει νά κυλιστεῖ στήν κόπρο
Στάσου. Πρέπει νά βιασθῶ
Μύρισε κιόλας ἡ αὐγή. Ἄκου
Τήν ὥρα πού μ' ἔπαιρνε ὁ ὕπνος
ἀμέριμνο τό ἀπόγευμα στόν κῆπο, ὁ θεῖος σου
παραφύλαγε. Πλησίασε μέ κρυφά βήματα κι ἔκλεψε
τή ζωή μου. Στό αὐτί μου ἔσταξε ἀπόσταγμα χορταριοῦ
ἐνάντιο στό αἷμα τοῦ ἀνθρώπου. Ἔκκριμα λέπρας
πού σκόρπισε παντοῦ ἐντός μου. Ὅλο τό αἷμα μου
χάλασε ἔκοψε. Καί τό δέρμα μου φούσκωσε
σάν μία πέμφιγα, πέτσα ἀποκρουστική πού τήν ἔσπαζε
τό πῦο. Στεγνές φολίδες πλάκες σκέπασαν τό κορμί μου
καί πέθανα. Αὐτά μοῦ προξένησε
τό χέρι τοῦ ἀδελφοῦ μου. Ἀπότομα μοῦ πῆρε

ὅ,τι εἶχα καί δέν εἶχα. Ζωή στέμμα βασίλισσα
Μέ πρόλαβε προτοῦ προλάβω νά ξεφορτώσω
τά ἁμαρτήματα πού ἦταν στήν ἀκμή τους καί πῆγα
χωρίς ἀκρόαση. Χωρίς μιάν εὐλογία
Χωρίς δίκη πέρασα στήν ποινή
Φριχτό. Φριχτό. Φριχτό

Στό νεαρό σου θαρραλέο δίκαιο. Ἐνέργησε
Καθάρισε τήν βασιλική κοίτη τῆς Δανίας
ἀπό τήν ἀκολασία καί τήν αἱμομιξία
Ἀλλά ὅ,τι κι ἄν κάνεις, ἄφησε ἀπ' ἔξω τήν μάνα σου
Καμμιά κακία γι' αὐτήν. Οὔτε βαθειά στόν νοῦ σου
Ἀνέγγιχτη ἄφησέ την. Νά τήν ἀγγίζει
ἀπό μέσα ἡ ἴδια της ἡ ψυχή. Φεύγω. Χαράζει
Τά φωτεινά ἔντομα τῆς νύχτας χλωμιάζουν
Ἡ μέρα παίρνει ὅλο τό ἀνήμπορό τους φῶς
Χαῖρε. Χαῖρε. Χαῖρε. Νά μέ θυμᾶσαι

ΑΜΛΕΤ

Ἄ. Οὐρανέ. Καί γῆ. Σέ ποιόν ἄλλον νά πῶ. Θάνατε
Πρέπει ν' ἀντέξω. Πρέπει νά εἶμαι ὄρθιος.
Νά σέ θυμᾶμαι! Ἄ, λυπημένο πλάσμα
Ναί. Ὅπως ἡ γῆ
πού ὅταν τά χάσει ὅλα, μονάχα θά θυμᾶται
Τώρα. Τήν στιγμή αὐτή
Τήν μνήμη μου καταλύω. Ὅλα τά ξέχασα
Τά σβήνω. Ἕνα ἕνα. Λόγια καί γνώσεις κι αἰσθήσεις
Καί ὅ,τι ποταπό καί ξώπετσο
χαράχθηκε ὡς τώρα στήν ζωή μου, τέλειωσε
Δέν ὑπάρχει πιά. Ὅλα τά καταργῶ. Καί μοναχά
αὐτό κρατῶ. Μόνο αὐτό τό θυμᾶσαι
Τό ὁρκίζομαι. Ἄ, κακιά γυναίκα. Διεστραμμένη
Ἄ, ἐσύ κακοῦργε. Καταραμένε κακοῦργε
πού μπορεῖς ἀκόμα νά χαμογελᾶς. Νά τό θυμᾶμαι
Αὐτό πρέπει νά τό θυμᾶμαι. Νά ἔχεις σκοτώσει
καί νά χαμογελᾶς. Νά τό γράψω στά χαρτιά μου.

Νά ξέρω τουλάχιστον πώς αὐτό γίνεται στήν Δανία
Μονάχα αὐτό νά ξέρω γιά τήν Δανία
Θεῖε μου. Τώρα, ἐμεῖς οἱ δυό. Τώρα
πού ἀπόκτησα ἔμβλημα. Τό ἔμβλημά μου εἶναι
χαῖρε. *Νά μέ θυμᾶσαι*

ΟΡΑΤΙΟΣ

(μακρυά)
Κύριέ μου. Κύριέ μου

(μπαίνουν *Ὁράτιος, Μάρκελλος*)

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ

Κύριε

ΟΡΑΤΙΟΣ

Ὁ Θεός μαζί του!

ΑΜΛΕΤ

Ὁ Θεός μαζί μου

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ

Τί ἔγινε. Κύριέ μου

ΟΡΑΤΙΟΣ

Πῶς ἦταν

ΑΜΛΕΤ

Ὑπέροχα

ΟΡΑΤΙΟΣ

Κύριε. Πές μας

ΑΜΛΕΤ

Ὄχι. Θά πᾶτε νά τά πεῖτε

ΟΡΑΤΙΟΣ

Ὄχι ἐγώ Κύριέ μου. Ποτέ

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ

Οὔτε ἐγώ Κύριε

ΑΜΛΕΤ

Τί λέτε λοιπόν γιά ὅλα αὐτά; Ἀπό ποιοῦ ἀνθρώπου
τήν σκέψη θά περνοῦσε ποτέ –
ὅμως δέν θά πεῖτε τίποτα σέ κανέναν;

ΟΡΑΤΙΟΣ
ΜΑΡΚΕΛΟΣ

Ὁρκιζόμαστε Κύριε

ΑΜΛΕΤ

Λοιπόν. Ἄν σ' ὁλόκληρη τήν Δανία ὑπάρχει ἕνας ἐγκληματίας
Αὐτός ὁ ἐγκληματίας εἶναι ἀδίσταχτος καί πανοῦργος

ΟΡΑΤΙΟΣ

Κύριέ μου, αὐτό δέν θά περιμέναμε
νά βγεῖ φάντασμα ἀπό τάφο γιά νά μᾶς τό πεῖ

ΑΜΛΕΤ

Ναί. Ἔχεις δίκηο. Λοιπόν, χωρίς λόγια πολλά
ἄς ἀποχαιρετισθοῦμε. Χωρίζουμε.
Ἄς πάει ὁ καθένας σας ἐκεῖ πού πρέπει νά πάει
κι ἐγώ ὁ ταπεινός πάω γιά προσευχή

ΟΡΑΤΙΟΣ

Κύριέ μου. Πῶς μᾶς μιλᾶς. Παραλογίζεσαι

ΑΜΛΕΤ

Σᾶς πρόσβαλα. Συγγνώμη
Εἰλικρινά συγγνώμη

ΟΡΑΤΙΟΣ

Ὄχι Κύριέ μου. Δέν μᾶς πρόσβαλες

ΑΜΛΕΤ

Ναί Ὁράτιε, καί μάλιστα πολύ
Καί ἕνα σᾶς λέω γιά τό φάντασμα, εἶναι τίμιο.
Αὐτό σᾶς φτάνει. Τώρα, βρεῖτε τόν τρόπο
νά συγκρατήσετε τήν ἐπιθυμία σας νά μάθετε
τί ἔγινε ἀνάμεσα σ' ἐμένα καί σ' ἐκεῖνο.

Φίλοι καλοί τῆς σχολῆς καί τοῦ στρατοῦ
Παρακαλῶ, μιά σύντομη χάρη

ΟΡΑΤΙΟΣ

Ὅ,τι ζητήσεις Κύριέ μου

ΑΜΛΕΤ

Σιωπή. Γιά ὅ,τι εἴδατε ἀπόψε

ΟΡΑΤΙΟΣ
ΜΑΡΚΕΛΟΣ

Κύριε, ναί

ΑΜΛΕΤ

Ὁρκισθεῖτε

ΟΡΑΤΙΟΣ

Στήν πίστη μου

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ

Στήν πίστη μου

ΑΜΛΕΤ

Ἐδῶ. Στό ξίφος μου

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ

Κύριε. Σοῦ δώσαμε τόν ὅρκο μας

ΑΜΛΕΤ

Ἐδῶ εἶπα. Πάνω στό ξίφος μου

ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(ἀπό τό χῶμα)
Ὁρκισθεῖτε

ΑΜΛΕΤ

Ἐδῶ εἶσαι ἀκόμα ἀγόρι μου; Ἐντάξει.
Τόν ἀκούσατε κι αὐτόν πού κρύβεται στό κελλάρι.
Ὁρκισθεῖτε

ΟΡΑΤΙΟΣ

Λέγε τόν ὅρκο Κύριε

ΑΜΛΕΤ

Δέν θά μιλήσουμε ποτέ γι' αὐτά
πού ἔχουμε δεῖ. Ὁρκισθεῖτε. Στό σπαθί μου

ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(ἀπό τό χῶμα)
Ὁρκισθεῖτε

ΑΜΛΕΤ

Πουθενά καί παντοῦ. Πᾶμε ἀλλοῦ. Ἐδῶ
Ἐδῶ Κύριοι. Τά χέρια σας πάνω στό σπαθί μου
Δέν θά μιλήσετε ποτέ γι' αὐτά πού ἔχετε δεῖ
Ὁρκισθεῖτε

ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(ἀπό τό χῶμα)
Ὁρκισθεῖτε

ΑΜΛΕΤ

Αὐτό εἶναι, γέρο ἀρουραῖε! Τί γρήγορα
πού σκάβεις τήν γῆ. Φίλοι μου, ἀλλοῦ τώρα

(τούς σπρώχνει)

ΟΡΑΤΙΟΣ

Τί εἶναι ὅλα αὐτά

ΑΜΛΕΤ

Αὐτά πού εἶναι. Κι ὄχι μονάχα αὐτά
Γεμάτος εἶναι ὁ οὐρανός κι ἡ γῆ ἀπό πράγματα
πού ἡ φιλοσοφία σου, οὔτε στό ὄνειρό της
μπορεῖ ποτέ νά δεῖ. Λοιπόν, προσέξτε. Ποτέ
Στόν θεό πού πιστεύετε, ὅταν μέ δεῖτε
νά εἶμαι παράξενος κι οἱ τρόποι μου ἀνεξήγητοι
Καί στό ἑξῆς συχνά θά πρέπει νά εἶμαι παράξενος
κι οἱ τρόποι μου ἀφύσικοι, ἐσεῖς ποτέ
μέ φράσεις μισές, μέ ὑπονοούμενα μέ κάποιες χειρονομίες
Ποτέ μή δείξετε κι οἱ ἄλλοι καταλάβουν

πώς γνωρίζετε γιά μένα κάτι πού αὐτοί δέν ξέρουν.
Ὅρκισθεῖτε

ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(μακρυά)
Ὅρκισθεῖτε

ΑΜΛΕΤ

Ἄς πάψει. Ἄς πάψει ὁ θόρυβος τῆς ψυχῆς του

(*Ὁράτιος, Μάρκελλος ὁρκίζονται*)

Λοιπόν Κύριοι. Ἔχετε τήν ἀγάπη μου. Ἀγαπᾶτε με
κι ἐσεῖς. Κι ὅση κι ἄν εἶναι ἡ φτώχεια μου
μέ τήν βοήθεια τοῦ Θεοῦ, θά σᾶς τό ἀνταποδώσω
Ἄς γυρίσουμε. Ἕνας ὅρκος θά ἀκούει ὅ,τι πεῖτε

Ὁ κόσμος γέρνει γκρεμίζεται
Γιατί ἔπρεπε νά γεννηθῶ ἐγώ γιά νά τόν στερεώσω;

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΡΑΞΗ

ΣΚΗΝΗ 1

(*Στό δῶμα τοῦ Πολώνιου·* Πολώνιος, Ρεϋνάλδος, Ὀφηλία)

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Νά τοῦ δώσεις αὐτά τά λεφτά Ρεϋνάλδο
Κι αὐτά ἐδῶ τά χαρτιά

ΡΕΫΝΑΛΔΟΣ

Ναί Κύριέ μου

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Φίλε Ρεϋνάλδο, θά ἦταν ἔξυπνο
πρίν τόν συναντήσεις νά μάθεις τί ζωή κάνει

ΡΕΫΝΑΛΔΟΣ

Αὐτό σκεφτόμουν κι ἐγώ Κύριέ μου

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Καί ἔκανες καλά. Ὅμως ἀκόμα πιό πρίν, δές
ἐρεύνησε τί εἶναι οἱ Δανοί τοῦ Παρισιοῦ. Ποιοί εἶναι
Τήν ζωή τους, τίς διευθύνσεις τους. Ποιοί πληρώνουν γι᾽ αὐτούς
Μέ ποιούς ἔχουν σχέσεις. Κι ὅταν ἀντιληφθεῖς

πώς ξέρουνε τόν γυιό μου, προχώρησε περισσότερο
καί μάθε. Πάντα μέ τρόπο. Ἀόριστα, ξυστά
ἁπλᾶ, σά νά τόν εἶχες ἀκουστά. Ἀδιάφορα μπορεῖς
νά πεῖς τόν ἴδιο, δέν τόν γνωρίζω τόσο
Γνωρίζω τόν πατέρα του, τούς φίλους του
Καταλαβαίνεις τό νόημα Ρεϋνάλδο;

ΡΕΫΝΑΛΔΟΣ

Ἀπόλυτα Κύριέ μου

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Τόν ἴδιον δέν τόν γνωρίζω τόσο, καί θά συνεχίσεις
σχεδόν καθόλου. Ἄν πρόκειται γι' αὐτόν πού λέω
Εἶναι πολύ ἀτίθασος, ἱκανός γιά – κι ἐδῶ ἐπάνω
τόν γεμίζεις μέ ὅ,τι κακό ἐφεύρεις. Ἀλλά πρόσεχε
Ὄχι ὑπερβολές, μή τόν διασύρεις. Συνηθισμένες
ζωηρές ἀνοησίες, κοινές κι ἀθῶες ἀταξίες
Φυσιολογικές γιά τήν νεότητα καί τήν ἀνεξαρτησία

ΡΕΫΝΑΛΔΟΣ

Ἄς ποῦμε, *παίζει χαρτιά*

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Παίζει χαρτιά, πίνει, βρίζει, προκαλεῖ, μαλώνει
Μπορεῖς νά τό πᾶς καί μέχρι τίς πόρνες
Ἀλλά μέχρι ἐκεῖ. Ὄχι παραπέρα

ΡΕΫΝΑΛΔΟΣ

Μήπως Κύριέ μου αὐτό πέφτει πολύ;

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Ὄχι, ἐξαρτᾶται πῶς θά τό πεῖς. Ὄχι πώς εἶναι
κιόλας χαλασμένος ἀπό τήν διαφθορά, δέν τό ἐννοῶ ἔτσι
Ἀνάλαφρα θά μιλᾶς. Νά βρεῖς τόν τρόπο
νά ἀπαλύνεις ὅλες αὐτές τίς ἀσκήμιες, νά φανοῦν
σάν ἀβλαβεῖς ζημιές τῆς ἐλευθερίας, ἀκόμα καί ἑλκυστικές
Σάν ἕνας πυρετός τῆς σφριγηλῆς ψυχῆς
Ζέστα καί ἀναταραχή τοῦ αἵματος πού κοχλάζει
Ἁπλᾶ, γενικά γνωρίσματα τῆς νειότης

ΡΕΫΝΑΛΔΟΣ

Ἀλλά Κύριέ μου

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

– γιατί ὅλα αὐτά;

ΡΕΫΝΑΛΔΟΣ

Ναί, γιατί;

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Λοιπόν, ναί. Εἶναι ἕνα τέχνασμά μου κι εἶναι δοκιμασμένο
Ἔτσι ἀρχίζοντας, σάν νά ξηλώνεις τίς ραφές μιᾶς ὑπόληψης
θά παρασύρεις τόν ἄλλον, αὐτόν πού τόν ρωτᾶς
Κι ἄν ἔχει διαπιστώσει ὅλα αὐτά τά κρίματα πού εἶπες
στόν ἄνθρωπο πού διαβάλλεις, θά τόν παρασύρεις
πρόσεξε, νά ἐπιβεβαιώσει ἀμέσως καί νά συμπληρώσει
ὅσα ἐσύ τοῦ λές. Κι ἀφοῦ σέ προσφωνήσει
ὅπως ἔμαθε ἤ δέν ἔμαθε κόσμια νά μιλάει
ἀξιότιμε κύριε ἤ φίλε ἤ εὐγενέστατε –

ΡΕΫΝΑΛΔΟΣ

Ναί Κύριε;

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Θά τόν παρασύρεις, καί θά ξηλώσει –
Μά τί. Κάτι σοῦ ἔλεγα. Ποιός θά ξηλώσει; Τί; Τί ἔλεγα

ΡΕΫΝΑΛΔΟΣ

Τίς ραφές καί φίλε καί εὐγενέστατε

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Ἄ ναί. Καί τότε θά πεῖ ναί. *Τόν γνωρίζω αὐτόν.*
Τόν συνάντησα χθές ἤ προχθές ἤ πρίν ἀπό – ἤ τότε
Ἦταν μ' αὐτόν ἤ μ' ἐκεῖνον. Ναί, ὅπως εἶπες
– ἔπαιζε χαρτιά καί ἦταν μεθυσμένος καί ἔδερνε
καί δερνόταν, κι ἀκόμα θά σοῦ πεῖ ναί, τόν εἶδα
νά μπαίνει σέ κάποιο ὕποπτο σπίτι, δηλαδή σέ μπορντέλο
Κι ὅλα θά σοῦ τά πεῖ γιατί ἡ ἀλήθεια ὀρέγεται
τό δόλωμα τῆς ψευτιᾶς καί νά γιατί ἐμεῖς οἱ ἔμπειροι

ἐμεῖς πού ξέρουμε πολλά, μέ τό λοξό μέ τό πλάγιο
βγαίνουμε πάντα στό ἴσιο. Μ' αὐτό τό πλάγιο λοιπόν μάθημά μου
κι ἐσύ θά φτάσεις ὁλόϊσια στόν γυιό μου
Κατάλαβες τό νόημα; Σίγουρα;

ΡΕΫΝΑΛΔΟΣ

Τό κατάλαβα Κύριέ μου

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Ὁ Θεός μαζί σου. Πήγαινε στό καλό

ΡΕΫΝΑΛΔΟΣ

Καλέ μου Κύριε

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Ἐσύ βγάλε γιά τόν γυιό μου ἀνεπηρέαστη
τήν δικιά σου κρίση

ΡΕΫΝΑΛΔΟΣ

Ναί Κύριέ μου

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Καί μή σέ πάρει εἴδηση κι ἀρχίσει καί προσέχει
νά μή φανερωθεῖ

ΡΕΫΝΑΛΔΟΣ

Ὄχι Κύριέ μου

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Φῦγε. Στό καλό.

(ὁ *Ρεϋνάλδος* βγαίνει, μπαίνει ἡ *Ὀφηλία*)

Ὀφηλία Τί εἶναι

ΟΦΗΛΙΑ

Ἄ Κύριέ μου. Κύριέ μου. Τρόμαξα

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Γιά τό Θεό. Τί εἶναι

ΟΦΗΛΙΑ

Κύριέ μου, ἤμουν μονάχη στό δῶμα μου
καί ξαφνικά. Ὁ Ἄμλετ, μέ στέρνο γυμνό
Τά μαλλιά του στόν ἀέρα. Οἱ κάλτσες του χαλαρές
πεσμένες μαζεμένες γύρω ἀπό τά σφυρά του
Χλωμός σάν τό πανί – τά γόνατά του ἔτρεμαν
Μιά λύπη βαθειά κοίταζε μέσα ἀπό τά μάτια του
Καί σάν νά τόν εἶχε στείλει ἡ κόλαση
γιά νά τήν περιγράψει
Ἐκεῖ, μπροστά μου. Ἐρχόταν μ' ἀκουμποῦσε

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Τρελός ἀπό τόν ἔρωτα γιά σένα

ΟΦΗΛΙΑ

Κύριέ μου δέν ξέρω. Φοβᾶμαι ναί

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Τί εἶπε;

ΟΦΗΛΙΑ

Μέ τράβηξε ἀπό τό χέρι. Μ' ἔσφιξε πάνω του δυνατά
Ἀπότομα ὕστερα ἀποτραβήχθηκε. Μέ κράτησε μακρυά
μέ τεντωμένο τό χέρι του καί μέ τό ἄλλο
σά νά προστάτευε τό μέτωπό του ἀπό μιά σκέψη
Συνέχεια κι ἐπίμονα καί σκεφτικά
κοιτοῦσε τό πρόσωπό μου. Σά νά τό χάραζε
ἀργά μέ λεπτομέρειες στή ρίζα τοῦ βλέμματός του
Συνέχεια πολλή ὥρα. Ὕστερα τίναξε τό χέρι μου
σά νά τοῦ δώριζε μιά κίνηση
κι ἔγειρε τό κεφάλι του καί πάλι τό ξανασήκωσε
Τρεῖς φορές. Κι ἕνας πελώριος στεναγμός
τόν τράνταξε σάν νά ἔσπασε ἡ ζωή του
Ὕστερα ἄφησε τό χέρι μου. Στραμμένα συνέχεια
τά μάτια του ἐπάνω μου ἔστριψε τό σῶμα του
κι ἐκεῖνο σάν νά ἤξερε μονάχο του τόν δρόμο ἔφυγε
βγῆκε. Χάθηκε μέ τό κεφάλι συνέχεια γυρισμένο

ἐπάνω ἀπό τόν ὦμο του. Ἀκίνητο τό πρόσωπό του
ὥς τό τέλος φώτιζε τό δικό μου

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Ἔλα. Πᾶμε. Πρέπει νά δῶ τόν βασιλιά
Αὐτό εἶναι πραγματική ἔκσταση ἐρωτική
καί ἀσυγκράτητη ἐξοντώνει καί ἐξοντώνεται
Μοιραῖος εἶναι ὁ κίνδυνος ὅλα αὐτά τά πάθη
πού ζοῦν πιό χαμηλά ἀπό τόν οὐρανό, νά χαλοῦν τήν φύση
Λυπήθηκα. Μήπως τοῦ εἶπες τελευταῖα
κάποιον πικρό λόγο;

ΟΦΗΛΙΑ

Ὄχι καλέ μου Κύριε. Ἔκανα μόνο ὅ,τι μοῦ εἶπες
Δέν δέχθηκα τά γράμματά του κι ἀρνήθηκα νά τόν δῶ

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Γι' αὐτό τρελάθηκε. Τώρα ἔχω τύψη, πού ζήλεψα
Πού τόν ἔκρινα τόσο σκληρά. Ἀπό τήν φροντίδα μου
γιά σένα, μή σέ βλάψει μή πονέσεις
Ἄστοχη, θλιβερή καχυποψία. Ἔτσι συμβαίνει πάντα
Οἱ γέροι νά ἔχουν γνώμη πιό βαρειά
ἀπ' ὅσο ζυγίζει ἡ ζωή καί οἱ νέοι πιό ἐλαφριά
Πᾶμε στόν βασιλιά. Πρέπει νά τά μάθει ὅλα.
Εἶναι προτιμώτερη ἡ ταραχή τοῦ ἔρωτα πού ξεσπάει
Ἀπό τήν σιωπή του, ὅταν κρύβεται κι ἀρρωσταίνει. Ἔλα

ΣΚΗΝΗ 2

(*Στήν Αἴθουσα*· Κλαύδιος, Γερτρούδη
Ρόζενκραντζ, Γκίλδενστερν)

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Καλῶς ἤρθατε ἀγαπητοί μας Ρόζενκραντζ καί Γκίλδενστερν
Ὅσο κι ἄν πραγματικά μᾶς λείπετε πολύν καιρό
Ἐπειγόντως σᾶς καλέσαμε. Γιατί εἶναι ἀνάγκη.
Ἴσως ἔχετε κιόλας ἀκούσει γιά τήν μεταμόρφωση τοῦ Ἅμλετ
Τήν λέω μεταμόρφωση, ἀφοῦ ὅλα ἄλλαξαν σ' αὐτόν
ἀπό τό πιό ἐνδόμυχο μέχρι τό πιό ἐξωτερικό
Δέν πάει ὁ νοῦς μου πουθενά
παρά στόν θάνατο τοῦ πατέρα του. Τί ἄλλο
μπορεῖ νά προκάλεσε ἕναν τέτοιον διχασμό
Πού ἀπομάκρυνε τόν ἑαυτό του ἀπό τόν ἑαυτό του

Παρακαλῶ ἐσᾶς τούς δύο πού μαζί του μεγαλώσατε
καί στό πλάι του ἔδεσε καί ἡ δική σας ἡ νεότητα κι ὁ τρόπος
Παρακαλῶ μείνετε λίγον καιρό μαζί μας
Πάρτε τον κοντά σας, σῦρτε τον σέ γιορτές
Ψάξτε τον μέ προσοχή. Βρεῖτε τήν ἄγνωστη πληγή του
Γιά νά τήν ἀνοίξουμε, νά γίνει καλά

ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ

Καλοί Κύριοι συχνά μᾶς ἔλεγε γιά σᾶς
Εἶμαι βέβαιη πώς ἄλλους στήν ζωή του πιό δικούς του
δέν ἔχει ἀπό ἐσᾶς. Παρακαλῶ
νά ἐξαντλήσετε γιά χάρη μας ὅλη τήν εὐγένεια
καί τήν εὐμένειά σας. Παραχωρῆστε μας λίγον ἀπ' τόν καιρό σας
Κι ἄν ἡ εὐεργετική σας ἐπίσκεψη

δικαιώσει τίς ἐλπίδες μας, θά δεῖτε τότε
μιά βασιλική μνήμη πῶς ἀμείβει
Πόσο πλουσιοπάροχα μπορεῖ νά εὐγνωμονεῖ

ΡΟΖΕΝΚΡΑΝΤΖ

Οἱ μεγαλειότητές σας μέ τήν ἀνώτατη ἐξουσία τους
μποροῦν νά ἐπιβάλουν αὐτό πού ἐπιθυμοῦν, ὄχι νά τό ζητᾶν

ΓΚΙΛΔΕΝΣΤΕΡΝ

Μέ ὅλη μας τήν ψυχή μπροστά στήν θέλησή σας
ἀκουμπᾶμε τόν ἑαυτό μας καί τίς δυνάμεις μας
Καί σᾶς παρακαλοῦμε – διατάξτε.

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Σᾶς εὐχαριστοῦμε Ρόζενκραντζ
Σᾶς εὐχαριστοῦμε εὐγενικέ Γκίλδενστερν

ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ

Σᾶς εὐχαριστοῦμε Γκίλδενστερν
Σᾶς εὐχαριστοῦμε εὐγενικέ Ρόζενκραντζ
Σᾶς παρακαλῶ πηγαίνετε τώρα νά συναντήσετε
τόν ἄρρωστο τόν ἀλλαγμένο γυιό μου. Παρακαλῶ
ἄς ὁδηγήσει κάποιος τούς Κυρίους στόν Ἄμλετ

ΓΚΙΛΔΕΝΣΤΕΡΝ

Ἄς βοηθήσει ὁ Οὐρανός ἡ παρουσία μας καί ἡ φιλία μας
νά τόν κάνουν νά χαρεῖ. Νά γίνει ὅπως πρῶτα

ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ

Τό εὔχομαι

(βγαίνουν οἱ *Ρόζενκραντζ καί Γκίλδενστερν*,
μπαίνει ὁ *Πολώνιος*)

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Οἱ πρεσβευτές ἀπό τήν Νορβηγία Κύριέ μου
ἐπέστρεψαν. Μέ θρίαμβο

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Ἐσύ πάντα γεννᾶς νέα καλά

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Ναί Κύριέ μου; Σέ βεβαιώνω Ἄρχοντα
πώς ἡ ψυχή μου ὁλόκληρη εἶναι ἕνα καθῆκον
πρός τόν Θεό καί πρός Ἐσένα. Καί θαρρῶ
Ἐκτός κι ἄν τό ἔνστιχτό μου θάμπωσε πιά
κι ἔχασε τήν ὀσμή του – θαρρῶ πώς ἀνακάλυψα
τήν ἀληθινή αἰτία πού τόν Ἄμλετ
τόν χτύπησε ἡ σελήνη

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Ποιά εἶναι; Λέγε ἀμέσως

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Πρῶτα οἱ πρεσβευτές. Καί ὅταν τελειώσει
αὐτό τό ὡραῖο γεῦμα, θά σοῦ προσφέρω ἐγώ τά φροῦτα:
τά νέα μου γιά τόν Ἄμλετ

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Τίμησέ τους λοιπόν καλῶντας τους ὁ ἴδιος

(στήν *Γερτρούδη*)

Ἀγαπημένη Γερτρούδη ἄκουσες; Λέει ὅτι ξέρει
τί εἶναι ἡ θλίψη τοῦ γυιοῦ σου, καί τό αἴτιο

ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ

Φοβᾶμαι ὅτι τό ξέρουμε κι ἐμεῖς
Ὁ θάνατος κι ὁ γάμος

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Θά δοῦμε

(στούς *Βολτιμάνδο καί Κορνήλιο*
πού μπαίνουν μέ τόν *Πολώνιο*)

Φίλοι μας καλῶς ἤρθατε. Σέ ἀκούω Βολτιμάνδε
Τί μᾶς φέρνεις ἀπό τόν ἀδελφό μας τῆς Νορβηγίας

ΒΟΛΤΙΜΑΝΔΟΣ

Σέ χαιρετᾶ κι ἐκεῖνος θερμά καί σοῦ ἀντεύχεται.

Κι ἀμέσως ἐξετέλεσε τήν πρώτη ἐπιθυμία σου
Ἀκύρωσε τήν ἐπιστράτευση τοῦ ἀνηψιοῦ του
πού τήν θεωροῦσε ἑτοιμασία γιά τήν Πολωνία
Ἀλλά ἀνακρίνοντας, μέ τεκμήρια πιστοποίησε
πώς ἐσένα ἀφοροῦσε. Λυπημένος πού τόσο ἄνανδρα
τόν χρησιμοποίησαν γέρο καί ἄρρωστο
Συνέλαβε ἀμέσως τόν Φορτεμπράς. Κι αὐτός ὑπακούει
Ὅλα τά παραδέχεται ζητᾶ συγγνώμη κι ἐπανορθώνει μέ ὅρκο
ποτέ μή στρέψει τά ὅπλα ἐναντίον σου. Ἔτσι ξεθύμανε
ὁ γέρος τῆς Νορβηγίας καί ἱκανοποιημένος
τοῦ ὁρίζει τρεῖς χιλιάδες κορῶνες τόν χρόνο
Καί παραγγέλλει, ὅλους αὐτούς τούς στρατιῶτες
νά τούς ξοδέψει στόν πόλεμο μέ τήν Πολωνία
Μέ τήν παράκληση πρός ἐσένα – αὐτό εἶναι τό γράμμα του

(τό δίνει)

νά εὐαρεστηθεῖς νά ἐπιτρέψεις
τό εἰρηνικό πέρασμα τοῦ στρατοῦ ἀπό τήν ἐπικράτειά σου
Μέ ὅλες τίς ἐγγυήσεις πού ἐξασφαλίζουν τήν ἀκεραιότητά της
Ὅπως τίς παραθέτει στήν ἐπιστολή

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Αὐτό μᾶς ἀνακουφίζει. Ἀργότερα θά τήν διαβάσουμε
καί μελετῶντας ὅλο τό ζήτημα θά ἀπαντήσουμε
Πάντως σᾶς εὐχαριστοῦμε. Κάνατε δύσκολη
καί καλή δουλειά. Ξεκουρασθεῖτε τώρα.
Σᾶς προσκαλῶ ἀπόψε στό δεῖπνο. Καί πάλι,
καλῶς ὡρίσατε

(*Βολτιμάνδος, Κορνήλιος βγαίνουν*)

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Πάει κι αὐτό. Ἄρχοντα
καί Κυρία μου. Θά ἦταν μάταιο νά ἀναλύσω
τί εἶναι μεγαλεῖο. Νά δώσω τόν ὁρισμό τοῦ καθήκοντος
Νά ἀποδείξω ὅτι ἡ ἡμέρα εἶναι ἡμέρα, ἡ νύχτα εἶναι νύχτα
Ὅτι ὁ χρόνος εἶναι χρόνος. Θά πήγαιναν χαμένα

κι ἡ νύχτα καί ἡ μέρα καί ὁ χρόνος. Ἀφοῦ λοιπόν
ἡ συντομία εἶναι ἡ ψυχή τῆς ἔκφρασης καί οἱ περιφράσεις
τά περιττά στολίσματα τῆς ἐπιφάνειάς της, θά εἶμαι σύντομος.
Ὁ πρίγκηπας ὁ γυιός σας εἶναι τρελός. Ὁ τρελός λέγεται τρελός.
Πῶς ἀλλοιῶς νά ὁρισθεῖ ἡ τρέλα; Τρέλα
εἶναι ἡ τρέλα. Συνεχίζω

ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ

Περισσότερο νόημα Κύριε. Ἄφησε τήν τέχνη

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Σέ βεβαιώνω Κυρία, δέν βάζω καμμιά τέχνη
Εἶναι τρελός, αὐτό εἶναι τό νόημα. Κι εἶναι κρῖμα.
Κρῖμα πού αὐτό εἶναι τό νόημα
καί κρῖμα πού εἶναι τρελός. Τρελή φράση!
Ἐντάξει, τήν ξεχνᾶμε. Εἴπαμε ὄχι τέχνη.
Κατευθεῖαν λοιπόν. Εἶναι τρελός, νά τό πάρουμε ἀπόφαση
Τώρα πρέπει νά βροῦμε τήν αἰτία τοῦ ἀποτελέσματος
Δηλαδή τήν αἰτία αὐτῆς τῆς βλάβης πού εἶναι ἀποτέλεσμα
μιᾶς αἰτίας. Λοιπόν, δεῖτε. Ἔχω μιά κόρη
Κι ὅσο τήν ἔχω θά εἶναι κόρη μου, καί ἡ κόρη μου
πού εἶναι σεμνή καί ξέρει καλά τήν θέση της
Μοῦ ἔδωσε αὐτό. Ἐγώ διαβάζω καί σεῖς βγάλτε συμπέρασμα.
«Στήν οὐράνια καί εἴδωλο τῆς ψυχῆς μου
στήν ὄμορφη Ὀφηλία». Ὄμορφη,
κοινή λέξη, ἀσήμαντη. *«Στόν θεϊκό*
στόν λευκό της τράχηλο», καί τά λοιπά

ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ

Αὐτά τῆς τά λέει ὁ Ἄμλετ;

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Καλή μου Κυρία, περιμένετε. Σᾶς λέω ὅ,τι διαβάζω
«Εἶναι ψέμα πώς τά ἄστρα ἔχουν φῶς
Ψέματα λέει ὁ λόγος ὁ πιό ἀληθινός
Εἶναι ψέμα πώς ὁ ἥλιος κατοικεῖ στόν οὐρανό
Μόνο μιά εἶναι ἡ ἀλήθεια, σ᾽ ἀγαπῶ.

Ἀγαπημένη Ὀφηλία, οἱ στῖχοι μου ἔχουν ἄθλιο ρυθμό
Δέν ξέρω τήν τέχνη νά δώσω ὁμοιοκαταληξίες
στούς ἀναστεναγμούς μου. Ὅμως σ' ἀγαπάω.
Ἄ ἀγαπημένη μου σ' ἀγαπῶ. Πίστευέ με. Ἀντίο
Αἰώνια δικός σου ἀγαπημένη Κυρία
Ὅσο αὐτή ἡ μηχανή θά εἶναι δική μου
ΑΜΛΕΤ»

Αὐτό μοῦ παρέδωσε ἡ τίμια ἡ κόρη μου
Καί ὅλα τά ὑπόλοιπα τοῦ ἔρωτά του – πῶς ἔγιναν
καί πότε καί ποῦ, ὅλα μοῦ τά εἶπε

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Κι ἐκείνη πῶς τά δέχθηκε αὐτά;

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Τί πιστεύετε γιά μένα;

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Ὅτι εἶσαι ἄνθρωπός μας, ἔμπιστος καί ἠθικός

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Καί θά τό ἀποδείξω ἀμέσως. Θά μποροῦσα
ἀπό τήν πρώτη ἀρχή καί πρίν ἀκόμα ἀνοίξει τό στόμα της
ἡ κόρη μου, ἀπό τήν ἀρχή μόλις πρόλαβα τήν ἀστραπή
Τό ἄναμμα τοῦ ἔρωτά του – θά μποροῦσα ὅλα
νά τά εἶχα κλειδώσει μέσα στήν συνείδησή μου. Καί νά ἔβλεπα
Μονάχα νά ἔβλεπα χωρίς τάχα νά βλέπω, καί τότε
πάλι θά λέγατε γιά μένα Κύριέ μου κι ἐσύ γλυκειά μου Κυρία
πώς εἶμαι ἔμπιστός σας; Ὄχι. Λοιπόν ἔδρασα.
Ἀπό τήν ἀρχή εἶπα στήν κόρη μου ὁ Ἄμλετ
εἶναι πρίγκηπας, τά ἄστρα σου δέν τόν γράφουν. Μακρυά
Καί τήν διέταξα νά προσέχει. Νά μήν τόν βλέπει
Νά διώχνει τούς ἀνθρώπους του, νά ἐπιστρέφει τά δῶρα του
Ἡ κόρη μου ὑποτάχθηκε κι ἐκεῖνος τήν στερήθηκε
Ἔπαθε μελαγχολία. Νηστικός ἄγρυπνος ἔφθινε
ὅλο ἔφθινε. Τόν βρῆκε παραλήρημα, ξεμάκρυνε στήν ψύχωση
Κι ἐκεῖ τώρα πλανιέται. Δέν εἶναι πιά μαζί μας

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

(στήν *Γερτρούδη*)
Νομίζεις, αὐτή εἶναι ἡ αἰτία;

ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ

Ναί ἴσως μπορεῖ νά εἶναι αὐτή

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Πεῖτε μου, θέλω νά μοῦ πεῖτε. Πότε ἐγώ
εἶπα γιά ἕνα πράγμα θετικά εἶναι αὐτό – καί δέν ἦταν;

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Ὄχι ποτέ

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Δίνω τό κεφάλι μου ἄν κι αὐτό δέν εἶναι ἔτσι.
Ὅταν διευκολύνουν οἱ περιστάσεις ἐγώ μπορῶ νά σκάψω
καί νά βρῶ τήν ἀλήθεια ὅπου κι ὅπως νά εἶναι θαμμένη

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Ὑπάρχει τρόπος νά βεβαιωθοῦμε;

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Κάποιες φορές περπατᾶ μέ τίς ὧρες. Ἐδῶ ἔξω στήν στοά

ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ

Ναί ναί

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Σ' ἕναν περίπατό του θά ρίξω μπροστά του
τήν κόρη μου. Ἐμεῖς θά παραφυλᾶμε πίσω ἀπό τίς στόφφες
Θά παρακολουθοῦμε τήν συνάντησή τους. Κι ἄν
δέν εἶναι ἐρωτευμένος μαζί της, κι ἄν αὐτό
δέν εἶναι τό αἴτιο τοῦ παραλογισμοῦ του ἐγώ
νά πάψω νά εἶμαι εὐγενής. Νά ξεπέσω, νά γίνω χωριάτης

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Ἄς δοκιμάσουμε

(μπαίνει ὁ Ἄμλετ διαβάζοντας ἕνα βιβλίο)

ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ

Κοιτᾶξτε. Ἔρχεται. Ὁ φτωχός μου
Πόσο δυστυχισμένος φαίνεται

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Ἐσεῖς φύγετε παρακαλῶ. Μή σᾶς δεῖ
Ἐγώ θά τοῦ μιλήσω

(*Κλαύδιος, Γερτρούδη βγαίνουν*)

Πῶς εἶναι ὁ καλός μου Κύριος Ἄμλετ;

ΑΜΛΕΤ

Καλά. Εὐχαριστῶ.

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Μέ ξέρεις Κύριέ μου;

ΑΜΛΕΤ

Πολύ καλά. Πουλᾶς ψάρια

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Ὄχι Κύριέ μου

ΑΜΛΕΤ

Κρῖμα. Θά ἤσουν τίμιος

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Τίμιος Κύριέ μου;

ΑΜΛΕΤ

Ναί, τίμιος. Δηλαδή ὁ ἕνας στούς δέκα χιλιάδες,
ἐκεῖ πού ἔφθασε ὁ κόσμος

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Σ' αὐτό ἔχεις δίκηο Κύριέ μου

ΑΜΛΕΤ

Ἔχω. Γιατί ὁ ἥλιος εἶναι ἕνας θεός
πού πλαγιάζει μέ κουφάρια. Κι ἀπό τόν ἔρωτά του μέ τό νεκρό σκυλί
γεννιοῦνται τά σκουλήκια. Ἔχεις μιά κόρη;

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Ναί Κύριέ μου

ΑΜΛΕΤ

Νά φυλάγεται ἀπό τόν ἥλιο. Ἡ σύλληψη
εἶναι εὐλογημένη, ἀλλά ὄχι γιά τήν κόρη σου. Πρόσεχέ την

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Τί ἐννοεῖς; (*μόνος*) Πάντα ἡ κόρη μου.
Ἐνῶ ἐμένα δέν μέ γνώρισε. Εἶπε πώς πουλάω ψάρια
Εἶναι ἀλλοῦ, ἀλλοῦ. Ὅμως κι ἐγώ νέος
ἔπαθα πολλά ἀπό ἔρωτα, μοῦ τά θυμίζει
Θά τοῦ μιλήσω πάλι – Τί διαβάζεις Κύριέ μου;

ΑΜΛΕΤ

Λέξεις. Λέξεις. Λέξεις.

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Γιά ποιό πράγμα Κύριέ μου;

ΑΜΛΕΤ

Ποιό ἀπ' ὅλα;

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Ρωτάω, τί εἶναι αὐτό πού διαβάζεις Κύριέ μου

ΑΜΛΕΤ

Κακίες Κύριε. Αὐτός ἐδῶ ὁ παληάνθρωπος ὑπερβάλλει
Λέει ὅτι οἱ ἡλικιωμένοι ἔχουν γκρίζα γένεια. Ἡ μούρη τους
ἕνα κουβάρι. Ἀπό τά μάτια τους τρέχουν τσίμπλες
σάν τό ρετσίνι. Τό μυαλό τους εἶναι μιά παχειά βλέννα
κι ἔχουν ἀτροφικά ὀπίσθια. Παρόλο Κύριε
πού συμφωνῶ ἀπόλυτα μ' αὐτά, δέν εἶναι ἔντιμο
ἔτσι νά μιλᾶς. Ἀφοῦ κι ἐσύ Κύριε θά μποροῦσες
νά φθάσεις κάποτε στήν δική μου ἡλικία ἄν κατάφερνες
νά περπατᾶς πρός τά πίσω σάν κάβουρας

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

(*μόνος*) Παρά τήν τρέλα τους ὅλα αὐτά ἔχουν εἰρμό
– φυσάει ἀέρας Κύριέ μου, δέν φεύγεις ἀπό 'κεῖ;

ΑΜΛΕΤ

Καί νά χωθῶ στόν τάφο μου;

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

'Αλήθεια, ἐκεῖ δέν θά ἔχει καθόλου ἀέρα
(μόνος) Τί καίριες εἶναι μερικές ἀπαντήσεις του. Εἶναι ἕνα χάρισμα
τῆς τρέλας νά πιάνει νοήματα πού τό λογικό
κι αὐτό πού λέμε ὑγεία μέ πολύ κόπο τά δουλεύουν.
Τώρα θά φύγω. Πάω νά σκεφτῶ
πῶς θά στηθεῖ ἡ συνάντηση μέ τήν κόρη μου –
Κύριέ μου, σοῦ παίρνω τώρα τήν ἄδεια νά φύγω

ΑΜΛΕΤ

Κύριε δέν μπορεῖς νά πάρεις ἀπό μένα τίποτε.
Γιατί ἐγώ σοῦ τό ἔχω κιόλας δώσει πρίν νά μοῦ τό ζητήσεις
Ὅλα μπορῶ νά τά δώσω ἀπό πρίν ἐκτός
ἀπό τήν ζωή μου. 'Εκτός ἀπό τήν ζωή μου. 'Εκτός
ἀπό τήν ζωή μου

(*βγαίνει ὁ Πολώνιος,*
μπαίνουν οἱ Ρόζενκραντζ καί Γκίλδενστερν)

ΓΚΙΛΔΕΝΣΤΕΡΝ

'Αγαπημένε μου Κύριε

ΡΟΖΕΝΚΡΑΝΤΖ

'Αγαπημένε Κύριέ μου

ΑΜΛΕΤ

'Αγαπημένοι μου φίλοι Γκίλδενστερν
καί Ρόζενκραντζ. Εἶστε καλά;

ΡΟΖΕΝΚΡΑΝΤΖ

Ὅσο ὅλοι οἱ κοινοί θνητοί

ΓΚΙΛΔΕΝΣΤΕΡΝ

Μέ τήν μέτρια εὐτυχία πού μᾶς ἀξίζει.
Δέν μᾶς ἔβαλε στήν κορώνα της ἡ τύχη

ΑΜΛΕΤ

Τουλάχιστον, στήν φτέρνα της;

ΡΟΖΕΝΚΡΑΝΤΖ

Οὔτε ἐκεῖ Κύριέ μου

ΑΜΛΕΤ

Τότε στό κέντρο. Στή μέση της;

ΓΚΙΛΔΕΝΣΤΕΡΝ

Λίγο πιό κάτω

ΑΜΛΕΤ

Στό αἰδοῖο της λοιπόν. 'Αφοῦ εἶναι πόρνη,
εἶστε ἐκεῖ πού πρέπει. Τί νέα;

ΡΟΖΕΝΚΡΑΝΤΖ

Κανένα Κύριέ μου. 'Εκτός ἀπό τό ὅτι ὁ κόσμος
ἔγινε τίμιος

ΑΜΛΕΤ

Τότε ἔφτασε τό τέλος του. Μονάχα πού τό νέο σας
δέν λέει τήν ἀλήθεια. Καί θέλω νά σᾶς ρωτήσω
Γιατί σᾶς τιμωρεῖ ἡ τύχη καλοί μου φίλοι
Καί σᾶς κλείνει στήν φυλακή;

ΓΚΙΛΔΕΝΣΤΕΡΝ

Φυλακή Κύριέ μου;

ΑΜΛΕΤ

'Η Δανία εἶναι φυλακή

ΡΟΖΕΝΚΡΑΝΤΖ

'Ο κόσμος εἶναι ἡ φυλακή Κύριέ μου

ΑΜΛΕΤ

'Η μεγαλύτερη. Χωρισμένη σέ πολλές
Σέ ἀναρίθμητες κρῦπτες
Κι ἀπό τίς πιό σκοτεινές, ἡ Δανία

ΡΟΖΕΝΚΡΑΝΤΖ

Κύριέ μου, ἐμεῖς δέν νοιώθουμε ἔτσι

ΑΜΛΕΤ

Τότε ἐσεῖς δέν εἶστε στή φυλακή. Τό καλό ἤ τό κακό
δέν ὑπάρχει, τό γεννᾶς ἐσύ μέ τό μυαλό σου.
Ἐγώ εἶμαι ἡ φυλακή

ΡΟΖΕΝΚΡΑΝΤΖ

Ἡ φιλοδοξία σου εἶναι ἡ φυλακή σου Κύριε

ΑΜΛΕΤ

Θεέ μου, καί μέσα στόν πιό μικρό καρπό τῆς γῆς
θά αἰσθανόμουν ὅτι ἄρχω στό ἄπειρο –
ἄν δέν ἦταν τά ὄνειρα

ΓΚΙΛΔΕΝΣΤΕΡΝ

Εἶναι ἡ φιλοδοξία πού τά ὀνειρεύεται
Εἶναι φτιαγμένη ἀπό σκιά ὀνείρου

ΑΜΛΕΤ

Καί τό ὄνειρο εἶναι σκιά

ΡΟΖΕΝΚΡΑΝΤΖ

Ναί, καί ἡ φιλοδοξία ἄϋλη καί ἀχνή
εἶναι σκιά σκιᾶς

ΑΜΛΕΤ

Λοιπόν, τά καθάρματα εἶναι σώματα καί σκιές τους
εἶναι αὐτοί πού μᾶς κυβερνοῦν καί οἱ ξεχαρβαλωμένοι μας μεγάλοι.
Πᾶμε μέσα; Εἰλικρινά, δέν ἔχω διάθεση

ΡΟΖΕΝΚΡΑΝΤΖ

ΓΚΙΛΔΕΝΣΤΕΡΝ

Διάταξέ μας

ΑΜΛΕΤ

Ὄχι βέβαια. Δέν σᾶς προορίζω γιά ὑποτελεῖς μου
Μαζί μέ ὅλους αὐτούς, πού πρέπει νά τό πῶ

ἀξιολύπητα μέ ὑπηρετοῦν. Ὅμως ἀπαντῆστε μου –
στήν παληά μας φιλία, τί γυρεύετε ἐδῶ;

ΡΟΖΕΝΚΡΑΝΤΖ

Γιά νά σέ δοῦμε Κύριέ μου. Δέν ἔχουμε ἄλλο λόγο

ΑΜΛΕΤ

Ἐγώ εἶμαι μέ τά καθάρματα κι ἀνάλογες
εἶναι καί οἱ εὐχαριστίες μου. Μόνοι σας ἤρθατε
στήν Ἐλσινόρη; Δέν σᾶς φώναξαν; Ἐλᾶτε, τήν ἀλήθεια

ΓΚΙΛΔΕΝΣΤΕΡΝ

Ποιά ἀλήθεια Κύριέ μου;

ΑΜΛΕΤ

Ὅποια εἶναι ἀλλά αὐτή πού εἶναι. Σᾶς κάλεσαν.
Βλέπω τά τίμια μάτια σας νά ὁμολογοῦν, δέν ξέρουν νά κρύβουν.
Ὁ βασιλιάς καί ἡ βασίλισσα. Αὐτοί σᾶς κάλεσαν

ΡΟΖΕΝΚΡΑΝΤΖ

Γιατί θά τό ἔκαμναν Κύριέ μου;

ΑΜΛΕΤ

Αὐτό θέλω νά μοῦ πεῖτε. Χρειάζεται λοιπόν
νά κάνω ἔκκληση στήν φιλία μας καί στήν ἀγάπη μας
καί σέ ὅ,τι συγκινητικό θά μποροῦσε κανείς νά ἐπικαλεσθεῖ
Γιά νά μοῦ πεῖτε ἔτσι ἁπλᾶ τήν ἀλήθεια;
Σᾶς κάλεσαν. Ναί ἤ ὄχι;

ΡΟΖΕΝΚΡΑΝΤΖ

(στόν *Γκίλδενστερν*). Τί λές;

ΑΜΛΕΤ

(μόνος) Δέν σᾶς ἀφήνω ἀπό τά μάτια μου
– ἄν μ᾽ ἀγαπᾶτε μήν κρύβεστε

ΓΚΙΛΔΕΝΣΤΕΡΝ

Κύριέ μου ναί. Μᾶς κάλεσαν

ΑΜΛΕΤ

Καί θά μιλήσω ἐγώ γιά σᾶς, γιά νά μήν παραβεῖτε
τήν σιωπή πού ὑποσχεθήκατε στόν βασιληά καί στήν βασίλισσα.
Τόν τελευταῖο καιρό δέν ἔχω καμμιά χαρά
Δέν κάνω πιά τίποτε. Βάρυνε μέσα μου ὁ κόσμος
Κι αὐτό τό θαῦμα πού εἶναι ἡ γῆ δέν εἶναι θαῦμα
εἶναι γῆ. Αὐτό τό ὑπέροχο ἄγγιγμα ὁ ἀέρας
Αὐτό τό στερεό μεγαλεῖο ὁ οὐρανός στιλπνό σκαλισμένο
μέ πύρινο χρυσό, ὅλα γῖναν ἕνα. Πάνω τους κατακάθισε
σάν στάχτη μιά ἀκίνητη ὁμίχλη. Ἕνα ἔργο τέχνης
ὁ ἄνθρωπος ὁ εὐγενής ὁ νοῦς του οἱ δυνάμεις του
δέν ὁρίζονται. Τό σῶμα του τά μέλη του. Τί ὄμορφος πού εἶναι
Τίς κινήσεις τοῦ τίς δίδαξε ἕνας ἄγγελος. Τίς σκέψεις ὁ θεός
Καθαρόαιμο βασιλικό ζῶο. Καί νά μή φθάνει πιά ὡς ἐμένα
τό κρυφό φῶς αὐτῆς τῆς σκόνης. Κανένας ἄνθρωπος
δέν μοῦ δίνει πιά χαρά. Οὔτε καί γυναίκα
– ἄν αὐτό σημαίνει τό χαμόγελό σου

POZENKPANTZ

Κύριέ μου, οὔτε τό σκέφτηκα

ΑΜΛΕΤ

Γιατί χαμογέλασες ὅταν εἶπα κανένας ἄνθρωπος
δέν μοῦ δίνει χαρά;

POZENKPANTZ

Μοῦ πέρασε ἡ σκέψη Κύριέ μου, ἄν κανένας ἄνθρωπος
δέν σοῦ δίνει πιά χαρά πολύ ἄσχημα θά ὑποδεχθεῖς
τούς ἠθοποιούς πού ἔρχονται νά παίξουν ἐδῶ, γιά σένα
Τούς συναντήσαμε καθώς ἐρχόμασταν

ΑΜΛΕΤ

Αὐτόν πού κάνει τόν βασιληά θά τόν δεχθῶ
μέ ὅλες τίς τιμές. Ὁ γενναῖος θά πολεμήσει
μέ ὅση ὁρμή τοῦ ἔμεινε ἀκόμα. Θά πληρώσω ἕναν ἕναν
τούς στεναγμούς τοῦ ἐραστῆ. Ὁ κακός θά κάνει τό ἔγκλημά του
μέ ὅλη του τήν ἡσυχία καί ὁ ἀστεῖος θά πεῖ ὅλα του τά ἀστεῖα.

Ὅσο γιά τήν κυρία, θά κλάψει ὅσο θέλει
ἀρκεῖ νά τά βγάλει πέρα μέ τούς ἐλεύθερους στίχους
Τί ἠθοποιοί εἶναι αὐτοί;

POZENKPANTZ

Θά τούς θυμᾶσαι, σοῦ εἶχαν ἀρέσει τότε
πού παῖζαν δράματα στήν πόλη

ΑΜΛΕΤ

Καί γιατί περιοδεύουν; Ἐκεῖ εἶχαν δικό τους θέατρο
καί φήμη καί λεφτά

POZENKPANTZ

Τούς τά χάλασε ἡ πρωτοπορία

ΑΜΛΕΤ

Ξέπεσαν; Τότε στήν πόλη θυμᾶμαι τούς ἐκτιμοῦσαν

POZENKPANTZ

Τώρα καθόλου

ΑΜΛΕΤ

Γιατί; Πάληωσαν;

POZENKPANTZ

Ὄχι, αὐτοί συνεχίζουν ὅπως ἤξεραν. Ἀλλά τώρα
κυκλοφορεῖ μιά παρέα ἀπό νεαρούς πού θεωροῦν ἐπαναστατικό
νά παίζουν ὅπως θέλουν κι ἔχουν γνώμη γιά ὅλα.
Οὐρλιάζουν, κάνουν φασαρία κι αὐτό ἀρέσει στούς κριτικούς
καί τούς ἀποθεώνουν. Γελοιοποίησαν τό παληό ὅπως τό εἶπαν
θέατρο καί οἱ θεατές φοβοῦνται τούς διανοούμενους
κι ἔπαψαν νά πηγαίνουν

ΑΜΛΕΤ

Νεαροί; Καί ποιός τούς πληρώνει; Ποιοί εἶναι ἀπό πίσω τους;
Καί θά παίζουν ὅσο μποροῦν νά κάνουν φασαρία; Μετά
τί θά κάνουν; ὅταν καταντήσουν σάν τούς ἄλλους –
ἄν δέν τούς φτάσει τό ταλέντο, θά ἀρχίσουν νά βρίζουν
ὅπως συμβαίνει πάντα τούς συγγραφεῖς;

ΡΟΖΕΝΚΡΑΝΤΖ

Σκοτώθηκαν οἱ νέοι μέ τούς παληούς καί τό κοινό
ἀντί γιά θέατρο προτιμᾶ νά βλέπει καβγάδες.
Διασκεδάζουν περισσότερο. Ἔφθασαν νά μή θέλουν νά δοῦν
στήν σκηνή παρά τούς συγγραφεῖς νά δέρνονται μέ τούς ἠθοποιούς

ΑΜΛΕΤ

Ἀλήθεια;

ΓΚΙΛΔΕΝΣΤΕΡΝ

Ἄνοιξαν κεφάλια

ΑΜΛΕΤ

Καί κέρδισαν οἱ νεαροί;

ΡΟΖΕΝΚΡΑΝΤΖ

Θριάμβευσαν Κύριέ μου

ΑΜΛΕΤ

Δέν μοῦ κάνει ἐντύπωση. Ἀκόμα κι ὁ θεῖος μου
ἔγινε βασιλιάς τῆς Δανίας. Καί ὅσοι δέν γυρνοῦσαν νά τόν δοῦν
ὅσο ζοῦσε ὁ πατέρας μου τώρα πληρώνουν πενήντα
κι ἑκατό δουκάτα γιά ν' ἀγοράζουν τήν μινιατούρα του
Εἶναι ἀνεξήγητο γιά τό ἀγαθό μυαλό μου
Ἄς τό ἀναλάβει ἡ φιλοσοφία

(σάλπιγγες)

ΓΚΙΛΔΕΝΣΤΕΡΝ

Αὐτοί εἶναι

ΑΜΛΕΤ

Καλῶς ἤρθατε λοιπόν Κύριοι. Δῶστε μου τά χέρια σας
Ἁπλᾶ καί τυπικά σᾶς ὑποδέχθηκα. Τώρα
πανηγυρικά θά ὑποδεχθῶ τούς ἠθοποιούς, ὅπως τούς ταιριάζει.
Καλῶς ἤρθατε. Ἀλλά ὁ θεῖος μου ὁ πατέρας μου
Καί ἡ μητέρα ἡ θεία μου θά ἀπογοητευθοῦν

ΓΚΙΛΔΕΝΣΤΕΡΝ

Γιατί Κύριέ μου;

ΑΜΛΕΤ

Εἶμαι τρελός βορειο-βορειοδυτικά. Μονάχα πρός τά ἐκεῖ.
Ὅταν ὁ ἄνεμος φυσάει ἀπό τόν νότο, λέν πώς κάπως συνέρχομαι

(μπαίνει ὁ *Πολώνιος*)

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Σᾶς χαιρετῶ Κύριοι

ΑΜΛΕΤ

Ἄκουσε Γκίλδενστερν, ἄκου κι ἐσύ. Ὁ καθένας στό αὐτί του.
Αὐτό τό ὑπερφυσικό βρέφος πού βλέπετε
φορᾶ ἀκόμα τίς φασκιές του

ΡΟΖΕΝΚΡΑΝΤΖ

Μπορεῖ νά τίς ξανάβαλε. Ἀφοῦ λέν
ὅτι ὁ γέρος εἶναι δυό φορές μωρό

ΑΜΛΕΤ

Θά δεῖτε, ἔρχεται νά μοῦ πεῖ γιά τούς ἠθοποιούς
– Ναί Κύριέ μου, ὅπως τό εἶπες. Δευτέρα πρωί
Ἀκριβῶς, τό πρωί τῆς Δευτέρας

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Κύριέ μου ἔχω ἕνα νέο νά σοῦ πῶ

ΑΜΛΕΤ

Κύριέ μου ἔχω ἕνα νέο νά σοῦ πῶ.
Ὅταν ὁ Ρόσκιος, ἠθοποιός στήν Ρώμη

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Κύριέ μου ἦρθαν ἠθοποιοί

ΑΜΛΕΤ

Μπζ Μπζ

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Στήν τιμή μου

ΑΜΛΕΤ

Τότε, κάθε ἠθοποιός στόν πάγκο του

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Οἱ πιό σπουδαῖοι στόν κόσμο. Παίζουν τραγωδία
Κωμωδία. Ἔργα ἱστορικά, βουκολικά, ποιμενικά καί κωμικά,
ἱστορικά καί ἀγροτικά, τραγικά καί ἱστορικά,
δραματικά καί κωμικά καί ἱστορικά καί βουκολικά. Μέ ὑπόθεση
ἤ σέ ἐλεύθερη ποίηση. Ὁ Σενέκας δέν τούς πέφτει
καθόλου βαρύς κι οὔτε ὁ Πλαῦτος ἐλαφρύς
Πιστότατοι στό κείμενο ἤ ἀσύδοτοι στούς αὐτοσχεδιασμούς.
Εἶναι ἀξεπέραστοι

ΑΜΛΕΤ

Ἄ ἐσύ Ἰεφθάε, δικαστή τοῦ Ἰσραήλ
Τί τόν ἔκανες τόν θησαυρό σου;

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Τί θησαυρό Κύριέ μου;

ΑΜΛΕΤ

Μιά κόρη τήν εἶχε, μοναδική
καί ἦταν ὅλη του ἡ ζωή

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

(μόνος) Ἡ κόρη μου. Πάντα ἡ κόρη μου

ΑΜΛΕΤ

Ἔτσι δέν εἶναι Ἰεφθάε;

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Ἄν εἶμαι ἐγώ ὁ Ἰεφθάε Κύριέ μου, ναί
Ἔχω μιά κόρη μοναδική καί εἶναι ὅλη μου ἡ ζωή

ΑΜΛΕΤ

Ὄχι δέν συνεχίζει ἔτσι

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Πῶς συνεχίζει Κύριέ μου;

ΑΜΛΕΤ

Ὅταν τό κρίνει ὁ Θεός
τότε κληρώνεται ὁ λαχνός

Μετά, ξέρεις τήν συνέχεια –
Ὅ,τι εἶναι νά συμβεῖ συμβαίνει
Ἄγραφη ἡ μοῖρα καί γραμμένη
Τά ὑπόλοιπα θά τά βρεῖς στήν ἀρχή τῆς γνωστῆς
εὐλαβικῆς ὠδῆς – πάνω στήν ὥρα, ἔρχεται
ἡ σωτήρια ἀφορμή νά σταματήσω

(μπαίνουν οἱ *Ἠθοποιοί*)

Καλῶς ἤρθατε σπουδαῖοι μου. Καλῶς ὡρίσατε ὅλοι
Χαίρομαι πού εἶστε καλά. Καλῶς ἤρθατε φίλοι μου καλοί
Κι ἐσύ παληέ μου φίλε; Πόσο θέριεψε ἡ φάτσα σου
Ἦρθες στήν Δανία γιά νά γελᾶς μαζί μου
κάτω ἀπ' τά μουστάκια σου; Κι ἐσύ ἐδῶ,
νεαρή μου δεσποινίδα καί δέσποινα. Σά νά μοῦ φαίνεται
ἀπό τήν τελευταία φορά πού σέ εἶδα, πῶς μίκρυνε
ἡ ἀπόστασή σου ἀπό τόν οὐρανό κατά ἕνα τακούνι
Παρακαλῶ τόν Θεό νά μήν ἀποδείχθηκε στό μεταξύ
πώς ἡ χρυσῆ σου ἡ φωνή ἦταν μονάχα ἐπίχρυση
καί τώρα ἔχει σπάσει. Κύριοί μου, ὅλοι καλῶς ὡρίσατε
Καί τώρα, ὅπως οἱ γάλλοι κυνηγοί μέ τά γεράκια
Ἄς χυμήξουμε στή λεία. Θέλω ἀμέσως ν' ἀκούσω.
Παρακαλῶ μιά ἀναλαμπή ἀπό τό ταλέντο σας. Τώρα.
Ἕναν λόγο συνταραχτικό

ΠΡΩΤΟΣ ΗΘΟΠΟΙΟΣ

Τί λόγο καλέ μου Κύριε;

ΑΜΛΕΤ

Θυμᾶμαι κάποια λόγια – μοῦ τά εἶχες ἀπαγγείλει
Δέν τά ἔπαιξες ποτέ. Ἴσως μόνο μιά φορά
Τό ἔργο ἐκεῖνο δέν ἄρεσε στόν κόσμο. Ὅμως ἐγώ
τό ἀγάπησα. Γιατί ἡ τέχνη δέν εἶναι γιά τούς πολλούς
Οὔτε εἶναι γιά τούς λίγους, εἶναι πάντα
γιά τόν καθένα χωριστά. Ἀλλά καί σέ ἄλλους ἄρεσε
πού ἦταν πιό ἁρμόδιοι καί πολύ καλλίτερα ἀπό μένα
ἤξεραν ἀπό τέχνη. Εἶπαν τό ἔργο τίμιο
καί εἶπαν γιά τούς μικρούς συγγραφεῖς πού ταπεινώνουν
τό κοινό. Γλείφουν τίς πληγές του καί τό καθησυχάζουν

Λογοκρίνουν ὅ,τι εἶναι μεγάλο, ἀχάριστοι κι ἀνάξιοι
γιά τήν τρομαχτική ὀμορφιά του. Καί πιό πολύ
μοῦ ἄρεσε ἕνα πέρασμά του, κι ἀκόμα τό κρατάω
Τά λόγια τοῦ Αἰνεία στήν Διδώ
ἐκεῖ πού ἱστορεῖ πῶς σφάχθηκε ὁ Πρίαμος
Ἄν τό θυμᾶσαι ἀκόμα, ἄρχισε ἀπό ᾽κεῖ πού λέει:
Σάν λέοντας ὑρκανικός ὀρθώθηκε ὁ Πύρρος
– ὄχι, ἀλλοιῶς ἀρχίζει
Τρομαχτικός ὁ Πύρρος μέ τόν ἀπαίσιο θώρακα
Πιό μαῦρος ἀπό τή νύχτα. Σκοτεινός σάν τό σχέδιο στόν νοῦ του
κι ὅλος ὁ Ἅδης χώρεσε στήν κούφια κοιλιά τοῦ ἀλόγου
Τώρα προβάλλει. Ἀλλά δέν εἶναι μαῦρος πιά
Ὁλόκληρη τήν μελανή μορφή του ἀπό ἐπάνω ὡς κάτω
τήν ἔχει κοσμήσει ὁ θάνατος μέ λίθους πορφυρούς
Μέ θρόμβους τῶν αἱμάτων τους ὅλη νύχτα τήν κεντοῦσαν
οἱ πατέρες πού σφαχτῆκαν καί μανάδες. Οἱ κόρες καί οἱ γυιοί
Πυρπολημένοι οἱ δρόμοι καί ἡ φωτιά ἔγινε φῶς
καί τυραννεῖ καί φέγγει. Φωτίζει τόν τόπο τόν φριχτό
ὅπου τοῦ βασιλέα τους θά πάει νά σταθεῖ ὁ φόνος
Τώρα ὁ Πύρρος ὄρθιος στή ράχη τοῦ θανάτου
ὁρμᾶ. Ὁ μανδύας του δέν ἀνεμίζει πιά
Τέντωσε ἀπό τό αἷμα πού ἐπάνω του ἐξεράθη
Τινάζει παντοῦ τά μάτια του. Καμμένα ἀπό μανία
ὄχι ἀπό τήν πυρκαγιά. Κι ὁρμάει καί ζητάει νά βρεῖ
Τόν γέροντα τόν Πρίαμο
τόν Κύρη τόν μεγάλο

Τώρα συνέχισε ἐσύ

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Εὐχάριστα Κύριέ μου τό ἀπέδωσες
Συναισθηματικά, ἀλλά ὅσο ἔπρεπε

ΠΡΩΤΟΣ ΗΘΟΠΟΙΟΣ

Τόν πετυχαίνει νά μάχεται ἀδύναμος τούς Ἕλληνες
Καί τό πιστό του τό σπαθί δέν τόν ὑπακούει πιά
Γέρασε σάν τόν κύρη του πέφτει κάτω στό χῶμα

Καί κεῖται πεθαμένο ἐκεῖ, προτοῦ πεθάνει αὐτός
Χύνεται ὁ Πύρρος πάνω του
καί ἡ πολλή του ἡ ὁρμή τυφλώνει τό σπαθί του
καί τό σπαθί πέφτει βαρύ στό πλάι τοῦ Πριάμου
καί ὁ ἀέρας πού φύσηξε στήν ἄγρια τροχιά του
ρίχνει τόν γέροντα στήν γῆ
Στήν δική του γῆ. Πού ἐσείστηκε ὡς τά βάθη.
Ἀκούει τόν γδοῦπο τό Ἴλιο κι ὁλόκληρο σπαράζει
λυγάει γέρνει τήν χαίτη του μέ τίς πελώριες φλόγες
Μέ βόγγο ἀργά σωριάστηκε. Ὁ πάταγος ἐκούφανε τόν Πύρρο
Ἐπαρέλυσε μέ τό ὅπλο στόν ἀέρα
Καί ὁ χρόνος ἐπαρέλυσε
ἀνάμεσα στόν θάνατο καί στόν ἀποθαμένο. Ἀκίνητος ὁ Πύρρος
Ἄγαλμα τοῦ τυράννου τήν ὥρα πού ἀφανίζει.
Ὁ φόνος ἐστάθη ἐπάνω ἀπό τόν γέροντα ἀκίνητος κρεμόταν
Ὅπως ὁ οὐρανός ἀκίνητος σιωπᾶ πρίν ἔρθει ἡ καταιγίδα
κι ἡ γῆ ἀποκάτω, κι αὐτή ἀκίνητη κρατᾶ τήν ἀναπνοή της
Καί ξαφνικά ὁρμᾶ ὁ κεραυνός καί σπάει τόν οὐρανό
καί κροταλοῦν τά θρύψαλα καθώς σκορποῦν στό χάος
Ξεσπᾶ ὁ φόνος ξαφνικά. Κατεβάζει τό πελέκυ
καί μέ βιασύνη ἐχώρισε τόν Πρίαμο ἀπό τήν ζωή του
Μέ ὅση ὁρμή οἱ Κύκλωπες βαροῦσαν μέ τίς σφῦρες
νά ἰσιώσουν τόν ἄγριο σίδερο γιά τά ἅρματα τοῦ Ἄρη
Ἄ τύχη αἰσχρή αἰσχρή
Θεοί κάνετε σύνοδο. Χαλᾶστε τήν ἐξουσία της
Τσακῖστε τόν τροχό της. Σπᾶστε τόν ἄξονά του
Γκρεμνῖστε την ἀπό τόν οὐρανό
στό βάραθρο στά φαράγγια

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Αὐτό εἶναι λίγο χαλαρό, μακραίνει

ΑΜΛΕΤ

Νά τό κουρέψουμε μαζί μέ τήν γενειάδα σου.
Συνέχισε σέ παρακαλῶ, μή τοῦ δίνεις σημασία
Εἶναι ἀπό αὐτούς πού ὅταν βλέπουν θέατρο ἀποκοιμιοῦνται
καί πέφτουν ἀπό τό κάθισμα. Ἐκτός ἄν εἶναι κωμικό

ἤ ἔχει γυμνές γυναῖκες. Πές μου
Γιά τήν Ἑκάβη

ΠΡΩΤΟΣ ΗΘΟΠΟΙΟΣ

Καί ποιός. Ποιός εἶδε τήν σκεπαστή βασίλισσα

ΑΜΛΕΤ

Τήν σκεπαστή βασίλισσα

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Ἡ σκεπαστή βασίλισσα. Δέν εἶναι κακό

ΠΡΩΤΟΣ ΗΘΟΠΟΙΟΣ

Νά τρέχει μέ πόδια γυμνά ν' ἀγωνίζεται
νά σβήσει τίς φωτιές μέ τά δάκρυα τῶν ματιῶν της
Ἀντί τό στέμμα ἕνα πανί σκεπάζει τά μαλλιά της
Καί φορᾶ ἕνα σκισμένο ὑφάδι
πού τό ἅρπαξε πάνω στήν ταραχή της
Σκεπάζει τήν ρημαγμένη της κοιλιά
μνῆμα ὅπου ἐθάφτηκαν ὅλοι οἱ τοκετοί της
Ποιός. Ποιός τήν εἶδε καί δέν ἔσυρε φωνή
νά ἀναθεματίσει τό μαῦρο κράτος τῆς Τύχης
Κι ἄν οἱ Θεοί τήν εἶδαν τήν ὥρα πού εἶδε ἐκείνη
τόν Πύρρο νά συλεῖ μέ γέλιο κακό τοῦ ἄντρα της τίς σάρκες
Κι ἄν ἄκουσαν πῶς πετάχτηκε ἀπό μέσα της ὁ θρῆνος
Καί ἄν λυπᾶνται ἀκόμα τά βάσανα τῶν ἀνθρώπων
Θά ἔκλαιγαν καί οἱ Θεοί
ὁ Οὐρανός θά δάκρυζε

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Δεῖτε τον. Ἄσπρισε ὅλος καί κλαίει
Φτάνει, ὄχι ἄλλο

ΑΜΛΕΤ

Ναί σταμάτα. Ἀργότερα θά μοῦ τό πεῖς ὅλο
Κύριέ μου ἀνάλαβε νά φιλοξενηθοῦν καλά οἱ ἠθοποιοί
Φρόντισε νά τά ἔχουν ὅλα, γιατί μονάχα αὐτοί
ξέρουν νά ἀφαιροῦν ἀπό τούς καιρούς τήν ἐλάχιστη οὐσία τους
καί νά τήν ἐμφανίζουν. Εἶναι τά ζωντανά χρονικά

μιᾶς ἐποχῆς. Καλλίτερα νά ἔχεις κακό ἐπιτύμβιο ρητό
ὅταν θά ἔχεις πεθάνει παρά νά ποῦν αὐτοί
λόγο κακό γιά σένα ὅσο εἶσαι στήν ζωή

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Κύριέ μου, ἡ φιλοξενία τους θά εἶναι ἀντάξιά τους

ΑΜΛΕΤ

Πιό πάνω ἀπό ἀντάξια. Γιά τό Θεό ἄνθρωπε
Ἄν φερόμασταν στόν καθένα ἀνάλογα μέ τήν ἀξία του
ἀλλοίμονό του. Ἀντάξια σ' ἐσένα, στήν τιμή σου
καί στήν ἀξιοπρέπειά σου. Ὅσο λιγότερο αξίζουν οἱ ἄλλοι
τόσο περισσότερο πρέπει ν' ἀξίζουν ἐκεῖνα πού τούς δίνεις
Ὁδήγησέ τους

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Κύριοι ἐλᾶτε

ΑΜΛΕΤ

Μαζί καί σεῖς φίλοι. Αὔριο θά ἀκούσουμε ἕνα ἔργο
(στόν *Πρῶτο Ἠθοποιό*) Περίμενε. Ξέρεις
«τό Ἔγκλημα τοῦ Γκονζάγο»;

ΠΡΩΤΟΣ ΗΘΟΠΟΙΟΣ

Τό ξέρω Κύριέ μου

ΑΜΛΕΤ

Αὐτό θά παίξετε αὔριο τό βράδυ. Ἴσως χρειασθεῖ
νά προσθέσω μερικούς δικούς μου στίχους. Μπορεῖς,
προλαβαίνεις νά τούς μάθεις;

ΠΡΩΤΟΣ ΗΘΟΠΟΙΟΣ

Προλαβαίνω Κύριέ μου

ΑΜΛΕΤ

Ἐντάξει. Πήγαινε τώρα μ' αὐτόν τόν κύριο
Καί, παρακαλῶ. Μήν τόν εἰρωνευθεῖς

(βγαίνουν *Πολώνιος, Ἠθοποιοί*)

Φίλοι μου αὔριο. Καλῶς ὡρίσατε στήν Ἐλσινόρη

ΡΟΖΕΝΚΡΑΝΤΖ

Καλέ μου Κύριε

ΑΜΛΕΤ

Τό βράδυ.

(βγαίνουν οἱ *Ρόζενκραντζ καί Γκίλδενστερν*)

Τώρα οἱ δυό μας
Τί ἄτιμος εἶμαι. Μηδενικό
Δέν εἶναι ἕνα θαῦμα αὐτός ὁ θεατρῖνος νά καταφέρνει
νά κάνει ὑποχείρια τήν ψυχή του σέ μιά φαντασία
Ἄθυρμα σ' ἕνα πλαστό ψεύτικο πάθος. Νά κάνει
πανίσχυρη μιά ἰδέα τοῦ μυαλοῦ του κι αὐτή
νά τόν ἀλλάζει ὁλόκληρον, νά φτάνει ὥς τήν ὄψη του
καί νά τήν κάνει νά χάνει τό αἷμα της νά γίνεται
κλάμα καί νά τρέχει ἀπό τά μάτια του
Νά γίνεται φωνή καί νά σπάει. Νά ἀποκτᾶ σῶμα
μιά ἰδέα νά γίνεται ἀπό ἰδέα σῶμα νά παίρνει
τό δικό του. Κι ὅλα αὐτά γιά τό τίποτα
Γιά τήν Ἑκάβη. Τί εἶναι ἡ Ἑκάβη
γι' αὐτόν τί εἶναι αὐτός γιά τήν Ἑκάβη
Τί παραπάνω θά ἔκανε ἄν εἶχε νά παίξει ἐμένα
Ἄν εἶχε ὅλες τίς αἰτίες πού ἔχω ἐγώ ἄν τό πάθος
ἦταν πραγματικό. Πόσο περισσότερο θά μποροῦσε νά κλάψει;
Πόσο πιό πολύ θά μποροῦσε νά σπάσει τήν φωνή του;
Θά μάτωνε ὁλωνῶν τά αὐτιά μέ ἀνήκουστα λόγια
Θά ἔκαμνε τόν ἔνοχο νά τρελαθεῖ. Θά τρόμαζε τόν ἀθῶο
Θά ἔπαυαν νά αἰσθάνονται τά μάτια τά αὐτιά
Κι ἐγώ. Ὁ ἄδειος. Ὁ ὀνειρικός
Περήφανος γιά τό δράμα μου
κι ἀδιάφορος. Δέν βγάζω ἄχνα. Δέν μιλῶ
γιά κεῖνον τόν βασιλιά Πού τόν συντρῖψαν
Λήστεψαν τήν ζωή του. Εἶμαι δειλός ὅλα τά ὑπομένω –
νά μέ βρίσουν. Νά λυώσουν τό κεφάλι μου
Νά ξερριζώσουν τά γένεια μου. Νά μοῦ κόψουν τήν μύτη
Μέ στουπί νά σπρώξουν τήν ἄνανδρη σιωπή μου

ἀπό τόν λαιμό νά κατεβεῖ νά φράξει τά πνευμόνια
Προκαλῶ νά ἔρθουν νά μοῦ τά κάνουν
ὅλα αὐτά. Θά τά ὑπομείνω. Ὅλα
Τό συκώτι μου εἶναι περιστεριοῦ. Δέν ἔχω χολή
Δέν ἔχω στυφό σκληρό θυμό. Ἀλλοιῶς
θά εἶχα θρέψει ἀπό καιρό τούς γῦπες
μέ τά πλαδαρά του ἐντόσθια. Προδότη
Αἰσχρέ δολοφόνε. Ἐκδίκηση!
Τί ζῶο εἶμαι. Τί γενναῖος
Νά εἶμαι ὁ γυιός ἑνός πατέρα ἀγαπημένου
Κατασπαραγμένου, καί νά ἐξοφλῶ τό χρέος
πού μοῦ φόρτωσαν διάβολος καί θεός μέ βρισιές
Σάν ποταπό μικρόψυχο γύναιο. Μιλῶντας
ἀλλά προσέχοντας μή μ' ἀκούσουν. Θέλω νά πεθάνω
Ἥσυχα τώρα. Μοῦ ἔχουν πεῖ πώς ἐκεῖνοι
πού κρύβουν ἐνοχή βλέποντας ἕνα ἔργο καί μιά ἄγρια
ὕπουλη σκηνή του τούς ταράξει Καταρρέουν
Σηκώνονται ξαφνικά κι ἐκεῖ
μπροστά στό πλῆθος ξαφνικά ὁμολογοῦν
Γιατί ὁ φόνος ὁ ἄλαλος μπορεῖ σάν ἀπό θαῦμα
νά κουνηθεῖ ἡ παράλυτη γλώσσα του καί νά μιλήσει
Λοιπόν οἱ ἠθοποιοί αὐτοί μπροστά στόν θεῖο μου
θά κάνουν θέατρο τόν φόνο τοῦ πατέρα μου.
Θά ἀκολουθῶ τά μάτια του. Θά δῶ ὅ,τι θά δοῦν
Θά πάρω ἀπό πίσω τήν ψυχή του. Μιά ἴνα της
νά τρέμει, θά τήν δῶ. Ἕνα χλώμιασμα, τέλειωσε
Πατάω γερά. Τό φάντασμα ἴσως εἶναι ἕνας δαίμονας
Ὁ διάβολος μπορεῖ νά χρησιμοποιεῖ ὅποια μορφή θέλει
Τήν πιό κατάλληλη. Καί μπορεῖ νά θέλει νά μέ σύρει
στό κενό κι ἐπίτηδες τά γεννάει ὅλα αὐτά κι ἐγώ τόν βοηθάω
μέ τήν ἀσθενική κι ἐρεθισμένη θλίψη μου. Γιατί
μέ τέτοιες λῦπες παίζει ὁ διάβολος
καί πάντοτε κερδίζει. Πρέπει νά ἔχω ἀποδείξεις.
Οἱ ἠθοποιοί θά κάνουν τά ἴχνη φανερά. Τό ἔργο
θά σκιστεῖ ξαφνικά
καί θά σπαρταρήσει στά χέρια μου ἡ συνείδηση τοῦ βασιλιᾶ

ΤΡΙΤΗ ΠΡΑΞΗ

ΣΚΗΝΗ 1

(*Προθάλαμος*· Κλαύδιος, Γερτρούδη, Πολώνιος, Ὀφηλία
Ρόζενκραντζ, Γκίλδενστερν)

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Καί δέν κατορθώσατε μέσα ἀπό λόγια ἐπίτηδες
νά βρεῖτε γιατί φέρνει ὅλη αὐτή τήν τύγχυση;
τεντώνει τίς ἡμερες ἡμέρες καί σπάζουνε μέ κρότο
Γιατί προκαλεῖ τόν κίνδυνο νά ταραχθοῦν
νά βλαφτοῦν οἱ φρένες του;

ΡΟΖΕΝΚΡΑΝΤΖ

Παραδέχεται πώς αἰσθάνεται νά φεύγει νά λείπει
Ἀλλά δέν ἐξηγεῖ. Ἀρνιέται νά πεῖ τήν αἰτία

ΓΚΙΛΔΕΝΣΤΕΡΝ

Προσέχει μάλιστα. Μέ κείνη τήν προσοχή τῶν τρελῶν
κι ἀποφεύγει ὅταν τόν προκαλοῦμε μή τυχόν μᾶς δώσει
κάποια ἀφορμή πού θά μᾶς βοηθοῦσε νά μποῦμε
στήν πραγματικότητά του

ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ

Σᾶς δέχθηκε καλά;

ΡΟΖΕΝΚΡΑΝΤΖ

Μέ τόν καλλίτερο τρόπο

ΓΚΙΛΔΕΝΣΤΕΡΝ

Ὅμως σά νά ἔκαμε προσπάθεια
Σάν νά πίεζε τόν ἑαυτό του

ΡΟΖΕΝΚΡΑΝΤΖ

Κλειστός στίς ἐρωτήσεις, καί μαζί
ὑπερβολικά ἀνοιχτός στίς ἀπαντήσεις

ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ

Ἔγινε λόγος γιά διασκέδαση;

ΡΟΖΕΝΚΡΑΝΤΖ

Κυρία, ἔτυχε νά συναντήσουμε στόν δρόμο κάποιους ἠθοποιούς
Τοῦ τό εἴπαμε καί φάνηκε νά χαίρεται. Βρίσκονται ἐδῶ
καί νομίζω διατάχθηκαν ἀπόψε κιόλας τό βράδυ
νά δώσουν μιά παράσταση γι' αὐτόν

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Ναί, ἔτσι ἀκριβῶς. Καί μεταφέρω στίς μεγαλειότητές σας
τήν παράκλησή του νά εἶσθε κι ἐσεῖς ἐκεῖ

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Πρόθυμα τήν δεχόμαστε. Κι εἶναι γιά μένα
μεγάλη χαρά ν' ἀκούω πώς τόν ἐνδιαφέρει
νά εἴμαστε καί μεῖς. Κύριοι καλοί
συνεχῖστε νά τόν παρακινεῖτε. Μεγαλῶστε ὅπως μπορεῖτε
τήν διάθεσή του γιά τέτοιες χαρές

ΡΟΖΕΝΚΡΑΝΤΖ

Ὅπως μποροῦμε Κύριέ μου

(βγαίνουν οἱ *Ρόζενκραντζ καί Γκίλδενστερν*)

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Γλυκειά Γερτρούδη, κι ἐσύ πρέπει νά φύγεις
Παραγγείλαμε μυστικά στόν Ἄμλετ νά ἔρθει
καί θά συναντηθεῖ ἐδῶ μέ τήν Ὀφηλία, δῆθεν κατά τύχη
Στοργικοί κατάσκοποι ὁ πατέρας της κι ἐγώ
θά κρυφτοῦμε νά βλέπουμε καί νά μή μᾶς βλέπουν
Καί ἀπό τήν συνάντησή τους, ἀπό τό τί θά φανεῖ
στό φέρσιμό του θά καταλάβουμε μέ ἤρεμη τήν κρίση μας
ἄν εἶναι ἤ δέν εἶναι ἀρρώστεια τοῦ ἔρωτα ἡ ἀρρώστεια του

ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ

Θά τό κάνω. Ἐσύ Ὀφηλία
Εὔχομαι τά ὄμορφα χαρίσματά σου νά εἶναι
ἡ εὐτυχισμένη αἰτία τῆς ταραχῆς τοῦ Ἄμλετ
Ἐλπίζω νά γίνουν καί οἱ ἀρετές σου ἡ αἰτία
νά ξαναβρεῖ τόν ἑαυτό του. Αὐτό θά ὠφελήσει καί τούς δυό σας

ΟΦΗΛΙΑ

Κυρία τό ἐλπίζω κι ἐγώ

(βγαίνει ἡ *Γερτρούδη*)

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Ἐσύ Ὀφηλία ἐδῶ
Ἐμεῖς Κύριέ μου πᾶμε νά κρυφθοῦμε. (*στήν Ὀφηλία*)
Θά περπατᾶς καί θά διαβάζεις αὐτό τό βιβλίο
γιά νά φαίνεται ἡ μοναξιά σου πιό χτυπητά. Ἔχει ἀποδειχθεῖ
καί εἶναι πολύ κοινή αὐτή ἡ ὑποκρισία καί πετυχαίνει:
βάζοντας ἐγκαρτέρηση στό πρόσωπο καί εὐσέβεια στίς κινήσεις
μαλακώνουμε καί τόν διάβολο τόν ἴδιο

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

(*μόνος*) Γιά μένα τό εἶπε; Τά λόγια του
πᾶν ἴσια στήν συνείδησή μου τήν ξεσκίζουν
Ὅπως τό ἄσχημο μάγουλο τῆς γρηᾶς πόρνης
πού κάτω ἀπό τίς παχειές βαφές τό βλέπεις
πιό ἀποκρουστικό – ἔτσι ἄσχημο ἀπαίσιο
αἰσθάνομαι τό ἔργο μου κάτω ἀπό τά βαμμένα

τά ἐντυπωσιακά μου λόγια. Πῶς θά βαστάξω τό βάρος

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Τόν ἀκούω. Ἔρχεται. Κύριέ μου πᾶμε

(βγαίνουν οἱ *Κλαύδιος* καί *Πολώνιος*·
μπαίνει ὁ *Ἄμλετ*)

ΑΜΛΕΤ

Νά ζεῖς. Νά μή ζεῖς. Αὐτή εἶναι ἡ ἐρώτηση.
Τί συμφέρει στόν ἄνθρωπο
Νά πάσχει νά ἀντέχει σωπαίνοντας τίς πληγές
ἀπό μιά μοῖρα πού τόν ταπεινώνει χωρίς κανένα ἔλεος
Ἤ νά ἐπαναστατεῖ. Νά ἀντισταθεῖ
στήν ἀτέλειωτη παλίρροια τῶν λυπημένων κόπων
Νά πεθάνεις. Νά κοιμηθεῖς. Αὐτό εἶναι ὅλο
Νά κοιμηθεῖς καί νά κοιμηθοῦν
ὅλοι οἱ πόνοι πού ἀπό αὐτούς εἶσαι πλασμένος
Νά μή ξυπνήσουν πιά ποτέ. Αὐτόν τόν ὕπνο
νά εὔχεσαι γιά σένα. Νά πεθάνεις. Νά κοιμηθεῖς
Κι ἄν στόν ὕπνο σου ἔρθει ἕνα ὄνειρο;
Τί θά εἶναι αὐτό τό ὄνειρο; Μετά τόν αἰῶνα τοῦ σώματος
ποιός ὕπνος ἀναλαμβάνει τά ὄνειρα; Πῶς ὀνειρεύεται
ὁ θάνατος; Σέ πιάνει φόβος ἀργεῖς
Καί ζεῖς. Καί ἡ πανωλεθρία διαρκεῖ ζῶντας
ἀπό τήν ζωή σου. Τελείωσε τόν κόσμο ἐσύ
Τέλειωσε τήν ζωή σου. Αὐτήν τήν στιγμή. Τώρα. Μ' ἕνα μαχαίρι

Ποιός προτιμάει νά ζεῖ ρημάζοντας μέσα στόν χρόνο
Νά τόν ἀδικεῖ ὁ ἰσχυρός νά τόν συντρίβει ὁ ἐπηρμένος
νά ἐρωτεύεται νά ἐκλιπαρεῖ τόν ἀδιάφορο νά ἀνέχεται
τήν ὕβρι τῆς ἐξουσίας τή νύστα τοῦ νόμου
Νά νικᾶ ὁ ἀνάξιος τόν ἄξιο. Πού ἡ ἀξία του ἡ ἴδια
τόν ἔχει ἀπό πρίν νικήσει. Ποιός θά ἄντεχε
νά κουβαλάει τό ἀσήκωτο βάρος τῆς ζωῆς νά σέρνεται
νά ἐρημώνει νά στραγγίζει ἱδρῶτας ἡ ψυχή του
ἄν δέν ἦταν ὁ τρόμος. Γι' αὐτό πού στέκεται ἐκεῖ

Ἐκεῖ πού ἀρχίζει ὁ θάνατος. Σ' αὐτήν τήν ἄγνωστη γῆ
πού σέ κανέναν ὁρίζοντα μακρυά κανείς. Ποτέ δέν εἶδε
Κι ἐκεῖνοι πού ξεκίνησαν καί φῦγαν ποτέ
δέν ξαναφάνηκαν στήν πύλη. Ὁ φόβος
ταράζει τήν θέληση καί θέλεις
νά εἶναι ὁ ἐχθρός σου γνώριμος παρά νά δεῖς
νά ἔρχεται καταπάνω σου τό ἀγνώριστο. Ἡ συνείδηση
μᾶς κάνει ὅλους δειλούς. Ἡ φύση δέν τῆς ἔδωσε
μιά λειτουργία θανάτου δέν ἔχει ὄργανο γιά τό ἄγνωστο
Ἄστραψε ἡ ἀπόφαση κι ἀμέσως τήν σβήνει τήν θαμπώνει
ἡ ὑγρασία τῆς σκέψης. Καί τά ἔργα τά μεγάλα
πού γι' αὐτά γεννήθηκες. Μονάχα γι' αὐτά γεννήθηκες
δέν τά τολμᾶς. Θρύβουν χάνονται
Ποτέ δέν θά ὀνομασθοῦν πράξεις

Ἡ Ὀφηλία
– Νύμφη. Ὅταν προσεύχεσαι στούς θεούς μή μέ ξεχνᾶς
Νά δέεσαι καί γιά τίς ἁμαρτίες μου

ΟΦΗΛΙΑ

Καλέ μου Κύριε. Πῶς εἶσαι
Μετά ἀπό τόσες μέρες

ΑΜΛΕΤ

Ταπεινά σ' εὐχαριστῶ. Καλά. Καλά. Καλά

ΟΦΗΛΙΑ

Κύριέ μου ἀπό καιρό ἤθελα νά σοῦ ἐπιστρέψω
τά δῶρα πού μοῦ ἔδωσες νά θυμᾶμαι
Σέ παρακαλῶ. Πάρ' τα

ΑΜΛΕΤ

Ἐγώ; Ἐγώ ποτέ δέν σοῦ ἔδωσα τίποτα

ΟΦΗΛΙΑ

Κύριέ μου ξέρεις καλά πώς μοῦ τά ἔδωσες
τυλιγμένα μέ τήν πνοή σου. Τώρα χάθηκε ἡ πνοή
Τά δῶρα σου δέν ἀξίζουν Δέν τά θέλω

Δέν εἶσαι ἐσύ ἐκεῖνος πού μοῦ τά ἔχει δώσει
Κύριέ μου. Πάρ' τα

ΑΜΛΕΤ
Εἶσαι τίμια;

ΟΦΗΛΙΑ
Κύριε

ΑΜΛΕΤ
Εἶσαι ὄμορφη

ΟΦΗΛΙΑ
Κύριέ μου

ΑΜΛΕΤ
Ἄν εἶσαι τίμια κι ὄμορφη, ἡ τιμιότητά σου
δέν θά ταιριάζει καί πολύ μέ τήν ὀμορφιά σου

ΟΦΗΛΙΑ
Ἡ ὀμορφιά Κύριε πάντα ταιριάζει μέ τήν τιμιότητα

ΑΜΛΕΤ
Ναί, ἀλήθεια. Μόνο πού ἡ ὀμορφιά εἶναι πάντα
ἡ ἰσχυρότερη. Εἶναι πάντα ἱκανή νά κάνει πρόστυχη
τήν τιμιότητα. Ἐνῶ ἡ τιμιότητα πάντα κάνει τίμια
τήν ὀμορφιά. Σ' ἄλλους καιρούς αὐτό θά φαινόταν παράδοξο
Σήμερα ὄχι πιά. Ναί κάποτε σ' ἀγάπησα

ΟΦΗΛΙΑ
Καί μέ εἶχες κάνει τόσο νά σέ πιστέψω

ΑΜΛΕΤ
Δέν ἔπρεπε νά μέ πιστέψεις.
Τό δέντρο ἔχει ξεραθεῖ δέν σηκώνει ἄλλο μπόλιασμα
Ἡ γενιά μου γέρασε πρίν τήν ὥρα της. Καμμιά ζωή
δέν θά τήν ξαναζωντανέψει. Ἀπό 'δῶ καί πέρα
τίποτε δέν θά μᾶς δίνει χαρά. Δέν σ' ἀγάπησα

ΟΦΗΛΙΑ
Θά μοῦ ἔφθανε νά μέ εἶχες ἀγαπήσει κάποτε
κι ἄς μή μ' ἀγαπᾶς πιά

ΑΜΛΕΤ
Νά πᾶς σέ μοναστήρι. Προτιμᾶς τίς γέννες;
Νά γεννᾶς ἔνοχους;
Ἐγώ εἶμαι αὐτό πού λέν τίμιος. Ὅμως μπορῶ
ν' ἀποκαλύψω γιά τόν ἑαυτό μου πράγματα
πού θἄταν καλλίτερα νά μήν εἶχα γεννηθεῖ
Εἶμαι ἀλαζόνας μνησίκακος φιλόδοξος
Κουβαλάω κακίες, πού δέν ὑπάρχει σκέψη νά τίς σκεφθεῖ
φαντασία νά τίς πλάσει καιρός νά γίνουν πράξεις
Γιατί νά ὑπάρχουν νά ἔρπουν μεταξύ γῆς καί οὐρανοῦ
ὑποκείμενα σάν καί μένα. Εἴμαστε ἀπατεῶνες
Ποτέ μή πιστέψεις κανέναν ἀπό μᾶς
Νά φύγεις. Νά πᾶς σέ μοναστήρι
Ποῦ εἶναι ὁ πατέρας σου;

ΟΦΗΛΙΑ
Στό σπίτι Κύριέ μου

ΑΜΛΕΤ
Νά κλειδωθεῖ ἐκεῖ μέσα. Μονάχα ἐκεῖ νά κάνει
τόν τρελό, στό σπίτι του. Ὄχι ἐδῶ. Ἔχε γειά

ΟΦΗΛΙΑ
Βοήθησέ τον καλωσύνη τ' Οὐρανοῦ

ΑΜΛΕΤ
Ἄν παντρευτεῖς, πᾶρε γαμήλιο δῶρο ἀπό μένα
αὐτήν τήν ἀλήθεια: Δέν θά ξεφύγεις ποτέ
ἀπό τήν συκοφαντία. Ἄς εἶσαι ἀπλησίαστη σάν πάγος
Ἀνέγγιχτη σάν χιόνι. Φῦγε. Πήγαινε σέ μοναστήρι
Ἔχε γειά. Ἤ, ἄν ἐπιμένεις νά παντρευθεῖς
Νά πάρεις ἕναν ἠλίθιο. Οἱ ἔξυπνοι ξέρουν καλά
τί ἀξιολύπητα παράξενα ζῶα γίνονται στά χέρια σας
Σέ μοναστήρι. Γρήγορα. Ἀμέσως. Γειά

ΟΦΗΛΙΑ

Δύναμη τοῦ Οὐρανοῦ κάν' τον καλά

ΑΜΛΕΤ

Ξέρω καί γιά τίς μεταμορφώσεις σας. Τίς ξέρω καλά.
'Ο Θεός σᾶς ἔδωσε μιά μορφή κι ἐσεῖς παίρνετε ἄλλη.
Χοροπηδᾶτε λιγώνεστε. Ψευδίζοντας γεμίζετε μέ σάλια
τά ὀνόματα πού ἔδωσε ὁ Θεός στά πλάσματά του
'Ακόλαστες. Τίποτα τάχα δέν ξέρετε. Τίποτα ποτέ τάχα
δέν καταλάβατε. Φῦγε. Φτάνει. Καί ἡ ἰδέα μονάχα
μέ τρελαίνει. Φτάνει. Τέλειωσαν τά παντρολογήματα.
Αὐτοί πού ἦταν νά παντρευτοῦν παντρεύτηκαν. Κι ὅλοι
θά τήν γλυτώσουν. Ὅλοι ἐκτός ἀπό ἕναν. Οἱ ἄλλοι
θά μείνουν ἔτσι πού εἶναι.
Στό μοναστήρι. Χάσου

(βγαίνει ὁ Ἄμλετ)

ΟΦΗΛΙΑ

Αὐτό τό ὑπέροχο λογικό πῶς κύλησε στό χάος
Τό μάτι ἡ γλώσσα ἡ λόγχη
τῆς μεγαλοπρέπειας τοῦ πολέμου τῆς γνώσης
'Η προσδοκία. Τό ρόδο αὐτῆς τῆς χώρας
Σ' αὐτόν καθρεφτιζόταν τό ντύσιμο
νά γίνει πιό κομψό. Τήν μορφή του ἀποτύπωνε
κάθε μορφή νά γίνει ὅμοιά του
'Ο κοιταγμένος ἀπ' ὅλους ὅσους κοιτᾶν
Πῶς ἔπεσε πόσο κάτω
Κι ἐγώ ἀπό ὅλες τίς γυναῖκες ἡ πιό πένθιμη
ἡ πιό δυστυχισμένη. 'Εγώ πού κατάλαβα
τί εἶναι ἡ μουσική ὅταν μοῦ μίλησε τώρα ν' ἀκούω
αὐτό τό πολύτιμο τό γενναῖο μυαλό τό ἀκούω
σάν τρίξιμο. Ρῖγος ἀπό βαθειές καμπάνες πληγωμένες
Νά βλέπω τήν λαμπερή νεαρή του ὁρμή
πάνω στό ξέσπασμά της νά τήν σκοτώνει
ἡ τρέλα. Ἄ. Ἄς μέ λυπηθοῦν

Γι' αὐτά πού εἶδα. Γι' αὐτά πού θά δῶ

(μπαίνουν *Κλαύδιος* καί *Πολώνιος*)

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Ἔρωτας! Τίποτα δέν ἔχουν ἀπό ἔρωτα τά αἰσθήματά του
Κι ὅ,τι εἶπε ἄς ἦταν ἀσυνάρτητο. Δέν ἦταν ἀπό τρέλα
Κάτι βαθύ ὑπάρχει στήν ψυχή του. Αὐτή ἡ μελαγχολία του
Τήν προαισθάνομαι σάν μιά ἐγκυμοσύνη. Ἕναν κίνδυνο θά γεννήσει
Τόν σπρώχνει καί ξαφνικά θά τόν τινάξει ἔξω. Τόν περιμένω
Καί γι' αὐτό ἀπό νωρίς πρόβλεψα πῶς θά τά βγάλω πέρα
Θά φύγει ἀμέσως γιά τήν 'Αγγλία. Θά πάει γιά φόρους πού ἄργησαν
Μπορεῖ οἱ θάλασσες οἱ ξένες χῶρες. Εἰκόνες ἄλλες, ἴσως
νά διαλύσουν αὐτό πού σκλήρυνε πού μάζεψε μέσα στήν καρδιά του
καί πού πολεμῶντας το ὁ νοῦς του χαλᾶ τήν ἥσυχη τάξη του
Τί λές;

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Θά τόν ὠφελήσει. 'Αλλά ἐγώ θεωρῶ πάντα αἰτία κι ἀφορμή
τῆς ζαλισμένης λύπης του τόν ἔρωτα πού δέν χάρηκε.
'Οφηλία. Δέν χρειάζεται νά μᾶς πεῖς αὐτά πού σοῦ εἶπε
ὁ πρίγκηπας. Τά ἀκούσαμε. Κύριέ μου
Κάνε ὅ,τι θέλεις. Ὅμως ἄν τό κρίνεις χρήσιμο
βάλε τήν Βασίλισσα ἀπό μόνη της νά τόν ἐξορκίσει
νά ὁμολογήσει τά πάθη του σ' αὐτήν, τή μάνα του.
Νά τοῦ μιλήσει ἔξω ἀπό τά δόντια. Κι ἐγώ, μέ τήν ἄδειά σου
κάπου θά ἔχω στημένο τό αὐτί μου
σέ ὅ,τι ποῦν οἱ δυό τους. Κι ἄν τίποτα δέν βγεῖ
Διῶξ' τον ἀμέσως στήν 'Αγγλία ἤ ἄν τό προτιμᾶς
'Απομόνωσέ τον. Ὅπου θαρρεῖς ἀσφαλέστερα

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Ἔτσι θά γίνει. Τήν τρέλα τῶν μεγάλων
πρέπει νά τήν φρουροῦν

ΣΚΗΝΗ 2

(*Στήν Αἴθουσα· μπαίνουν ὁ Ἄμλετ καί τρεῖς ἀπό τούς ἠθοποιούς*)

ΑΜΛΕΤ

Νά ἀρθρώνετε καθαρά παρακαλῶ, ὅπως εἶπα ἐγώ
τά λόγια μου καί σᾶς ἔδειξα πῶς ν' ἀκουμποῦν μόλις
στήν γλώσσα σας οἱ λέξεις. Ὅμως ἄν τό στόμα σας
ἔμαθε μόνο νά μασάει κι ὄχι νά μιλᾶ
ὅπως στούς περισσότερους ἀνθρώπους καί σέ πολλούς
ἀπό τούς ἠθοποιούς μας, καλλίτερα τά λόγια νά τά πεῖ
ὁ διορισμένος κράχτης. Οὔτε νά πριονίζετε τόν ἀέρα
μέ τά χέρια σας. Σέ ὅλα νά ἔχετε ἕνα κράτημα
Νά κρατιέστε γερά στόν χείμαρρο τήν τρικυμία στόν χαλασμό
ἄν ἔτσι νοιώθετε, τοῦ πάθους σας. Νά δίνετε σ' ὅλα αὐτά
μιά ἁπαλότητα. Τό πάθος βγαίνει πιό δυνατό ἄμα
τό ἀδυνατίζεις. Μοῦ πιάνεται ἡ ψυχή ν' ἀκούω
ἕναν τριχωτό ρωμαλέο τύπο περιχυμένο πούδρες
νά κατασπαράζει ἕνα πάθος. Νά τό δαγκώνει μέ λύσσα
Νά ξεκουφαίνει τούς ἐξῶστες ὅπου ποτέ δέν φθάνει
κανένα νόημα, μονάχα οἱ πόζες κι ἡ βοή. Μοῦ ἔρχεται
νά μαστιγώσω ὅλους αὐτούς πού μ' ἕναν γελοῖο οἶστρο
ὑπερπαίζουν καί κάνουν τόν Ἡρώδη πιό Ἡρώδη.
Παρακαλῶ αὐτά νά λείψουν

ΠΡΩΤΟΣ ΗΘΟΠΟΙΟΣ

Τό ἐγγυῶμαι Ἀξιότιμε

ΑΜΛΕΤ

Οὔτε νά πᾶτε στό ἄλλο ἄκρο καί νά παίζετε
τάχα λιτά. Ἀδιάκοπα ἐλέγχετε τό παίξιμό σας
Νά βρίσκετε πάντα τό φυσικό δέσιμο τῆς δράσης

μέ τόν λόγο. Κυρίως αὐτό, μήν ἀπομακρύνεσθε
ἀπό τούς ἁπλοῦς τρόπους τῆς φύσης. Ἡ τέχνη
δέν ἀνέχθηκε ποτέ ὅ,τι εἶναι ἔξω ἀπό τό μέτρο της
καί πάντα τό θέατρο σήκωνε ψηλά ἕναν καθρέφτη
γιά νά κοιτάζεται ἡ φύση. Ἀντανακλᾶ τήν ἀρετή
καί ὄχι τόν ἐνάρετο τό πέσιμο, ὄχι τόν πεσμένο.
Ἐκεῖ ἀναγνωρίζει ὁ καιρός τήν πραγματική ἡλικία του
καί ἐμπιστεύεται τό εἴδωλο τῆς μορφῆς του. Τό πάρα πολύ
ἤ τό πολύ λίγο θά κάνει ἴσως τούς ἀδιάφορους
νά γελάσουν, οἱ δίκαιοι ὅμως θά λυπηθοῦν
Αὐτήν τήν δικαιοσύνη γιά τήν τέχνη νά ἐπιζητᾶτε
Ἄς εἶναι κι ἀπό ἕναν. Τούς ἄλλους, ὅλους ἀφῆστε τους –
κι ἄς εἶναι οἱ πιό πολλοί. Εἶδα νά παίζουν ἠθοποιοί
πού μάλιστα λατρεύθηκαν ἀπό μερικούς καί δέν καταλάβαινα
ἀπό τήν φωνή καί τό περπάτημά τους σέ τί εἶδος ἀνῆκαν
Οὔτε χριστιανοί οὔτε εἰδωλολάτρες. Οὔτε ἄνθρωποι
Ἔκρωζαν κι εἶχαν σπασμούς. Τόσο ἀποτρόπαια
μιμοῦνταν τούς ἀνθρώπους πού σκέφθηκα πώς πλάσθηκαν
ἔτσι κακοί ἀπό παραγυιούς τῆς φύσης

ΠΡΩΤΟΣ ΗΘΟΠΟΙΟΣ

Ἐλπίζω Κύριε
κι ὡς πρός αὐτό νά ἔχουμε γίνει καλλίτεροι

ΑΜΛΕΤ

Νά γίνετε ἀκόμα πιό καλοί. Καί γιά τούς κωμικούς σας
Συγκρατῆστε τους. Νά μή λέν περισσότερα ἀπό ὅσα
ἔχουν νά ποῦν. Καί νά μή γελᾶν γιά νά γελάσουν κάποιοι
καί μέσα στά γέλια δέν προσεχθεῖ καί χαθεῖ
ἕνα καλό κομμάτι τοῦ ἔργου. Αὐτό εἶναι χυδαῖο
καί δείχνει τήν θλιβερή ματαιοδοξία τοῦ ἠθοποιοῦ
πού τό ἐκμεταλλεύεται. Φύγετε νά εἶστε ἕτοιμοι

(*βγαίνουν οἱ Ἠθοποιοί,*
μπαίνουν οἱ Πολώνιος, Ρόζενκραντζ, Γκίλδενστερν)

Σέ ἀκούω Κύριε. Θά δεῖ τό ἔργο ὁ Βασιλιάς;

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Καί ἡ Βασίλισσα. Ἔρχονται ὅπου νἆναι

ΑΜΛΕΤ

Πές στούς ἠθοποιούς νά κάνουν γρήγορα

(βγαίνει ὁ *Πολώνιος*)

Θά πᾶτε κι ἐσεῖς νά βοηθήσετε;

ΡΟΖΕΝΚΡΑΝΤΖ

Ναί Κύριέ μου

(βγαίνουν οἱ *Ρόζενκραντζ καί Γκίλδενστερν*)

ΑΜΛΕΤ

Ὁράτιε.

(μπαίνει ὁ *Ὁράτιος*)

ΟΡΑΤΙΟΣ

Ἐδῶ εἶμαι Κύριέ μου. Γιά ὅ,τι μέ θελήσεις

ΑΜΛΕΤ

Μονάχα ἐσένα ἔχω στόν κόσμο

ΟΡΑΤΙΟΣ

Ἀγαπημένε Κύριε

ΑΜΛΕΤ

Μή φαντασθεῖς ὅτι σέ κολακεύω. Τί θά ἔβγαζα ἀπό σένα
πού δέν ἔχεις ἄλλη περιουσία ἀπό τήν καλωσύνη σου
Ἀπό αὐτήν ζεῖς. Ποιός κολακεύει ἕναν φτωχό
Ἡ γλώσσα γλυκαίνει μονάχα ὅταν εἶναι νά γλείψει
τόν ἀχρεῖο κομπασμό καί τά γόνατα τά λαδώνει
ἡ δουλοπρέπεια νά μή τρίζουν ὅταν πληρώνονται
γιά νά λυγᾶν. Ἄκουσέ με. Σέ διάλεξα
ἀπό τότε πού ἡ ψυχή μου ἄρχισε ἐλεύθερη νά διαλέγει
κι ἔμαθε νά βλέπει καθαρά, νά ξεχωρίζει τούς ἀνθρώπους
Σέ θυμᾶμαι πάντα νά βαστᾶς τά ἀβάσταχτα. Πάντα

νά εὐχαριστεῖς τήν τύχη εἴτε κακό εἴτε καλό
σοῦ ἔδινε. Εἶσαι ἀπό τούς εὐλογημένους πού τό αἷμα τους
κι ἡ κρίση τους ἀνακατώθηκαν σοφά καί ποτέ δέν καταντᾶν
φλάουτα, τόν ἦχο τους νά φράζει ἡ Τύχη μέ τά δάχτυλά της
ὅποτε τῆς ἀρέσει. Σέ ἔχω στήν καρδιά μου. Στήν καρδιά
τῆς καρδιᾶς μου. Γιατί εἶσαι ὁ ἐλεύθερος ἀνάμεσα σέ δούλους
Ὡς ἐδῶ. Τό βράδυ θά παιχτεῖ ἕνα ἔργο
μπροστά στόν βασιληά. Μιά σκηνή ἀνακαλεῖ
τόν τρόπο πού σοῦ ἔχω πεῖ ὅτι πέθανε ὁ πατέρας μου
Σέ παρακαλῶ, μόλις δεῖς τήν σκηνή αὐτή νά ξεκινάει
στρέψε πάνω στόν θεῖο μου τό βλέμμα σου καί τήν ψυχή σου
Καί κράτα τα ἐκεῖ. Ἂν ἡ τύψη του μείνει ὡς τό τέλος στά σκοτεινά
καί δέν τρομάξει μεσα στό φῶς. Δέν προβάλει ἀγριεμένη
Τότε τό φάντασμα ἐκεῖνο ἄλλα θά σήμαινε ἀπό ἄλλη κόλαση
πετάχθηκε καί οἱ φαντασιώσεις οἱ δικές μου
πιό μαῦρες κι ἀπό τό ἀμόνι τοῦ Ἥφαιστου. Πρόσεχέ τον
συνέχεια. Κι ἐγώ τό ἴδιο. Τά μάτια μου δέν θά φύγουν
ἀπό τό πρόσωπό του. Στό τέλος τά δυό μας συμπεράσματα
θά ἑνωθοῦν σέ ἕνα. Κρίνοντας ὅ,τι φάνηκε

ΟΡΑΤΙΟΣ

Θά τό κάνω Κύριέ μου. Κι ἄν τήν ὥρα
πού θά παίζεται τό ἔργο κλέψει καί τό ἐλάχιστο
ἀπό τήν προσοχή μας καί τήν κλοπή του
ἄν δέν τήν δῶ. Νά τήν πληρώσω ἐγώ

(σάλπιγγες. Μπαίνουν *Κλαύδιος, Γερτρούδη*
Πολώνιος, Ὀφηλία, Ρόζενκραντζ, Γκίλδενστερν)

ΑΜΛΕΤ

Ἦρθαν. Ἐγώ θά εἶμαι ἀτάραχος. Ἐσύ παραμόνευε

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Τί κάνει ὁ ἀνηψιός μας Ἄμλετ;

ΑΜΛΕΤ

Ἔξοχα. Σάν χαμαιλέοντας. Τρέφομαι μέ ἀέρα

καί ἀραιωμένη ὑπόσχεση. Σίγουρα αὐτό δέν εἶναι τροφή
γιά ἕναν εὐνουχισμένο κόκορα

ΚΛΑΥΔΙΟΣ
Δέν θεωρῶ ὅτι μοῦ ἀπάντησες Ἄμλετ. Τά λόγια σου
δέν τά ἄκουσα

ΑΜΛΕΤ
Οὔτε κι ἐγώ τά εἶπα. (στόν *Πολώνιο*) Κύριέ μου
μοῦ εἶχες πεῖ πώς κάποτε ἔπαιξες στό πανεπιστήμιο

ΠΟΛΩΝΙΟΣ
Βέβαια Κύριέ μου. Εἶπαν μάλιστα
πώς ἔπαιξα σάν ἀληθινός ἠθοποιός

ΑΜΛΕΤ
Ποιόν ἔπαιξες;

ΠΟΛΩΝΙΟΣ
Τόν Ἰούλιο Καίσαρα. Μέ μαχαίρωσαν
στό Καπιτώλιο. Ὁ Βροῦτος

ΑΜΛΕΤ
Καλά νά πάθει. Ἀντί τόν Καίσαρα
ἔσφαξε ἕνα βόδι. Ποῦ εἶναι οἱ ἠθοποιοί;

ΡΟΖΕΝΚΡΑΝΤΖ
Περιμένουν Κύριε, γιά ν' ἀρχίσουν

ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ
Ἄμλετ καλέ μου. Ἔλα κοντά μου. Ἐδῶ, στό πλάι μου

ΑΜΛΕΤ
Δέν μπορῶ μητέρα μου. Ἕνας μαγνήτης μέ πάει ἀλλοῦ

ΠΟΛΩΝΙΟΣ
(στόν *Κλαύδιο*) Εἶδες;

ΑΜΛΕΤ
(στήν *Ὀφηλία*) Νά ξαπλώσω πάνω σου;

ΟΦΗΛΙΑ
Ὄχι. Κύριε

ΑΜΛΕΤ
Θέλω νά πῶ, ν' ἀκουμπήσω τό κεφάλι μου στά γόνατά σου

ΟΦΗΛΙΑ
Ναί Κύριέ μου

ΑΜΛΕΤ
Νόμισες πώς ἐννοοῦσα κάτι ἄλλο;

ΟΦΗΛΙΑ
Δέν νόμισα τίποτε Κύριέ μου

ΑΜΛΕΤ
Τί θαυμάσιο, νά σ' ἔχει
ἀνάμεσα στά πόδια του ἕνα κορίτσι

ΟΦΗΛΙΑ
Τί Κύριέ μου;

ΑΜΛΕΤ
Τίποτα

ΟΦΗΛΙΑ
Εἶσαι χαρούμενος Κύριέ μου

ΑΜΛΕΤ
Ἐγώ;

ΟΦΗΛΙΑ
Ναί Κύριέ μου

ΑΜΛΕΤ
Θεέ μου ναί, θά διασκεδάσετε πολύ μαζί μου
Πῶς νά μήν εἶμαι χαρούμενος. Δές πόσο χαρούμενη
εἶναι ἡ μητέρα μου. Κι εἶναι δυό ὧρες πού πέθανε ὁ πατέρας μου

ΟΦΗΛΙΑ
Δυό μῆνες Κύριέ μου. Δύο διπλοῖ μῆνες

ΑΜΛΕΤ

Πέρασαν κιόλας; Τότε νά βάλει μαῦρα ὁ διάβολος
κι ἐγώ τήν βασιλική μου ἑρμίνα. Ἀπίστευτο
Νά ἔχει πεθάνει πρίν δυό μῆνες καί νά μήν ἔχει ἀκόμα
ξεχαστεῖ. Μπορεῖ λοιπόν ἡ μνήμη ἑνός μεγάλου
νά ἐλπίζει ὅτι θά πιάσει τό ἑξάμηνο. Μέ τόν ὅρο βέβαια
νά ἔχει προλάβει νά χτίσει μερικούς ἱερούς ναούς
Εἰδάλλως, πάει χάθηκε. Ὅπως τό λέει καί τό τραγούδι

Πάντα σέ σκέφτομαι, πάντα σ' ἀγαπῶ
Ὅμως ποιός ἤσουν; δέν μπορῶ νά θυμηθῶ

(Σάλπιγγες. Φλάουτο. *Παντομίμα:*

Μπαίνουν ἕνας Βασιληάς καί μιά Βασίλισσα. Εἶναι πολύ ἐρωτευμένοι. Ἀγκαλιάζονται. Ἡ Βασίλισσα γονατίζει καί τοῦ δείχνει τήν μεγάλη της ἀφοσίωση, σάν νά διαμαρτύρεται σέ μιά ἀμφιβολία. Ὁ Βασιληάς τήν ἀνασηκώνει. Ἀκουμπᾶ τό κεφάλι του στό πλάι τοῦ λαιμοῦ της. Ὕστερα ξαπλώνει πάνω σέ λουλούδια. Τόν παίρνει ὁ ὕπνος. Ἡ Βασίλισσα φεύγει. Μπαίνει ὁ Φίλος. Παίρνει τό στέμμα τοῦ Βασιληᾶ, τό φιλάει. Χύνει δηλητήριο στό αὐτί τοῦ ἀποκοιμισμένου, φεύγει. Ἡ Βασίλισσα ξανάρχεται. Βλέπει τόν φαρμακωμένο Βασιληά. Ὀδύρεται σπαραχτικά. Ἐμφανίζεται πάλι ὁ Δηλητηριαστής, μαζί μέ μερικά βουβά πρόσωπα. Δείχνει πώς κλαίει κι αὐτός μαζί της. Κουβαλοῦν ἔξω τόν πεθαμένο. Ὁ φονηάς γεμίζει τήν Βασίλισσα δῶρα. Ἡ Βασίλισσα ἀρνιέται μέ ἀποτροπιασμό. Στό τέλος ἀφήνεται, δέχεται τόν ἔρωτά του. Φεύγουν εὐτυχισμένοι.)

ΟΦΗΛΙΑ

Τί θέλουν νά ποῦν αὐτά Κύριέ μου;

ΑΜΛΕΤ

Κάτι ἀνείπωτο. Πάντως κακό

ΟΦΗΛΙΑ

Θά ἔχουν σχέση μέ τό ἔργο

(μπαίνει ὁ *Πρόλογος*)

ΑΜΛΕΤ

Θά μᾶς πεῖ αὐτός. Οἱ ἠθοποιοί μέ τίποτε δέν κρατιοῦνται
Τά λέν ὅλα

ΟΦΗΛΙΑ

Θά πεῖ γι' αὐτό πού εἴδαμε;

ΑΜΛΕΤ

Γιά ὅ,τι εἶδες καί δέν εἶδες μπορεῖ νά σοῦ πεῖ,
ἄν τοῦ τό δείξεις. Κι ἄν ἐσύ δέν ντραπεῖς νά τό δείξεις
οὔτε αὐτός θά ντραπεῖ νά τό πεῖ

ΟΦΗΛΙΑ

Εἶσαι ἄταχτος. Ἄταχτος. Θά δῶ τό ἔργο

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἐμεῖς καί ἡ τραγωδία πού θά δεῖτε
Μέ ἐπιείκεια παρακαλοῦμε καί προσοχή
νά μᾶς ἀκροασθεῖτε

ΑΜΛΕΤ

Πρόλογος εἶναι αὐτό ἤ παροιμία;

ΟΦΗΛΙΑ

Πολύ μικρός ἦταν Κύριέ μου

ΑΜΛΕΤ

Ὅσο ἕνας μεγάλος ἔρωτας

(μπαίνουν οἱ *Ἠθοποιοί Βασιληάς καί Βασίλισσα*)

ΒΑΣΙΛΗΑΣ

Τριάντα καιρούς ὁ Φαέθοντας γύρισε ὅλη τήν γῆ
κι ἔλαμψε τοῦ Ποσειδῶνα ὁ ὄχθος ὁ ἁλμυρός
Τριάντα κι ἄλλους τριάντα
τά δώδεκα φεγγάρια ἔκλεψαν τό φῶς
Ἀπό τότε. Τήν ὥρα τήν ἱερή
πού ὁ Ἔρωτας μᾶς ἔδωσε πνοή
κι ὁ Γάμος μᾶς ἕνωσε γιά πάντα

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

Ἔτσι ἄλλους τόσους καί πιό πολλούς καιρούς
πού θά μετρᾶν ὁ ἥλιος κι ἡ σελήνη
ἔτσι βαθειά κι ἀπέραντη
ἡ ἀγάπη μας ἄς μείνει

Ἀλλά φοβᾶμαι κι ἀφουγκράζομαι κίνδυνους πολλούς
νά πλησιάζουν
ἔτσι νά βλέπω τήν ζωή σου νά τήν σβήνει
μιά ἀρρώστεια
Ἄλλαξες σά νά μαρτύρησες ἀπό πόνους φοβερούς
κι ἐγώ νά μή σέ βοηθῶ
Ὁ φόβος δέν μέ ἀφήνει
Ὅμως δέν θέλω ἡ ἀγωνία μου νά φτάνει ὡς ἐσένα
μήν ταραχθεῖς
Γιατί οἱ γυναῖκες ὅταν ἀγαπᾶν φοβοῦνται
Τόν φόβο καί τόν ἔρωτα τά κάνει ἡ ψυχή τους ἕνα
Μαζί πᾶν μεγαλώνοντας μαζί μικραίνουν
σβηοῦνται
Ξέρεις γιά τήν ἀγάπη μου γιά πάντα τό ἔχεις μάθει
κι ὅση εἶναι ἡ ἀγάπη μου
εἶναι κι ἡ ἀγωνία
Μεγαλώνοντας, ἀκριβά πληρώθηκε
μέ πάθη
καί παθαίνοντας μεγάλωσε ἡ εὐτυχία

ΒΑΣΙΛΗΑΣ

Ἀγάπη μου εὐγενική πρέπει νά σ' ἀφήσω τώρα
ὅπως μ' ἀφήνει ἡ ζωή
Χτυπᾶ τοῦ τέλους ἡ ὥρα.
Χωρίς ἐμένα μιά νέα ζωή γιά σένα ξεκινάει
Κι ὅλος ὁ κόσμος ὁ ὅμορφος θά σέ τιμᾶ
καί θά σέ ἀγαπάει
Μέ ἄλλον ἄντρα θά χαίρεσαι

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

Σταμάτα. Δέν ἀντέχω
Μέσα στήν καρδιά μου ἔρωτα
πού δέν προδίνει ἔχω
Ἄν ἄλλον ἄντρα παντρευτῶ τό σῶμα μου μή λυώσει
Παίρνει ἄλλον ἔρωτα
ἐκείνη πού θάνατο ἔχει δώσει

ΑΜΛΕΤ

(μόνος) Ἄψινθος. Χόρτο πικρό

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

Στόν ἄλλον ἄντρα ἡ γυναίκα τό κέρδος ἀποβλέπει
Δέν εἶναι ἀπό ἔρωτα
Ἀναζητάει τήν σκέπη
Ὁ ἄντρας πού ἀγάπησα
πέθανε καί δυό φορές πεθαίνει
ὅταν ἀνοίγω τήν κλίνη μου καί ἄντρας ξένος μπαίνει

ΒΑΣΙΛΗΑΣ

Σέ πιστεύω, ὅπως κι ἐσύ
πιστεύεις αὐτά πού λές
Ὅμως γρήγορα μαραίνονται στεγνώνουν οἱ βουλές
Γιατί ὅ,τι πιστέψαμε ἡ μνήμη τό ἐξουσιάζει
κι ἡ πίστη γίνεται ψιχάλισμα
Αὐτή πού ἦταν χαλάζι
Ὅπως ὁ πράσινος καρπός
πού ἀπ' τό δέντρο κρεμιέται
καί σάν γινωμένος χωρίς νά τρανταχθεῖ
πέφτει καί δέν κρατιέται
Εἶναι ἡ ἀνάγκη τῆς ζωῆς ἡ μνήμη νά λησμονάει
τό χρέος πού στήν ἴδια τήν ζωή
ἀνάλαβε νά χρωστάει
Ἐκεῖ πού πάθος καί θέληση παίρνουν τήν ἴδια κλίση
ὅταν τό πάθος τελευτᾶ
κι ἡ θέληση θά ξεφτίσει
Γυρίζει τοῦ πάθους ἡ ὁρμή μέ τούς κύκλους τῆς ζωῆς
καί μοιράζεται τό τέλος τῆς χαρᾶς
καί τῆς καταστροφῆς
Ἐδῶ ξεσπάει ἡ χαρά κι ἐκεῖ βουλιάζει ἡ θλίψη
κι ἡ λύπη γίνεται χαρά καί τήν χαρά
ἕνας πόνος θά τήν στίψει
Αὐτός ὁ κόσμος δέν κρατᾶ νόμος του εἶναι ν' ἀλλάζει
Ἀλλάζει ἡ τύχη ἀλλάζει ὁ νοῦς
κι ὁ ἔρωτας πλαγιάζει

Δέν ἔμαθε κανείς ἄν ὁ ἔρωτας
τήν τύχη κυβερνάει
ἤ ἄν ἡ τύχη τόν ἔρωτα ἐκεῖ πού θέλει τόν πάει
Ξεπέφτει ὁ μέγας καί πετοῦν ἀλλοῦ
αὐτοί πού τόν τιμᾶν
Γίνεται μέγας ὁ μικρός κι οἱ φίλοι
ἐχθροί στό πτῶμα του πατᾶν
Μᾶλλον ἡ ἀγάπη στά τυφλά τήν τύχη ὑπηρετεῖ.
Ὁ φίλος θά μείνει πλάι σου ὅσο τίποτα δέν ζητᾶς
Θά σέ προδώσει δέν θά τόν βρεῖς θά ἔχει πιά χαθεῖ
ἄν τόν χρειαστεῖς
Θά σέ ὁρμήσει μέ τήν ἔχθρα τῆς ὀχιᾶς
Τελειώνω ἐκεῖ πού ἄρχισα στό πόσο ἀλλοιῶς
πορεύονται ἡ θέληση κι ἡ μοῖρα
σέ ἄλλους δρόμους ἐρημιᾶς
Καί ὅλες τίς θελήσεις μας τίς περιμένει ὁ γκρεμνός
Οἱ σκέψεις μας ἔχουν ἀρχή ἀπό μᾶς
καί τέλος ἀλλωνῶν
Ἀποφάσισες νά μή φανεῖ ποτέ ὁ δεύτερος γαμπρός
Ὅμως ἀπόφαση κι ἐγώ ἔχουμε ἴδια μοῖρα. Τῶν νεκρῶν

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

Νά στερέψει ἡ γῆ ἀπό καρπό
Ὀρφανό τό φῶς μου ἀπό οὐρανό
Ἡ νύχτα καί ἡ μέρα μου νά μήν ἔχουν ἡσυχία
Ἡ πίστη μου ν' ἀπελπιστεῖ
Ἡ ἐλπίδα μου νά προδοθεῖ
Σέ φυλακή ν' ἀποκλειστῶ Καλογρηά στήν ἐρημία
Ἡ δυστυχία νά μέ βρεῖ
Ἡ χαρά μου νά σκοτεινιάσει νά ἀφανιστεῖ
Αἰώνια ἡ ζωή μου νά τυραννιστεῖ
Ἄν νύφη ντυθῶ καί νύφη ἄν μπῶ στήν ἐκκλησία

ΑΜΛΕΤ

Ὅλα αὐτά ἄν σπάσει ἕναν ὅρκο;

ΒΑΣΙΛΗΑΣ

Βαρύς βαθύς ὁ ὅρκος σου. Γλυκειά μου φῦγε τώρα

Τό πνεῦμα μου τό νοιώθω ὀκνό. Τῆς λύπης μου τήν ὥρα
μέ ὕπνο θά τήν σύρω

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

Κοιμήσου. Τό πνεῦμα σου ἄς τό βοηθήσει
ὁ ὕπνος. Κι ἄς εἶναι μοναχά αὐτός πού ἐμᾶς τούς δυό
θά μᾶς χωρίσει

ΑΜΛΕΤ

Κυρία πῶς σοῦ φαίνεται τό ἔργο;

ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ

Βρίσκω ὑπερβολικές
τίς διαμαρτυρίες αὐτῆς τῆς κυρίας

ΑΜΛΕΤ

Ὅμως θά κρατήσει τόν λόγο της

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Ξέρεις γιά τήν πλοκή; Εἶσαι βέβαιος
πώς δέν ἔχει τίποτε κακό;

ΑΜΛΕΤ

Ναί. Στ' ἀστεῖα τά κάνουν. Στ' ἀστεῖα
δηλητηριάζουν. Ὄχι, δέν ὑπάρχει τίποτα κακό

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Πῶς εἶπες λέγεται τό ἔργο;

ΑΜΛΕΤ

«Ἡ ποντικοπαγίδα». Γιατί τό λέν ἔτσι; Κάτι θά εἶχαν
στό νοῦ τους. Τό ἔργο παριστάνει ἕνα ἔγκλημα
πού ἔγινε στήν Βιέννη. Γκονζάγο εἶναι τό ὄνομα τοῦ δούκα
Τῆς γυναίκας του, Βαπτίστα. Θά δεῖς, θά καταλάβεις
Εἶναι ἕνα ἔργο ἁπλοϊκό ἀλλά μέ πολύ δόλο. Ἔχει σημασία;
Κι ἐσένα κι ὅλους ἐμᾶς πού ἔχουμε χέρια καθαρά
δέν μᾶς ἀφορᾶ. Ἄφησε
τά ψειριασμένα ζῶα νά ξύνονται νά γδέρνονται
Τά δικά μας καπούλια δέν ἔχουν φαγούρα

(μπαίνει ὁ Λουκιανός)

Αὐτός εἶναι ὁ Λουκιανός. Εἶναι ἀνηψιός τοῦ βασιληᾶ

ΟΦΗΛΙΑ

Κι ἐσύ Κύριέ μου εἶσαι ὁ Χορός πού μᾶς τά ἐξηγεῖ

ΑΜΛΕΤ

Θά μποροῦσα νά εἶμαι καί σ' ἕναν ἔρωτά σου καί νά ἐξηγῶ
Ἄν ἦσουν ἄξια ἐσύ ποτέ νά ἐρωτευθεῖς

ΟΦΗΛΙΑ

Εἶσαι αἰχμηρός Κύριέ μου, τρυπᾶς

ΑΜΛΕΤ

Ἐσύ θά ἄντεχες ὥσπου νά σπάσει ἡ κόψη μου

ΟΦΗΛΙΑ

Ὅλο καί καλλίτερος. Δηλαδή ὅλο καί χειρότερος

ΑΜΛΕΤ

Τίποτε δέν κατάλαβες. Ποτέ μιά γυναίκα δέν κατάλαβε
ἕναν ἄνδρα. Ὅρμησε δολοφόνε! Συφιλιδικέ!
Τελείωνε μέ τίς ἠλίθιες πόζες σου. Ἄρχισε ἔλα!
Τσιρίζει ἡ κάργια φτεροκοπᾶ γιά ἐκδίκηση

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

Σκοτάδι νοῦς καί χέρι ἐπιδέξιο τό βάμμα πηχτό ὅσο πρέπει
κι ὁ χρόνος πού συνέπραξε
ὅλα δέθηκαν κι ἀπό πουθενά κανένας νά μή βλέπει
Ἐσύ κράση χορταριῶν
πού στήν καρδιά τῆς νύχτας μαζευτῆκαν
Ἀπό τήν Ἑκάτη τρεῖς φορές ἐμελετήθηκαν
καί τρεῖς εὐλογηθῆκαν
Μέ τήν φριχτή τήν μαγική δύναμη μιᾶς ἀλχημείας μυστικῆς
Ἀμέσως τώρα. Νά σφετεριστεῖς
τήν βασιλεία αὐτῆς ἐδῶ τῆς ζωῆς

(χύνει τό δηλητήριο στό αὐτί τοῦ *Βασιληᾶ*)

ΑΜΛΕΤ

Τήν πραγματική του βασιλεία θέλει. Γι' αὐτό τόν δηλητηριάζει
Τόν ἔλεγαν Γκονζάγο. Ἡ ἱστορία εἶναι ὑπαρκτή γραμμένη
σέ θαυμάσια ἰταλικά. Τώρα θά δεῖτε
πῶς ὁ δολοφόνος θά ἁρπάξει
καί τόν ἔρωτα τῆς γυναίκας τοῦ Γκονζάγο

ΟΦΗΛΙΑ

Ὁ βασιληάς σηκώθηκε

ΑΜΛΕΤ

Κάηκε; ἡ φωτιά ἦταν σβηστή

ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ

Κύριέ μου. Τί ἔπαθες;

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Σταματῆστε!

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Ἕνα φῶς. Φῶς. Μακρυά!

ΟΛΟΙ

Φῶτα. Φῶτα. Φῶτα

(βγαίνουν ὅλοι ἐκτός ἀπό τόν *Ἄμλετ* καί τόν *Ὁράτιο*)

ΑΜΛΕΤ

Τό ἕνα ἐλάφι τό πλήγωσαν πέφτει στή γῆ πονάει
Τό ἄλλο ἐλάφι πέθανε ἄλλο δέν θά πονέσει
Ἕναν τόν πῆρε ὁ ὕπνος. Ἀϋπνος ὁ ἄλλος θά κοιτάει
Ἔτσι γυρίζει ὁ κόσμος καί ὅποιου τοῦ ἀρέσει
Μέ κάτι τέτοια καί μ' ἕνα δάσος ἀπό φτερά στό κεφάλι
Ἄν ξαφνικά τήν τύχη μου τήν κυριεύσουν Τοῦρκοι
Μέ φανταχτερές πούλιες στά λυωμένα μου παπούτσια
θά εἶχα ἴσως Κύριε ἐλπίδες νά προσληφθῶ
σέ κάποια ὀρδή ἠθοποιῶν;

ΟΡΑΤΙΟΣ

Γιά τρίτους ρόλους, ἴσως

ΑΜΛΕΤ

Γιά τούς πρώτους βέβαια
Μάθε ὦ Δάμωνα ἀγαθέ ὅτι τήν χώρα αὐτή
δέν τήν κυβερνάει πιά ὁ Δίας ὁ πατέρας
Τώρα ἔχει στόν θρόνο της. Τό σκῆπτρο της κρατεῖ
ἕνα ἄθλιο ἀπαίσιο. Παγόνι

ΟΡΑΤΙΟΣ

Ἔχασες μέσα ἀπό τά χέρια σου τήν ὁμοιοκαταληξία

ΑΜΛΕΤ

Καλέ μου Ὁράτιε. Χίλιες λίρες
γιά ὅ,τι εἶπε τό φάντασμα. Εἶδες;

ΟΡΑΤΙΟΣ

Εἶδα Κύριέ μου

ΑΜΛΕΤ

Ἐκεῖ, μέ τό δηλητήριο

ΟΡΑΤΙΟΣ

Εἶδα Κύριέ μου

ΑΜΛΕΤ

Λίγη μουσική! Παρακαλῶ, ἕνα φλάουτο
Ἀφοῦ δέν ἄρεσε στόν βασιληά ἡ κωμωδία αὐτή
Ἄρα δέν θά τοῦ ἄρεσε. Καθόλου δέν τοῦ ἄρεσε. Πολύ
Μουσική!

(μπαίνουν οἱ *Ρόζενκραντζ* καί *Γκίλδενστερν*)

ΓΚΙΛΔΕΝΣΤΕΡΝ

Κύριέ μου, δέξου νά ἀκούσεις τά λίγα μου λόγια

ΑΜΛΕΤ

Ἕνα ὁλόκληρο ἔπος Κύριε

ΓΚΙΛΔΕΝΣΤΕΡΝ

Ὁ βασιληάς Κύριε

ΑΜΛΕΤ

Ὁ βασιληάς Κύριε τί;

ΓΚΙΛΔΕΝΣΤΕΡΝ

Ἀποσύρθηκε φοβερά ἀναστατωμένος

ΑΜΛΕΤ

Ἀπό τό πιοτό Κύριε;

ΓΚΙΛΔΕΝΣΤΕΡΝ

Ἀπό τό θυμό Κύριε. Ἀπό χολή

ΑΜΛΕΤ

Ἡ σοφία σου θά ἔδειχνε πλουσιότερη πεῖρα
ἄν ἀπευθυνόσουν σέ γιατρό. Ἄν ζητᾶς ἀπό μένα
νά τοῦ δώσω καθάρσιο, σέ βεβαιώνω
θά ἔκανε τήν χολή του νά χειροτερέψει πολύ

ΓΚΙΛΔΕΝΣΤΕΡΝ

Καλέ μου Κύριε, ζητάω νά δώσεις τάξη
στά λόγια σου. Μήν τά ἐξαγριώνεις καί χυμᾶν
ἔξω ἀπό τό θέμα

ΑΜΛΕΤ

Τά ἡμέρωσα Κύριε. Τώρα λέγε

ΓΚΙΛΔΕΝΣΤΕΡΝ

Ἡ μητέρα σου ἡ Βασίλισσα μέ μεγάλη λύπη
στήν καρδιά της μέ ἔστειλε καί ἦρθα –

ΑΜΛΕΤ

Καλῶς ἦρθες

ΓΚΙΛΔΕΝΣΤΕΡΝ

Ὄχι Κύριέ μου. Αὐτή ἡ φιλοφροσύνη σου
δέν εἶναι καλῆς ποιότητας. Σέ παρακαλῶ ἄν μπορεῖς
δῶσε μου μιά λογική ἀπάντηση γιά νά τήν πάω
στήν μητέρα σου. Ὅπως μέ διέταξε. Εἰδεμή
Μέ συγχωρεῖς καί φεύγω κι ὅλα ἔχουν τελειώσει

ΑΜΛΕΤ

Κύριε. Δέν μπορῶ

ΓΚΙΛΔΕΝΣΤΕΡΝ

Τί δέν μπορεῖς Κύριέ μου;

ΑΜΛΕΤ

Νά δώσω λογική ἀπάντηση. Πάσχω διανοητικά
Ὡστόσο Κύριε ὅσο μπορῶ θά ἀποκριθῶ στό αἴτημά σου
Πού εἶναι ἄν κατάλαβα αἴτημα τῆς μητέρας μου
Ἡ μητέρα μου εἶπες

ΡΟΖΕΝΚΡΑΝΤΖ

Ἡ μητέρα σου εἶπε πώς ἡ στάση σου τήν τάραξε
Τήν κατέπληξε καί τήν πλήγωσε

ΑΜΛΕΤ

Ἐξαιρετικός γυιός. Νά μπορεῖ νά τά κάνει ὅλα αὐτά
στήν μητέρα του. Καί τί ἄλλο ἀκόμα αὐτή ἡ μητέρα
θαύμασε στόν γυιό της;

ΡΟΖΕΝΚΡΑΝΤΖ

Θέλει νά σοῦ μιλήσει στήν κάμαρά της
πρίν πᾶς νά κοιμηθεῖς

ΑΜΛΕΤ

Θά ὑπακούσουμε. Ἀκόμα κι ἄν ἦταν
δέκα μητέρες μας μαζί. Τί ἄλλο ἔχεις νά πουλήσεις;

ΡΟΖΕΝΚΡΑΝΤΖ

Κύριέ μου κάποτε μ' ἀγαποῦσες

ΑΜΛΕΤ

Ἀκόμα σ' ἀγαπῶ. Δές αὐτά τά χέρια μου
Πού πονᾶν περισσότερο ἀπό κεῖνον πού χτυπᾶν

ΡΟΖΕΝΚΡΑΝΤΖ

Κύριέ μου γιατί εἶσαι δυστυχισμένος; Ὅταν σωπαίνεις
στόν φίλο σου εἶναι σά νά σωπαίνει ἡ ἴδια ἡ ἐλευθερία σου

ΑΜΛΕΤ

Κύριε δέν ἔχω καμμιά ἐλπίδα

ΡΟΖΕΝΚΡΑΝΤΖ

Τί λές. Ἄκουσες πού τό εἶπε ὁ βασιληάς,
εἶσαι ὁ διάδοχος

ΑΜΛΕΤ

Κύριε «ὅ,τι ἔσπειρες δέν θά τό θερίσεις ἄν τό φυτό» –
ὅμως, σά νά ξεράθηκε καί τό ρητό

(μπαίνουν *Ἠθοποιοί* μέ φλάουτα)

Τά φλάουτα. Φέρτε μου νά δῶ
Γιά νά σᾶς ξεφύγω. Ἀργά σάν δυό ἀράχνες
μέ τυλίγετε μ' ἕναν ἱστό

ΓΚΙΛΔΕΝΣΤΕΡΝ

Καλέ μου Κύριε. Ἡ θέρμη πού ἔχει ὁ ζῆλος μου
κάνει ἴσως τήν ἀγάπη μου ἄξεστη

ΑΜΛΕΤ

Λίγο μπερδεμένο ἦταν αὐτό. Πάρε τό φλάουτο. Παῖξε.

ΓΚΙΛΔΕΝΣΤΕΡΝ

Κύριέ μου δέν μπορῶ

ΑΜΛΕΤ

Σέ παρακαλῶ

ΓΚΙΛΔΕΝΣΤΕΡΝ

Πίστεψέ με. Δέν μπορῶ

ΑΜΛΕΤ

Σέ παρακαλῶ

ΓΚΙΛΔΕΝΣΤΕΡΝ

Οὔτε νά τό ἀγγίξω ξέρω Κύριέ μου

ΑΜΛΕΤ

Εἶναι πιό ἁπλό κι ἀπό τό νά λές ψέματα
Θά κυβερνᾶς αὐτά τά μικρά στόματα μέ τά δάχτυλά σου

Μέ τό δικό σου στόμα θά τό κάνεις νά ἀναπνέει
κι αὐτό πρόθυμο θά ἀρχίσει ἀμέσως νά λέει τήν μουσική του
Δές. Αὐτές οἱ τρῦπες εἶναι οἱ διακοπές του, τά χαλινάρια του

ΓΚΙΛΔΕΝΣΤΕΡΝ

Δέν ξέρω νά τά κρατάω. Δέν ξέρω κἄν πῶς προφέρεται
κι ἕνας φθόγγος τῆς ἁρμονίας. Εἶμαι ἀδέξιος

ΑΜΛΕΤ

Τόσο λοιπόν εὔκολο ἐμένα μέ θαρροῦσες. Νόμιζες
πώς ἐμένα μπορεῖς νά μέ πάρεις στά χέρια σου, νά μέ παίξεις
Πώς τά δικά μου χαλινάρια ξέρεις νά τά κρατᾶς
Πώς μπορεῖς νά ξεσπλαχνώσεις ἀπό τήν σιωπή μου
τήν καρδιά της. Νά μέ κραδαίνεις
Νά βγάλεις ὅλους τούς ἤχους μου. Ἀπό τόν πιό χαμηλό
ὡς τόν ὀξύτερο. Ὅσους ἔχει κι αὐτή ἐδῶ
ἡ κρυμμένη μουσική, ἡ ἐξαίσια φωνή αὐτοῦ ἐδῶ τοῦ αὐλοῦ
Πού οὔτε ἕναν ψίθυρό του δέν εἶσαι ἱκανός νά τοῦ τόν βγάλεις
Εἰλικρινά πίστεψες πώς ἐμένα θά μ' ἔπαιζες εὐκολώτερα
ἀπό αὐτό τό φλάουτο; Ἀλλά κι ἄν μέ θεωρεῖς
τόσο ἀνάξιο, κατώτερο κι ἀπό φλάουτο
Ὅσο καί ὅπως θέλεις κράτα με. Ποτέ δέν θά μέ παίξεις

(μπαίνει ὁ *Πολώνιος*)

Μέ τίς ὑγεῖες τοῦ Θεοῦ Κύριε

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Κύριέ μου ἡ βασίλισσα θέλει νά σοῦ μιλήσει. Τώρα.

ΑΜΛΕΤ

Δές ἐκεῖνο τό σύννεφο. Ἐκεῖ. Δέν μοιάζει μέ καμήλα;

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Μά τήν πίστη μου. Εἶναι ἴδιο μέ καμήλα

ΑΜΛΕΤ

Ὄχι. Μᾶλλον μέ νυφίτσα

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Ναί. Ἰδίως στήν ράχη. Εἶναι σά νυφίτσα

ΑΜΛΕΤ

Θά ἔλεγα, φάλαινα

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Τώρα πού τό προσέχω, ναί. Σάν φάλαινα

ΑΜΛΕΤ

Καλά. Πηγαίνω στή μητέρα μου. Σέ λίγο.
(μόνος) Ὅσο τραβᾶς τήν τρέλα σου τόσο οἱ ἄλλοι
θά τρέχουν ἀπό πίσω της. Θεέ μου. Τό ἕνα
πίσω ἀπό τ' ἄλλο. Θά τρελαθῶ – Θά πάω. Σέ λίγο

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Σέ λίγο. Πάω νά τῆς τό πῶ

(βγαίνει ὁ *Πολώνιος*)

ΑΜΛΕΤ

Ἀφῆστε με. Φίλοι. Φύγετε

(βγαίνουν ὅλοι)

Σέ λίγο. Ἕνας βαθύς λάκκος στόν χρόνο
Αὐτήν τήν ὥρα εἶναι ἡ ἄμπωτη τῆς νύχτας. Ἀνεβαίνει
πρός τά πάνω ὁ βυθός της κι ὑπερυψώνεται τό μελανό της θαῦμα
Ὀρθάνοιχτη ἡ θεώρατη πόρτα στά κοιμητήρια κι ἀκοῦς
ν' ἀνοιγοκλείνουν τά βαρειά τά δυσκίνητα βράγχια τῆς κόλασης
Ἡ ἀναπνοή της σάν λοιμός
μολύνει τόν κόσμο ὅλο. Κρυώνω
Τό κρῦο μου μονάχα τό αἷμα τό ἀνοιχτό
θά τό ζέσταινε. Θά μποροῦσα μέ ἔργα πικρά
Ἐκτυφλωτικά νά κάνω τήν ἡμέρα νά προφυλάξει
τά μάτια της. Ἥσυχα τώρα. Πηγαίνω στήν μητέρα μου
Εἶναι ἡ ὥρα της. Ὅμως τό στῆθος μου
θά εἶναι κλειστό ὡς τό τέλος. Δέν θά ἀνοίξει
Δέν θ' ἀνταλλάξει τήν καρδιά του μέ τήν καρδιά
τοῦ Νέρωνα. Θά εἶμαι αὐστηρός ἀλλά ὄχι ἀπάνθρωπος
Σκληρός, μέ τήν ἀδιάφορη σκληρότητα τῆς φύσης πού εἶναι
σάν ἐπιείκεια. Τό μαχαίρι μου θά τό κρατάει ὁ λόγος μου

Δέν θά τό δώσω στό χέρι μου. Δέν θά μοῦ τό πάρει
ἡ ψυχή μου. Γι' αὐτό μπροστά στή μάνα μου
ὅσο ἡ γλώσσα μου θά τήν τιμωρεῖ καί θά ἀπαγγέλλει
τήν βαρειά κατηγορία, ἡ ψυχή μου
θά ὑποκρίνεται πώς συμφωνεῖ
καί θἄχει τό νοῦ της νά μήν ἀκούει ἡ πράξη

ΣΚΗΝΗ 3

(Χῶρος στόν *Πύργο*· Κλαύδιος, Ρόζενκραντζ, Γκίλδενστερν)

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Μέ ἀνησυχεῖ. Ἡ ἀσφάλειά μας κινδυνεύει
ἄν ἀφήσουμε ἐλεύθερη τήν τρέλα του ἀπό πάνω μας
νά πλανιέται. Ἑτοιμασθεῖτε. Θά φύγετε μέ ἐπίσημη ἀποστολή
γιά τήν Ἀγγλία καί θά τόν πάρετε μαζί σας
Ἔχουμε κράτος εὐαίσθητο. Δέν ἀντέχει νά τό ἀπειλεῖ
ἡ παραφροσύνη του πού ὥρα μέ τήν ὥρα μπορεῖ
νά ἐξαπολύσει ἀπρόβλεπτους κινδύνους

ΓΚΙΛΔΕΝΣΤΕΡΝ

Ἡ πρόνοιά σου ἄς μᾶς ὑπολογίζει
Ἱερή Θρησκευτική εἶναι ἡ ἀγωνία μας
ἡ ἔγνοια μας γιά ὅλες αὐτές τίς ἀνθρώπινες ζωές
πού ἐπάνω σου ἀκουμποῦν

ΡΟΖΕΝΚΡΑΝΤΖ

Ἔρχεται πρῶτο τό καθῆκον τό ἄτομο ἀπό μόνο του
νά ἐπιστρατεύει κάθε δύναμη κάθε μέσο
γιά νά μήν καταποντισθεῖ. Καί πιό πολύ καθῆκον εἶναι γιά κεῖνον
πού ἀπό αὐτόν ζοῦν καί ἐπιζοῦν οἱ ἄλλοι
Ὅταν σωριάζεται ὁ βασιληάς ὅλος ὁ τόπος
τρέμει. Πέφτοντας μαζί του ὅλα τά παίρνει
τά σέρνει τά τραβάει. Σάν ἕνας ὄγκος
σάν τεράστιος τροχός στήν κορυφή τοῦ κόσμου
πού ἐπάνω στίς ἀκτῖνες του τριζοβολοῦν γυαλίζουν
πράγματα μικρά ἐλάχιστα ἄπειρα. Καί ὅταν καταρρέει
πέφτουν κι αὐτά, τινάζονται σκορπίζουν. Κάθε κλείδωση
κάθε προεξοχή κι ἡ πιό ἀκρινή διαλύεται. Ἀντηχεῖ
μέ τό μικρό της βογγητό τόν πάταγο τῆς πτώσης
Σέ μόρια θρυμματίζονται αἰωροῦνται
πάνω ἀπό τό βουερό πελώριο ἐρείπιο. Ποτέ

δέν λυπᾶται μόνος ἕνας βασιληάς μαζί του
κλαίει ὁ κόσμος. Πάντα ἔχει ἠχώ ὁ ἀναστεναγμός του

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Ἑτοιμασθεῖτε γρήγορα παρακαλῶ γι' αὐτό τό ταχύ
ταξίδι. Γιά νά κλειστοῦν σέ κρίκους σιδερένιους
τά πόδια του, νά σταθεῖ σάν τόν κατάδικο ὁ κίνδυνος αὐτός
πού ὡς τώρα εἶχε λυτό ἐλεύθερο τό βῆμα του

ΡΟΖΕΝΚΡΑΝΤΖ

Θά βιαστοῦμε

(βγαίνουν οἱ *Ρόζενκραντζ καί Γκίλδενστερν*,
μπαίνει ὁ *Πολώνιος*)

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Κύριέ μου πηγαίνει στό δῶμα τῆς μητέρας του
Πάω κι ἐγώ νά κρυφτῶ πίσω ἀπό τό χαλί τοῦ τοίχου
νά τούς ἀκούω. Μήν ἀνησυχεῖς θά τόν συνεφέρει.
Κι ὅπως καί σύ σοφά τό διατύπωσες, πρέπει
νά ὑπάρχει ἀκροατής ὅταν ἀκροᾶται ἡ μάνα
πού εἶναι πάντα ὁ φυσικός καί ἄδικος συνήγορος
τοῦ παιδιοῦ της. Χαίρετε Κύριέ μου
Πρίν κοιμηθεῖς θά ἔρθω κι ὅ,τι ἔμαθα θά τό μάθεις

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Ἀγαπητέ μου εὐχαριστῶ

(βγαίνει ὁ *Πολώνιος*)

Ἡ ὕβρις μου ἔχει πιά σαπίσει. Τήν ὀσμίζεται ὁ Οὐρανός
Μ' αὐτήν ἄρχισε ὁ κόσμος, ἡ πρώτη κατάρα
πού δόθηκε στόν ἄνθρωπο
Νά σκοτώσει τόν ἀδελφό του. Δέν μπορῶ νά προσευχηθῶ
ὅσο βαθειά κι ἄν τό χρειάζομαι. Ἡ τύψη μου εἶναι πιό σφοδρή
ἀπό τήν σφοδρή μου ἀνάγκη καί δέν μπορῶ. Σάν νά εἶμαι
ἀντίκρυ σέ δύο χρέη καί σταματῶ. Διστάζω
Ποιό νά καταφέρω πρῶτο καί δέν τά ἀγγίζω καί τά δυό
Ὅμως ἄν σ' αὐτό τό ἀριστερό χέρι ἔγινε λάσπη

τό αἷμα τοῦ ἀδελφοῦ, δέν ἔχει ὁ οὐρανός βροχή
γιά νά τό πλύνει; Δέν ἔχει χιόνι νά τό κάνει
πάλι ἄσπρο; Τό ἔλεος γιά ποιόν εἶναι; Δέν εἶναι
γιά τό ἔγκλημα; Ἡ προσευχή, γιά ποιόν; Δέν εἶναι
γι' αὐτόν πού πάει νά κάνει ἔγκλημα; Γιά κεῖνον
πού τό ἔχει κιόλας κάνει; Τά μάτια μου πρός τά πάνω.
Τό ἔγκλημα ἐτέλειωσε. Ὅμως ποιά προσευχή τοῦ πάει;
«οἶκτο γιά τόν ἀπαίσιο φόνο» Ὄχι. Δέν μπορῶ
Ἀκόμα μέ κατέχουν αὐτά πού ἐπιθύμησα
Πού τά ἔδρεψα σκοτώνοντας. Τό στέμμα ἡ δόξα
ἡ βασίλισσα. Νά ἱκετεύω
βαστῶντας ἕναν πεθαμένο;
Σ' αὐτόν τόν κόσμο βασιλεύει ἡ διαφθορά
Μέ τό χρυσό της χέρι ἡ ἀτιμία παραμερίζει τό δίκαιο
Στήν ἀγορά πουλιέται ὁ νόμος καί μπορεῖς μέ αἰσχρό ἀντίτιμο
νά πληρώσεις. Ἀλλά ἐκεῖ ψηλά εἶναι ἕνας ἄλλος νόμος
Δέν τόν ἐξαπατᾶς. Ἐκεῖ ἡ πράξη στέκεται
ὄρθια καί μονάχη. Ἐκεῖ κανείς δέν μᾶς ἀναγκάζει
Μόνοι μας ξεσκεπάζουμε τά ἀνομήματά μας, δέν σκύβουμε
ὀρθώνουμε τό ἀνάστημα τῆς ἀνομίας μας. Τότε; Τί;
Πόσο μπορεῖ ἡ μεταμέλεια; Ὡς ποῦ μπορεῖ; Καί πῶς μπορεῖ
ἄν δέν ὑπάρχει κάν; Τί ἐξαθλίωση. Ἄ ἐγώ
Πιό πεθαμένος κι ἀπό τόν θάνατο. Ψυχή δεμένη
Κι ὅσο συστρέφεσαι δένεσαι πιό πολύ
Ἄγγελοι Βοηθοί. Στηρῖξτε με ν' ἀγωνισθῶ
Σπᾶστε ἀγκυλωμένα γόνατα. Ψυχή μου σφιγμένη
μέ σπάγγους ἀπό ἀτσάλι
Λύσου. Ἄς μαλακώσουν οἱ τραχεῖς σου τένοντες ψυχή μου
Σάν νά γεννιέσαι τώρα. Ἴσως μέ τήν ἐλπίδα

(ἀποσύρεται, γονατίζει·
μπαίνει ὁ *Ἄμλετ*)

ΑΜΛΕΤ

Τώρα. Ἀφύλαχτον παραδομένο στήν προσευχή
Τώρα θά τόν σκοτώσω

Καί φεύγει αὐτός γιά τόν οὐρανό κι ἐγώ κρατάω
τήν ἐκδίκηση. Ὄχι. Πρέπει νά σκεφτῶ. Ἕνας κακοῦργος
σκοτώνει τόν πατέρα μου. Κι ἐγώ ὁ μοναδικός του γυιός
καταφέρνω νά τόν στείλω κατευθεῖαν
στόν ἅγιο οὐρανό. Ὄχι. Αὐτό εἶναι δῶρο
Εἶναι ἀμοιβή δέν εἶναι ἐκδίκηση. Αὐτός μ' ἕναν ἀγροῖκο
θάνατο μοῦ πῆρε τόν πατέρα μου. Τήν ὥρα
πού ἀνέμιζαν στίς αὖρες τῆς ἄνοιξης ὅλα τά κρίματά του
Χώνευε τίς ἡδονές του. Καί ποιός ξέρει τώρα
Ποιός νά τόν φυλάει ἀπό τόν Ἔλεγχο τοῦ οὐρανοῦ
Κανένας, ὅσο μπορεῖ νά ξέρει ἡ ἀνθρωπινή μας γνώση.
Τί εἴδους ἐκδίκηση θά ἦταν αὐτή. Τί τιμωρία
Νά τόν σκοτώσω τήν ὥρα πού καθαρίζει τήν ψυχή του
Τήν πιό ἀθώα του ὥρα, πού πληρώνει
τά ἱερά ναῦλα γιά τό ταξίδι

Ὄχι. Ἀκίνητο, σπαθί μου. Περίμενε
Ὥσπου ἕνα πιό ὡραῖο τράνταγμα νά σέ δονήσει.
Στή νάρκη τοῦ μεθυσιοῦ του. Στό νεῦρο τῆς λύσσας του
Πάνω στήν αἱμομιχτική του στύση
Στό παιχνίδι Στήν βρισιά. Στήν αἰσχύνη
Ἐκεῖ ὅπου ποτέ δέν συχνάζουν σωτῆρες θεοί
Τότε, θά πέσει ἀνάποδα. Οἱ ὁπλές του θά κλωτσᾶν
τόν Οὐρανό. Τότε, θά κατρακυλήσει ἡ βρώμικη ψυχή του
κατάμαυρη σάν τήν κόλαση, κι ὅπου κυλήσει

Ἡ μητέρα μου περιμένει
Αὐτό τό φάρμακο τήν ἄρρωστη ζωή τήν μακραίνει
Πιό πολύ τήν ἀρρωσταίνει

(βγαίνει ὁ *Ἅμλετ*,
ὁ *Κλαύδιος* σηκώνεται)

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Τά λόγια μου ἀνεβαίνουν
Ὅμως οἱ σκέψεις μου εἶναι βαρειές ἀναίσθητες
Δέν φθάνω τόν οὐρανό

ΣΚΗΝΗ 4

(*Στό δῶμα τῆς Βασίλισσας*· Πολώνιος, Γερτρούδη, Ἅμλετ)

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Ἔρχεται. Κοίταξε πῶς νά τόν συνετίσεις
Νά τοῦ πεῖς αὐτή ἡ ἱστορία, δέν μπορεῖ νά συνεχιστεῖ
Δέν πάει ἄλλο. Ὅτι ἡ Χάρη σου μεσολάβησε
πού ὡς τώρα δέν τό πλήρωσε ἀκριβά
Πρόσεξε. Νά εἶσαι ἄκαμπτη

ΑΜΛΕΤ

(ἀπ' ἔξω) Μητέρα. Μητέρα. Μητέρα

ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ

Θά εἶμαι. Φῦγε. Ἔρχεται

(*ὁ Πολώνιος κρύβεται πίσω ἀπό τό χαλί*·
μπαίνει ὁ *Ἅμλετ*)

ΑΜΛΕΤ

Ἦρθα μητέρα. Τί συμβαίνει;

ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ

Ἅμλετ, ἔκανες μεγάλο κακό στόν πατέρα σου

ΑΜΛΕΤ

Μητέρα, ἔκανες μεγάλο κακό στόν πατέρα μου

ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ

Σέ παρακαλῶ, μήν ἀπαντᾶς μέ ἀνόητο τρόπο

ΑΜΛΕΤ

Σέ παρακαλῶ, μή ρωτᾶς μέ ὕπουλο τρόπο

ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ

Ἅμλετ. Τί εἶναι;

ΑΜΛΕΤ

Τί εἶναι;

ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ

Ξεχνᾶς ποιά εἶμαι Ἄμλετ;

ΑΜΛΕΤ

Καθόλου. Εἶσαι ἡ Βασίλισσα.
Εἶσαι ἡ γυναίκα τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ ἄνδρα σου
Καί εἶσαι, καί δέν θέλω νά εἶσαι
ἡ μητέρα μου

ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ

Φτάνει. Θά στείλω ἄλλον πού θά ξέρει
πῶς νά σοῦ μιλήσει

ΑΜΛΕΤ

Ἔλα ἐδῶ. Κάθησε κάτω. Ἐδῶ. Μή κινηθεῖς
Τήν παραμικρή κίνηση. Θά δεῖς στόν καθρέφτη
πού ἔχω ἐδῶ. Πῶς εἶσαι μέσα σου

ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ

Τί θά κάνεις; Θά μέ σκοτώσεις

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

(κρυμμένος) Βοήθεια. Βοήθεια!

ΑΜΛΕΤ

(βγάζοντας τό ξίφος) Τί εἶναι. Ἕνας ποντικός
Ψόφα λοιπόν. Ψόφα!

(σκοτώνει τόν *Πολώνιο* μέσα ἀπό τό χαλί)

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

(πίσω ἀπό τό χαλί) Μέ σφάζουν!

ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ

Θεέ μου. Τί ἔκανες!

ΑΜΛΕΤ

Τί; Ὁ βασιληάς ἦταν;

ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ

Τί ἔκανες. Τί πράξη περιττή καί ματωμένη

ΑΜΛΕΤ

Ματωμένη ἀπαίσια, μητέρα
Σάν νά σκοτώνεις ἕναν βασιληά γιά νά παντρευτεῖς
τόν ἀδελφό του

ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ

Νά σκοτώνεις ἕναν βασιληά

ΑΜΛΕΤ

Ναί Κυρία. Αὐτό εἶπα

(τραβάει τό χαλί)

Θλιβερό κουτό ἐνοχλητικό παράσιτο
Ἐσύ ἦσουν. Ἤλπιζα πῶς ἦταν ἕνας ἄλλος
Ὅμοιός σου ἀλλά καλλίτερος. Νά πᾶς στό καλό.
Ἄξιος ὁ μισθός σου. Δέν θά κινδυνεύεις πιά
Τέλειωσαν ὅλες, οἱ πάρα πολλές ὑπηρεσίες σου

Σταμάτα νά σφίγγεις τά χέρια σου. Ἥσυχα. Ἀκίνητη
Ἐγώ θά σφίξω τήν ψυχή σου. Ἄν εἶναι ἀκόμα
λίγο μαλακιά δέν σκλήρυνε. Δέν ἔκλεισε γιά πάντα
σέ ὅ,τι τρυφερό τήν πλησιάζει

ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ

Πῶς τολμᾶς νά μοῦ μιλᾶς ἔτσι
Νά μέ βρίζεις ἔτσι ἀλύπητα. Τί ἔκανα

ΑΜΛΕΤ

Ἀσχήμηνες τήν ἁπαλή ὡραιότητα τῆς ντροπῆς
Ἔβγαλες ψεύτρα τήν ἀρετή. Ἔκοψες τό λουλούδι
πού φυτρώνει στό ἄσπιλο μέτωπο τῆς ἀγάπης
κι ἔγινε ἐκεῖ μιά φλύκταινα. Ἄλλαξες τούς ὅρκους τοῦ γάμου
μέ τίς βλαστήμιες τῶν ζαριῶν. Ἀφαίρεσες τήν ζωή
ἀπό δύο ἑνωμένα σώματα καί τραγούδησες πρόστυχα
τό ἄσμα ἀσμάτων. Ἀπόστρεψε τό πρόσωπό του

ὁ οὐρανός καί τρόμαξε σά νά ἦρθε ἡ ὥρα τῆς Δίκης
ἡ γαλήνια ἡ στερεή γῆ, γι᾽ αὐτό πού ἔκανες

ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ

Τί ἔκανα

ΑΜΛΕΤ

Δές. Αὐτήν τήν εἰκόνα πρῶτα. Τώρα αὐτήν.
Εἰκόνες δύο ἀδελφῶν, ὁ ἕνας ἀπέναντι στόν ἄλλον
Καί δές. Τήν ὁμορφιά πού ἔχρισε αὐτό ἐδῶ τό πρόσωπο
Τά μαλλιά τοῦ Ὑπερίωνα. Τό κυρτό μέτωπο τοῦ Δία
Τά μάτια τοῦ Ἄρη. Ἐντολές τά βλέμματά του
Σάν τόν Ἑρμῆ τόν κήρυκα. Σάν κοῦρος ἀκροβατεῖ
στό χεῖλος τοῦ οὐρανοῦ ἐκεῖ πού φιλάει ἕναν λόφο
Μέ μέτρα τῶν θεῶν πλασμένος, μέ τό ἀποτύπωμά τους
πάνω του. Αὐτοί τόν πρόσφεραν στόν κόσμο
σά νά βεβαίωναν ὅτι ἀξίζει ὁ ἄνθρωπος. Αὐτός ἦταν
ὁ ἄνδρας σου. Δές τώρα τόν ἄλλον. Εἶναι ὁ ἄντρας σου
Στάχυ κίτρινο δίπλα στό χρυσό τό ἀδελφό του
Ἔχεις μάτια; Μπορεῖς νά ξεχωρίσεις ἕνα βουνό
ἀπό ἕνα ἕλος; Ἔχεις μάτια; Μπορεῖς
νά ξεχωρίσεις τίς βοσκές ἀπό τόν βοῦρκο;
Ὄχι, αὐτό μή τό πεῖς ἔρωτα. Στήν ἡλικία σου
τό αἷμα κοπάζει τό πάθος εἶναι κουρασμένο
Ταπεινώνεται καί πειθαρχεῖ στόν νοῦ. Ὅμως ποιός νοῦς
θά πηδοῦσε ἀπό αὐτό σ᾽ αὐτό; Αἰσθάνεσαι, δέν γίνεται
Ἀλλοιῶς δέν θά κουνιόσουν. Σίγουρα λοιπόν
ὁ νοῦς σου εἶναι ἀπόπληκτος. Οὔτε ἡ τρέλα
μπορεῖ τόσο νά παρανοεῖ οὔτε ἡ ἔκσταση νά παραλύει
ἔτσι τόν νοῦ. Πού νά μήν τοῦ μένει
καί μιά ἐλάχιστη κρίση γιά νά καταλαβαίνει
αὐτήν ἐδῶ τήν διαφορά. Ποιός διάβολος σέ γέλασε
σοῦ ἔδεσε τά μάτια. Θά ἔφθανε, νά βλέπεις
χωρίς νά αἰσθάνεσαι. Νά αἰσθάνεσαι χωρίς νά βλέπεις
Νά ἀκοῦς χωρίς νά πιάνεις καί νά βλέπεις. Νά μυρίζεις
καί τίποτε ἄλλο νά μήν αἰσθάνεσαι
Ἤ κι ἕνα ὑπόλοιπο ἀπό ὅποιαν φυσική αἴσθηση νά εἶχες

καί νά ἦταν ἀκόμα κι αὐτό ἄρρωστο. Θά ἔφθανε
Γιά νά μήν εἶσαι ἔτσι χαμένη
Δέν ἔχεις ντροπή; Ἔστω τό χρῶμα της;
Λαγνεία ἀδούλωτη ἄν ἐσύ
μπορεῖς νά πυρπολεῖς τά κόκκαλα μιᾶς μεγάλης γυναίκας
Τότε ἄς καίγεται σάν αἱρετικιά
ἡ νεότητα στήν δική της τήν πυρά
Ὄχι. Δέν ἔχει καμμιά δουλειά ἐδῶ ἡ ντροπή
Ἐδῶ τό βίτσιο δέν δαμάζεται, ὅλα τά ἀψηφάει
Ἐδῶ κι ὁ πάγος παίρνει φωτιά
Καί ἡ ἐπιθυμία ἀποπλανᾶ τόν νοῦ

ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ

Ἄμλετ. Σώπα. Ἀρχινάει νά φαίνεται ἡ ψυχή μου
Τήν βλέπω. Ἔχει μαῦρα στίγματα. Βαθειά κι ὡς βαθειά
τήν σημαδεύουν. Δέν θά φύγουν ποτέ πιά
Θά εἶναι πάντα ἐκεῖ

ΑΜΛΕΤ

Ὅσο θά βρωμάει τό κρεββάτι σου ἀπό τόν ἱδρῶτα
πού χύνει ὁ ἔρωτάς σου, ὅσο θά ψήνεσαι ἀπό τόν ἔκφυλο
ἐρεθισμό σου. Ὅσο θά τρέφεις τούς ὀργασμούς σου
σάν γουρούνια

ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ

Ὄχι ἄλλο. Τά λόγια σου πέφτουν σάν μαχαιριές
στ᾽ αὐτιά μου. Λυπήσου με. Καλέ μου Ἄμλετ

ΑΜΛΕΤ

Ἕνας δολοφόνος ἕνας ἄθλιος. Δοῦλος
Τίποτε δέν ἔχει ἀπό τόν πρῶτο σου Κύριο. Τίποτα
Ἕνας ὑποβασιλέας. Κακοποιός τῆς ἐξουσίας
Μικροαπατεώνας, πού στά κρυφά ἅρπαξε ἀπό τό ράφι
τό πανάκριβο διάδημα τοῦ κράτους
Τό βούτηξε καί τόκρυψε στήν τσέπη του

ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ

Ὄχι ἄλλο

(μπαίνει τό Φάντασμα)

ΑΜΛΕΤ

Βασιληάς ἀπό ἄχυρο –
Φύλακες τοῦ Οὐρανοῦ. Μπεῖτε μπροστά!
Λαμπερή σκιά Τί θέλεις;

ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ

Θεέ μου

ΑΜΛΕΤ

Ἔρχεσαι νά μέ τιμωρήσεις πού ἄργησα
Πού ἀκόμα δέν ἐκτέλεσα τήν ἄγρια ἐντολή σου
Γιά τήν νωθρή παράβαση τῆς προθεσμίας

ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Μήν ξεχνᾶς. Μονάχα γι' αὐτό ξαναῆρθα
Γιά νά τεντώσεις πάλι τήν ὁρμή σου πού χαλάρωσε
Ὅμως πρόσεχε. Ἡ μητέρα σου ὑποφέρει τρόμαξε
Εἰρήνευσε τόν πόλεμο τῆς ψυχῆς της
Τό ἀδύναμο σῶμα της δέν ἀντέχει στήν ἔνταση
Ἄμλετ μίλησέ της

ΑΜΛΕΤ

Κυρία. Τί ἔπαθες:

ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ

Θεέ μου. Ἐσύ τί ἔπαθες
Παραδίνεις τά μάτια σου στό ἄφαντο
Μιλᾶς μέ τό κλειστό στόμα τοῦ ἀέρα
Ἀπό τά μάτια σου χύνεται πρός τά ἔξω σάν ποταμός
ἡ ψυχή σου. Καί τά μαλλιά σου πού πλάγιαζαν
Σάν τούς στρατιῶτες πού πλάγιασαν κι ἀποκοιμήθηκαν
καί ξαφνικά ἀλαφιάζονται μέ τόν συναγερμό ἀγόρι μου
Βρέξε μέ κρύα σκέψη τόν ἀναμμένο πυρετό σου
Ποιόν. Τί κοιτάζεις

ΑΜΛΕΤ

Αὐτόν. Αὐτόν. Πῶς ὠχραίνει τρέμει ἡ αἴγλη του
Ἡ μορφή του πού εἶναι μαζί καί νόημα
Δέν θά τήν ἄντεχε θά ἔσπαζε ὁ βράχος. Μή μέ κοιτᾶς

Σέρνεις ἐπάνω σου τόση λύπη
πού πάει νά διπλωθεῖ νά πέσει ἡ θέλησή μου
κι αὐτά πού ἔχω νά κάνω χλωμιάζουν ἀδυνατίζουν
Δάκρυα ἦταν. Δάκρυα πού σέ ὄνειρο
τά εἶδα νά γίνονται αἵματα

ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ

Σέ ποιόν μιλᾶς
Σέ ποιόν τά λές αὐτά

ΑΜΛΕΤ

Σ' αὐτόν. Δέν τόν βλέπεις; Δέν βλέπεις τίποτα ἐκεῖ;

ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ

Βλέπω Τί εἶναι ἐκεῖ

ΑΜΛΕΤ

Τίποτα δέν ἄκουσες;

ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ

Ἐμᾶς ἄκουσα κι ἀκούω

ΑΜΛΕΤ

Ὄχι Ὄχι. Σέ παρακαλῶ. Δές πρός τά 'κεῖ
Δές πῶς τραβιέται Χάνεται
Ὁ πατέρας μου. Δές, φοράει ἀκόμα τήν στολή του
Δές τον. Φεύγει. Περνᾶ τήν πύλη

(φεύγει τό Φάντασμα)

ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ

Ὁ νοῦς σου τόν εἶδε. Μέ πανουργία ἡ παραίσθηση
δίνει σῶμα σέ ὅ,τι ἡ φύση ἀρνήθηκε νά δώσει

ΑΜΛΕΤ

Ἔχει σῶμα! Ἔχει σφυγμό ὅπως ἐγώ. Χτυπάει
σάν τόν δικό σου. Μέσα του ὅπως καί σ' ἐμᾶς
σφύζουν οἱ ἀριθμοί τοῦ κόσμου. Δέν εἶναι ἡ παραίσθηση
Ἐξέτασέ με. Ἀπό τήν ἀρχή, ὅλα θά σοῦ τά ξαναπῶ
Ἕνα πρός ἕνα. Ἡ τρέλα θά σκάλωνε θά σκόρπιζε

Μητέρα στήν ἀγάπη σου μήν ἀλείφεις τήν ψυχή σου
μέ φάρμακο πού ἀνακουφίζει. Ὅτι αὐτά
δέν εἶναι ἡ ἀτιμία σου ὅτι εἶναι ἡ τρέλα μου
Μία μεμβράνη ἐκεῖ πού ἑλκώθηκες βαθειά
κρύβει προσωρινά τήν σήψη κι ἐκείνη σέρνεται ἀπό κάτω
Ἁπλώνεται μολύνει ὅλο τό σῶμα, τό νεκρώνει. Μίλησε
μέ τόν οὐρανό. Μετανόησε. Ἀποτάξου
Μή λιπαίνεις ἄλλο τίς ρίζες τοῦ ἐφιάλτη
Μή θυμώνεις πού εἶμαι ἀθῶος σέ τέτοιους παράνομους
Ἐχθρικούς καιρούς. Πού τό καλό εἶναι στό ἔλεος
τοῦ κακοῦ καί πρέπει μέ ὑποτέλεια νά παίρνει τήν ἄφεσή του
γιά νά εἶναι καλό καί πρός τό ἴδιο τό κακό

ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ

Ἄμλετ. Τήν καρδιά μου τήν σπᾶς στά δυό

ΑΜΛΕΤ

Διάλεξε τό ἀνέγγιχτο κομμάτι καί μ' αὐτό μεῖνε
Ἄν καί θά εἶναι τό μικρότερο θά κρατήσει ὅλη σου τή ζωή
Καληνύχτα. Ἀπόψε μήν πᾶς στό κρεββάτι τοῦ θείου μου
Προσποιήσου τήν ἐνάρετη ἀφοῦ δέν εἶσαι
Ἡ συνήθεια, αὐτή ἡ φθίση
πού κατατρώει τήν ζωή μας μηρυκάζοντας τήν κακία μας
μπορεῖ ν' ἀποκτήσει ὁμορφιά ἄν ξαφνικά
στήν τύχη βρεθεῖ στόν δρόμο της καί ἡ καλωσύνη μας,
κι ἀρχίσει νά τήν ἀναμασᾶ. Ἔτσι ἡ συνήθεια συνηθίζει
στό καλό. Μήν πᾶς. Πιό εὔκολα
δέν θά πᾶς τήν ἄλλη φορά καί πιό εὔκολα τήν ἄλλη
καί κάθε φορά ἡ ἐγκράτεια θά δυναμώνει
Μέ τήν ἐπανάληψη μπορεῖς ν' ἀλλάξεις καί τήν φύση
Νά γονατίσεις καί τόν διάβολο, νά τόν ἀποτινάξεις μακρυά
νά γίνει θαῦμα. Καληνύχτα. Ὅταν ἐπιθυμήσεις εὐλογίες
θά ἔρθω νά μ' εὐλογήσεις. Καί γι' αὐτόν ἐδῶ τόν κύριο
Εἰλικρινά μετανοῶ. Ἔτσι ἀποφάσισε ὁ Θεός –
νά τιμωρήσει ἐμένα μ' αὐτό κι αὐτό μ' ἐμένα
Ἔγινα διαμιᾶς ὁ θύτης καί τό θῦμα του. Ὅταν θά ἔρθει ἡ ὥρα
θά τόν τιμήσω καί θά ἀπολογηθῶ. Ὁ θάνατός του

μοῦ ἀνήκει. Καληνύχτα. Εἶμαι κακός γιατί εἶμαι
καλός. Κακή ἀρχή γιά τό κακό τέλος πού ἔρχεται
Κυρία. Κάτι ἀκόμα

ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ

Τί ἀκόμα νά κάνω

ΑΜΛΕΤ

Νά πᾶς στό κρεββάτι του. Νά σέ στριμώξει ἀκόμα μιά φορά
ὁ παραγεμισμένος βασιληάς. Ἄφησέ τον
νά σοῦ χαϊδέψει τό στῆθος νά σοῦ ψιθυρίσει
νά γλείψει τ' αὐτιά σου. Νά σέ φιλάει μέ ρεψίματα
Μέ τά πρησμένα του δάχτυλα νά σοῦ πατήσει τήν κοιλιά
κι ἐσύ νά λιγωθεῖς καί λαχανιάζοντας νά τά ξεράσεις ὅλα
Ὅτι δέν εἶμαι τρελός. Ὅτι παριστάνω τόν τρελό
Αὐτό πρέπει νά τοῦ τό πεῖς. Δέν μπορεῖς παρά νά τοῦ τό πεῖς
Πρέπει νά τό ξέρει νά τ' ὄχει μάθει ἀπό σένα
Ποιός ἄλλος παρά μιά ὄμορφη ἔξυπνη
Μιά ἀξιοπρεπής βασίλισσα δέν θ' ἀποκάλυπτε
ἕναν τέτοιο θησαυρό σέ μιά νυχτερίδα σ' ἕνα τσακάλι
σέ μιά ὕαινα. Μήν κρατιέσαι. Δέν ἔχει μυστικά.
Ἀνέβα στήν στέγη τοῦ σπιτιοῦ κι ἄνοιξε
ὀρθάνοιχτη τήν φωλιά νά φύγουν
Νά πετάξουν ὅλα τά πουλιά κι ὕστερα
πήδα κάτω στά σκατά

ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ

Ἄν τά λόγια εἶναι ἀνάσες. Πίστεψέ με ἄν τά λόγια
εἶναι ἀνάσες κι οἱ ἀνάσες εἶναι ζωή ἐγώ δέν ἔχω ζωή
νά δώσω στά λόγια σου γιά ν' ἀνασαίνουν

ΑΜΛΕΤ

Θά φύγω στήν Ἀγγλία. Τό ξέρεις

ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ

Ναί

ΑΜΛΕΤ

Ὑπάρχει ἕνα ἔγγραφο κλεισμένο μέ βουλοκέρι

Τό κρατᾶν δύο φίλοι μου ἀπό τήν σχολή. Τούς ἐμπιστεύομαι
ὅσο τίς ἔχιδνες. Αὐτοί μέ ὁδηγοῦν στό δρόμο μου
Ἐπιβλέπουν τήν καταδίωξή μου. Θά τούς ἀφήσω
νά κάνουν τήν δουλειά τους. Ὥσπου νά πνίξει
ἡ στραγγάλη τόν ἐγκέφαλο πού τήν μηχανεύθηκε
Θά εἶναι ὡραῖο καί δύσκολο. Ὅσο αὐτοί θά σκάβουν
θά σκάβω κι ἐγώ ἀπό κάτω. Λίγο πιό κάτω ἀπό αὐτούς
καί θά τρυπήσει θά βουλιάξει ἡ ὑπόγεια στοά τους
Θά τούς θάψει. Εἶναι ὡραῖο νά συναντιοῦνται
δύο δόλοι πού ξεκίνησαν ἀπό ἀντίθετες μεριές
Τώρα θά μεταφέρω δίπλα
αὐτό τό ἄντερο πού ἄδειασε γιά πάντα
Μητέρα καληνύχτα. Εἶδες πόσο ἀμείλικτα
σωπαίνει τώρα αὐτός ὁ κύριος. Πόσο σοβαρός πόσο
Σκυθρωπός ἔγινε ξαφνικά. Ὅταν ζοῦσε δέν ἔπαυε
ἡ γλώσσα του, ἕνας χαζός φτωχοδιάολος
Κύριε, ἄς ἀποτελειώσουμε τό τέλος σου.
Καληνύχτα μητέρα

(μένουν καί οἱ δύο ἀκίνητοι. Σκοτάδι)

ΤΕΤΑΡΤΗ ΠΡΑΞΗ

ΣΚΗΝΗ 1

(*Στόν Προθάλαμο·* Κλαύδιος, Γερτρούδη, Ρόζενκραντζ, Γκίλδενστερν)

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Κυρία. Πές μας τά λόγια πού τά ἔκανες ἀναστεναγμούς
Λῦσε τόν λυγμό σου πού τά συγκρατεῖ, νά τά ἀκούσουμε
κι ἐμεῖς. Ποῦ εἶναι ὁ γυιός σου;

ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ

Παρακαλῶ φύγετε ἐσεῖς

(*Βγαίνουν οἱ Ρόζενκραντζ καί Γκίλδενστερν*)

Τί εἶδα αὐτήν τήν νύχτα

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Τί εἶναι Ὁ Ἄμλετ

ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ

Νά μαίνεται σάν τήν θάλασσα πού παραβγαίνει
τόν ἄνεμο. Ξεσπῶντας

ὅταν ἄκουσε τό τύλιγμα μιᾶς πτυχῆς σ' ἕνα χαλί τοῦ τοίχου
Φωνάζοντας «ποντικός», μέ θολωμένη ἀντίληψη
σκότωσε τόν ἄμοιρο γέροντα πού κρυβόταν

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Φριχτό. Ἄδικο. Ἄν τύχαινε νά εἶμαι ἐκεῖ
θά σκότωνε ἐμένα. Ἡ ἐλευθερία του πληθαίνει πυκνώνει
τούς κινδύνους γιά ὅλους μας. Πῶς νά λογοδοτήσεις
γιά ἕναν τέτοιο ματωμένο θάνατο. Γιατί ἐγώ
πρέπει νά λογοδοτήσω. Ἐγώ ἔπρεπε νά προνοήσω
νά γίνει ἀκίνδυνος νά ἀπομονωθεῖ ὁ ἄρρωστος
ὁ δυστυχισμένος γυιός σου. Ὅμως πῶς θά μποροῦσα
Μέ τήν ἀγάπη πού ἔχουμε γι' αὐτόν. Ἀπό τήν ἀρχή ἀρνηθήκαμε
νά κάνουμε ἐκεῖνο πού ὀφείλαμε νά κάνουμε
Σάν τούς ἄρρωστους πού χτυπήθηκαν ἀπό κακόφημη νόσο
καί τήν κρύβουν. Δέν τήν λέν, κι ἔτσι τήν συντηροῦν κρυφά
μέχρι νά φάει ὁλόκληρη τήν ζωή τους. Ποῦ εἶναι τώρα;

ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ

Ἔσυρε τόν νεκρό ἀλλοῦ καί σέρνοντάς τον κλαίει
Κλαίει γιά ὅ,τι ἔκανε κι ἡ λύπη του αὐτή
σάν ρυάκι ἁγνό μέταλλο λάμπει ἀνάμεσα
στίς μαῦρες σκουριές τῆς ψυχῆς του

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Γερτρούδη ἔλα. Ἔλα μαζί μου
Θά εἶναι κιόλας στό πλοῖο πρίν ὁ ἥλιος ἀγγίξει
μέ τό φῶς του τά βουνά. Κι αὐτήν τήν ἄθλια πράξη
Μέ τό βασιλικό μας μεγαλεῖο θά τήν ἐξευγενίσουμε
Μέ τρόπο ἐπιδέξιο θά δικαιολογηθοῦμε. Γκίλδενστερν

(μπαίνουν οἱ *Ρόζενκραντζ καί Γκίλδενστερν*)

Φίλοι. Καλέστε κάποιους νά βοηθήσουν
Ὁ Ἄμλετ τρελάθηκε. Σκότωσε τόν Πολώνιο
Καί τώρα τόν σέρνει ἔξω ἀπό τό δῶμα τῆς μητέρας του
Ψάξτε. Βρεῖτε τον. Μιλῆστε του μαλακά
καί μεταφέρετε τό σῶμα στό παρεκκλήσι. Βιασθεῖτε

(*βγαίνουν Ρόζενκραντζ, Γκίλδενστερν*)

Γερτρούδη. Ἐδῶ, μαζί μου. Θά πῶ νά ἔρθουν
νά μᾶς συμπαρασταθοῦν οἱ πιό σοφοί μας φίλοι
Θά τούς ἐμπιστευθοῦμε αὐτά πού ἔχουμε κατά νοῦ
Καί ὅλα αὐτά πού ἔγιναν. Θά προλάβουμε τούς συκοφάντες
πού ἡ κακιά τους ἡ βοή ἁπλώνεται σ' ὅλον τόν κόσμο
καί θά ἀστοχήσει τό ἰοβόλο φτῦσμα τους. Ἀντί στό ὄνομά μας
νά χυθεῖ νά χαθεῖ στόν ἀπαθῆ ἀέρα. Μή φεύγεις
ἀπό κοντά μου. Ἔχω μιά συντριβή
Μή μ' ἀφήνεις. Φοβᾶμαι

ΣΚΗΝΗ 2

(*Χῶρος στόν Πύργο· μπαίνει ὁ Ἄμλετ*)

ΑΜΛΕΤ

Τώρα εἶναι σέ ἀσφάλεια

ΦΩΝΕΣ

(*ἀπ' ἔξω*) Ἄμλετ. Ἄμλετ

ΑΜΛΕΤ

Τί εἶναι. Ποιός μέ φωνάζει. Ποιός φωνάζει Ἄμλετ

(*μπαίνουν οἱ Ρόζενκραντζ καί Γκίλδενστερν*)

ROZENKRANTZ

Τί τόν ἔκανες τόν νεκρό; Κύριέ μου

ΑΜΛΕΤ

Τόν ἔκανα πάλι χῶμα. Ἀφοῦ ἦταν ἀπό χῶμα

ROZENKRANTZ

Ποῦ εἶναι; Πρέπει νά τόν πᾶμε στό παρεκκλήσι

ΑΜΛΕΤ

Αὐτό μή σᾶς περνᾶ ἀπό τό νοῦ

ROZENKRANTZ

Ποιό;

ΑΜΛΕΤ

Ὅτι θά ἀκολουθήσω τό δικό σας σχέδιο
καί ὄχι τό δικό μου. Ἄλλωστε πῶς ν' ἀπαντήσει
ὁ γυιός τοῦ βασιληᾶ ὅταν τόν ρωτάει ἕνα σφουγγάρι;

ROZENKRANTZ

Μέ θεωρεῖς σφουγγάρι Κύριέ μου;

ΑΜΛΕΤ

Ναί Κύριε. Πού μουσκεύει μέσα στήν εὔνοια
τοῦ Βασιληᾶ, στίς δωροδοκίες καί στίς ἐξουσίες
Ἀλλά μέ τέτοιους εὐνοούμενους στό τέλος πάντα ὁ βασιληάς
βγαίνει εὐνοημένος. Σᾶς κρατάει μέσα στό στόμα του
ὅπως τά καρύδια ὁ πίθηκος. Σᾶς ἁρπάζει πρώτους
καί σᾶς καταπίνει τελευταίους. Ὅταν ἔχει τήν ἀνάγκη σας
σᾶς στίβει καί παίρνει ὅ,τι εἴχατε ρουφήξει
κι ἀπομένετε ξερά σφουγγάρια στραγγισμένα

ROZENKRANTZ

Δέν καταλαβαίνω Κύριέ μου

ΑΜΛΕΤ

Ἀσφαλῶς ὄχι. Ἡ παμπόνηρη λέξη κοιμᾶται ἥσυχη
στό ἠλίθιο αὐτί

ROZENKRANTZ

Κύριέ μου πρέπει νά ἔρθεις μαζί μας
στόν βασιληά. Πρέπει νά μᾶς πεῖς
ποῦ εἶναι ὁ πεθαμένος

ΑΜΛΕΤ

Ὁ πεθαμένος εἶναι μέ τόν βασιληά ἀλλά ὁ βασιληάς
δέν εἶναι μέ τόν πεθαμένο. Ὁ βασιληάς εἶναι

ROZENKRANTZ

Τί εἶναι Κύριέ μου;

ΑΜΛΕΤ

Δέν εἶναι.
Πᾶμε

ΣΚΗΝΗ 3

(*Στήν Αἴθουσα*· Κλαύδιος, Ρόζενκραντζ, Γκίλδενστερν
Ἄμλετ, Φρουροί)

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Ἕνας ἐφιάλτης περιφέρεται ἐλεύθερος, ἀλλά ὁ νόμος
πρέπει μέ προσοχή νά τόν μεταχειρισθεῖ. Εἶναι ὁ ἀγαπημένος
τοῦ λαοῦ πού πάντα χωρίς σκέψη ἀγαπάει ὅ,τι θέλει νά δεῖ
κι ὄχι ὅ,τι πρέπει νά καταλάβει. Ἄκριτα ἀγαπῶντας
τόν ἔνοχο, ὀργίζεται μέ τήν τιμωρία του κι ὄχι μέ τό ἔγκλημά του
Πρέπει ὅλα ἀθόρυβα νά καταστρωθοῦν καί νά νομισθεῖ
πώς ἡ βιαστική φυγή του ἦταν προαποφασισμένη
Οἱ ἀρρώστειες οἱ ἀπελπιστικές
Ἀπελπισμένα θεραπεύονται. Ἤ, πιά δέν θεραπεύονται

(*μπαίνει ὁ Ρόζενκραντζ*)

Τί ἔγινε

ΡΟΖΕΝΚΡΑΝΤΖ

Μέ τίποτε Κύριέ μου δέν δέχεται νά πεῖ
ποῦ ἔχει τόν νεκρό

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Ποῦ εἶναι;

ΡΟΖΕΝΚΡΑΝΤΖ

Ἔξω. Μέ τούς φρουρούς

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Φέρτε τον ἐδῶ. Μπροστά μου.

ΡΟΖΕΝΚΡΑΝΤΖ

Γκίλδενστερν. Φέρε τόν πρίγκηπα

(*μπαίνουν Ἄμλετ, Γκλίδενστερν, Φρουροί*)

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Ἄμλετ Ποῦ εἶναι ὁ Πολώνιος;

ΑΜΛΕΤ

Σέ δεῖπνο

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Τί δεῖπνο;

ΑΜΛΕΤ

Σέ δεῖπνο ὅπου δέν τρώει. Τόν τρῶν.
Ἕνα φαντασμαγορικό συμπόσιο γιά τήν Σύγκλητο
τῶν σκουληκιῶν. Τά σκουλήκια εἶναι οἱ μεγιστᾶνες τοῦ φαγητοῦ.
Παχαίνουμε τά ζῶα γιά νά τά τρῶμε καί νά παχαίνουμε
γιά νά μᾶς τρῶν τά σκουλήκια καί νά παχαίνουν.
Σ' αὐτήν τήν κραιπάλη τῆς φαγωμάρας ὁ λιπαρός ὁ βασιληάς
κι ὁ λιπόσαρκος ζητιάνος σερβίρονται στό ἴδιο πιάτο.
Σ' αὐτόν τόν θρίαμβο τῶν σκουληκιῶν μ' αὐτόν τελειώνουν ὅλα

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Τί λές

ΑΜΛΕΤ

Μέ τό σκουλήκι πού ἔφαγε τόν βασιληά πιάνεις τό ψάρι
πού τρώει τό σκουλήκι καί τρῶς τό ψάρι
πού ἔφαγε τό σκουλήκι πού ἔφαγε τόν βασιληά

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Τί λές Τί θέλεις νά πεῖς;

ΑΜΛΕΤ

Πῶς ὁ καθένας μπορεῖ νά ἔχει στήν κοιλιά του
ἕναν βασιληά

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Ποῦ εἶναι ὁ Πολώνιος;

ΑΜΛΕΤ

Στόν οὐρανό. Στεῖλε κάποιον ν' ἀνέβει ὡς ἐκεῖ
Κι ἄν δέν τόν βρεῖ, μήν ἀνησυχήσεις. Ἐσύ ὁ ἴδιος θά τόν βρεῖς

ὅταν θά πᾶς στήν ἀντίθετη μεριά πού εἶναι χαμηλότερα
Κι ἄν πάλι δέν τόν βρεῖς, μέσα στόν μῆνα
θά σέ βρεῖ ἡ μπόχα του πού θ' ἀνεβεῖ
ἀπό τήν σκάλα τοῦ προθάλαμου

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

(στούς φρουρούς) Γρήγορα. Ψάξτε ἐκεῖ

ΑΜΛΕΤ

Μή διάζεσθε. Δέν ἔχει σκοπό νά φύγει

(βγαίνουν οἱ *Φρουροί*)

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Ἄμλετ. Ἀνησυχοῦμε γιά σένα ὅπως θλιβόμαστε
γι' αὐτό πού ἔκανες. Ὅμως γιά τήν ἀσφάλειά σου
πρέπει νά φύγεις. Θά σέ φυγαδεύσουμε ὅσο πιό γρήγορα γίνεται
Ἑτοιμάσου. Εἶναι ὅλα ἕτοιμα. Τό πλοῖο
ὁ ἀέρας ὁ εὐνοϊκός οἱ φίλοι. Ὅλα ξεσηκώθηκαν
καί ἔρχονται μαζί σου, στήν Ἀγγλία

ΑΜΛΕΤ

Στήν Ἀγγλία

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Ναί Ἄμλετ

ΑΜΛΕΤ

Θαυμάσια

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Ναί, θαυμάσια. Ἄν καταλαβαίνεις
τί προσπαθῶ νά κάνω, ἄν τό βλέπεις

ΑΜΛΕΤ

Βλέπω ἕνα ροδομάγουλο χερουβείμ νά τό βλέπει
καί νά ἀγάλλεται. Ἐντάξει λοιπόν. Στήν Ἀγγλία
Σέ χαιρετῶ, ἀγαπητή μητέρα

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Πατέρας σου Ἄμλετ. Εἶμαι ὁ πατέρας σου

ΑΜΛΕΤ

Εἶσαι ἡ μητέρα μου. Ὁ γάμος
ἑνώνει σέ μία σάρκα πατέρα καί μητέρα.
Μητέρα μου

(βγαίνει)

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Μήν τόν ἀφήνετε βῆμα. Ὁδηγῆστε τον ἀμέσως
στό καράβι. Χωρίς καμμιά καθυστέρηση. Θέλω
μέχρι τό βράδυ νά ἔχει φύγει. Φύγετε
Ὅλα εἶναι κανονισμένα καί βρίσκονται στά χέρια σας. Παρακαλῶ
μήν ἀργεῖτε

(βγαίνουν ὅλοι ἐκτός ἀπό τόν *Κλαύδιο*)

Ἀγγλία. Ἄν θέλεις νά γνωρίσεις καί τήν ἀγάπη μου
ὅσο γνώρισες τήν ὀργισμένη δύναμή μου ὅσο τήν ἔνοιωσες
ἐπάνω στό πετσί σου κι ἀκόμα αἱμορραγοῦν
δέν θρέψαν οἱ οὐλές ἀπό τίς πληγές πού σοῦ κατάφερε
ἡ Δανία, κι ἀφοῦ τήν ἀγάπη μου ἀποζητᾶς
μέ τίς ταπεινές ὡς τώρα προσφορές σου
Δέν θά ἀδιαφορήσεις βέβαια γιά ὅ,τι καταδεχόμαστε
νά σοῦ ζητήσουμε. Νά ὑποδεχθεῖς τόν Ἄμλετ μέ θάνατο
Σκότωσέ τον. Ἀμέσως. Ὅπως οἱ ἐπιστολές τό γράφουν.
Θά τό κάνεις Ἀγγλία. Ἐσύ θά γειάνεις τό αἷμα μου
πού μέσα του μανιάζει αὐτός σάν τό χτικιό. Ἔχεις χρέος
ἐσύ νά μέ θεραπεύσεις. Θά περιμένω τό μήνυμά σου. Κι ὡς τότε
Δέν θά περηφανευθῶ πώς κάποια εὐτυχία
πέρασε ποτέ ἀπό τήν ζωή μου
Ὅση καί νά πέρασε

ΣΚΗΝΗ 4

(*Σέ πεδιάδα τῆς Δανίας· ὁ πρίγκηπας Φορτεμπράς μέ τόν στρατό του.*
Φορτεμπράς, Λοχαγός, Ἄμλετ, Ρόζενκραντζ, Γκίλδενστερν)

ΦΟΡΤΕΜΠΡΑΣ

Λοχαγέ. Πήγαινε τό χαιρέτισμά μου στόν Βασιληά Δανό
Πές του γιά τήν ἀξίωσή μας. Νά ἐπιτρέψει καί νά καλύψει
τό πέρασμα τοῦ Φορτεμπράς ἀπό τήν γῆ του
Ὅπως ἔχει συμφωνηθεῖ. Ξέρεις τόν τόπο τῆς συνάντησης
Καί ἄν ἡ μεγαλειότητά του ἐπιθυμεῖ νά μέ δεῖ
Θά πάω ὁ ἴδιος νά τοῦ ἐκφράσω τήν καλή μας προαίρεση

ΛΟΧΑΓΟΣ

Θά τό κάνω Κύριε

ΦΟΡΤΕΜΠΡΑΣ

Προχωρεῖτε προσεκτικά

(*βγαίνουν ὅλοι ἐκτός ἀπό τόν Λοχαγό·*
μπαίνουν οἱ Ἄμλετ, Ρόζενκραντζ καί Γκίλδενστερν)

ΑΜΛΕΤ

Κύριέ μου τί εἶναι ὅλος αὐτός ὁ στρατός;

ΛΟΧΑΓΟΣ

Τοῦ Βασιληᾶ τῆς Νορβηγίας Κύριε

ΑΜΛΕΤ

Καί πρός τά ποῦ παρακαλῶ ὁδεύει;

ΛΟΧΑΓΟΣ

Πρός τήν Πολωνία

ΑΜΛΕΤ

Ποιός τόν διατάζει Κύριε;

ΛΟΧΑΓΟΣ

Ὁ ἀνηψιός τοῦ Νορβηγοῦ βασιλέα. Ὁ Φορτεμπράς

ΑΜΛΕΤ

Ἐκστρατεύει ἐναντίον τῆς Πολωνίας ὁλόκληρης ἤ πάει
γιά κάποιο ἀκριτικό της ἔδαφος;

ΛΟΧΑΓΟΣ

Γιά ἕνα ἐλάχιστο κομμάτι γῆς Κύριε – ἄν θέλεις τήν ἀλήθεια
Πού ὅλο του τό ὄφελος εἶναι τό ὄνομά του. Ἐγώ
δέν θά τό πλήρωνα οὔτε πέντε δουκᾶτα. Κι οὔτε
θά τό διατιμοῦσε περισσότερο ὁ Νορβηγός
ἤ ὁ Πολωνός πού θά τό νοίκιαζε γιά χωράφι

ΑΜΛΕΤ

Οἱ Πολωνοί λοιπόν δέν θά τό ὑπερασπισθοῦν

ΛΟΧΑΓΟΣ

Ἀντίθετα Κύριε. Ἔχουν κιόλας στείλει στρατό

ΑΜΛΕΤ

Δύο χιλιάδες ἄνθρωποι εἴκοσι χιλιάδες δουκᾶτα
γιά τό τίποτα. Ὁ πόλεμος εἶναι σπάταλος
Ὅμως τί σπαταλάει; Ἀλλά καί ἡ εὔπορη εἰρήνη τί κερδίζει;
Σάν κακό σπυρί τῆς καλοπέρασης καί τῆς ἀφθονίας
δουλεύει ἀπό μέσα. Κακοφορμίζει ἀθέατο κι ὁ ἄνθρωπος
ἄθικτος, πεθαίνει ἀπό μέσα χωρίς νά ξέρει γιατί
Χωρίς κανένα πόλεμο. Ταπεινά εὐχαριστῶ Κύριε

ΛΟΧΑΓΟΣ

Ὁ Θεός μαζί σου Κύριε

ΡΟΖΕΝΚΡΑΝΤΖ

Κύριέ μου. Θέλεις νά προχωρήσουμε;

Πηγαίνετε ἐσεῖς. Θά σᾶς προφτάσω

(βγαίνουν ὅλοι ἐκτός ἀπό τόν Ἄμλετ)

Ὅλα μέ ἀπειλοῦν. Κι ὅσα τυχαῖα γίνονται γίνονται ἐπίτηδες
γιά νά μέ ἐρεθίζουν. Νά προκαλοῦν τήν κούφια μου ἐκδίκηση
Ἕνα κτῆνος εἶναι ὁ ἄνθρωπος, πού κοιμᾶται
καί ξυπνάει μονάχα γιά νά φάει σάν τό κτῆνος. Δέν ἄξιζε
τήν δωρεά τοῦ χρόνου. Ἄδικα ἡ φύση φύσηξε μέσα μας
τόν λόγο πού ἦταν προορισμένος γιά νά γίνει
ἡ μνήμη καί ἡ πρόβλεψη τοῦ κόσμου, κι αὐτός ὁ νοῦς
πού εἶναι ὁ Θεός μέσα μας ἄδικα μᾶς κατοίκησε
Γιατί ποτέ δέν θά πάρουμε ὅ,τι ἔχει νά μᾶς δώσει

Μέ ἀμνησία ζώου. Μέ τόν δισταγμό τοῦ ἄνανδρου
Μέ ὑποχόνδρια περίσκεψη πού συσκοτίζει τό πνεῦμα μου
καί δέν ξέρω ποῦ σταματᾶ ἡ ἐπίγνωση καί ποῦ ἀρχίζει
ἡ δειλία. Μέ ἀπελπισμένη σύγχυση παραμιλάω
γιά κάποια ξεθυμασμένη πράξη πού ὀφείλω.
Αὐτή θά εἶναι ὡς τό τέλος ἡ ζωή μου; Ἐνῶ μπορῶ.
Ὅλα τά ἔχω. Αἰτία θέληση καί δύναμη καί τρόπο

καί ὀγκόλιθοι τά πράγματα πέφτουν ἐπάνω μου
καί μέ παρασέρνουν. Αὐτή ἐδῶ ἡ στρατιά
Ἡ ἀναρίθμητη ἡ σιδερόφραχτη. Ὁ πρίγκηπάς της
ὁ θαμπός ἀπό ἀλάβαστρο. Τρυφερός στρατηγός ὑπέρμαχος
προπορεύεται καί ἡ ἰδέα τόν ἐμψυχώνει καί προκαλεῖ μέ ἔπαρση
τό ἀόρατο τό ἀνύπαρχτο γεγονός. Τό προκαλεῖ νά ὑπάρξει
Μέ εὐγένεια ὑψώνει τήν ἄτολμη ζωή του ἐμπρός
στήν τόλμη τήν ἀκατανίκητη τῆς μοίρας καί τοῦ θανάτου
Ἄν γενναιότητα εἶναι νά μάχεσαι γιά τά μεγάλα
Εἶναι μεγαλωσύνη νά μάχεσαι ὅταν κι ἕνας ἴσκιος μονάχα
περάσει ἐπάνω ἀπό τήν τιμή σου. Νά. Ἐδῶ
στέκομαι ἐγώ. Μ' ἕναν πατέρα σκοτωμένο. Μητέρα
πού τήν ἀτίμασαν. Στέκομαι ἐδῶ ἀσάλευτος
Κι ἐκεῖ ἀπέναντι εἴκοσι χιλιάδες ἄνθρωποι προχωρᾶν

πρός τά ἐκεῖ πού βγαίνει ὁ παγωμένος ἥλιος τῶν νεκρῶν
Τούς βλέπω καί τούς ντρέπομαι. Νά τούς παρακινεῖ
μιά φαντασία μία ἀπάτη δόξας. Πηγαίνουν καί πᾶν
νά γείρουν μέσα στούς τάφους τους
σά νά ἦταν τά στρωσίδια ἑνός βραδυοῦ καί πολεμοῦν
γιά ἕνα νῦχι γῆς. Ὅπου δέν χωράει οὔτε τό ἀναφιλητό
ἀπό τό πιό μικρό τους ὄνειρο. Δέν θά χωρέσει
οὔτε τό ἴδιο τους τό λείψανο. Ἄ Ἀπό τώρα
Ἀπό αὐτήν τήν ὥρα ὁ νοῦς μου
παύει νά εἶναι νοῦς. Τόν στέφω Αἷμα

ΣΚΗΝΗ 5

(*Στήν Αἴθουσα*· Γερτρούδη, Ὁράτιος, Ὀφηλία, Κλαύδιος, ἕνας Κύριος, Λαέρτης)

ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ

Δέν θά τῆς μιλήσω

ΟΡΑΤΙΟΣ

Εἶναι ταραγμένη. Παραλογισμένη
Ἀλλόκοτα θλιμμένη. Δέν ἀντέχεις

ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ

Τί θέλει

ΟΡΑΤΙΟΣ

Διαρκῶς μιλάει γιά τόν πατέρα της
Ἀκούει φωνές νά τῆς λέν πώς ὁ κόσμος εἶναι ἄλλος
ἀπό αὐτόν πού βλέπει. Τρομάζει
Κλαίει κρύβεται. Ἐξαγριώνεται μέ τό παραμικρό
Ἡ ὁμιλία της σά νά ράγισε σέ τιποτένιες λέξεις
Οἱ φράσεις της μικρές καί μισοβυθισμένες
Δίχως νόημα, εἶναι ἀλήθεια –
μά ὅσοι τίς ἀκοῦν τίς συναρμολογοῦν
μέ τήν δικιά τους λογική κι αὐτό πού θέλουν ἐννοοῦν
Καί μιλῶντας τό πρόσωπό της κομματιάζεται ὥσπου
κάποια ἔκφραση ξανά νά τό συμμαζέψει, κι ὅλο
κινεῖ τά χέρια της ἀνήσυχη σά νά ἀγωνίζεται νά προφέρει
μία σκέψη πού τήν αἰσθάνεσαι νά εἶναι ἐκεῖ
καί ὅλα νά τά διαπερνάει θολή
ἀλλά αἰσθάνεσαι τήν ἄγνωστη φοβερή σημασία της
Ἴσως πρέπει νά τῆς μιλήσεις Κυρία
Εἶναι ἐπικίνδυνο νά τήν ἀφήνεις στό ἔλεος
τῶν κακόπιστων πού τήν βλέπουν καί τήν ἀκοῦν

ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ

Νά ἔρθει. (μόνη) Ἀρρώστησε ἡ ψυχή μου ἀπό τύψη
Θεέ μου. Ὅ,τι συμβαίνει γίνεται ἕνας παραπάνω οἰωνός
κακός. Ὁ φόβος σπρώχνει τήν καρδιά μου στῆς ἄκριας τήν ἄκρη
καί πέφτει ἀπό τόν φόβο νά μήν πέσει

(μπαίνει ἡ *Ὀφηλία*)

ΟΦΗΛΙΑ

Ποῦ εἶναι ἡ ὑπέροχη Κυρία τῆς Δανίας

ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ

Ὀφηλία

ΟΦΗΛΙΑ

Πῶς θά γνωρίσω τήν ἀγάπη σου τήν ἄλλη
Αὐτήν πού κρύβεται καί δέν μιλεῖ
Ἀπό τό κοχύλι τό σανδάλι
Ἀπό τήν βέργα. Ἀπό τί

ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ

Κόρη μου τί τραγουδᾶς;

ΟΦΗΛΙΑ

Τί; Ὄχι Ὄχι. Ἄκου
Ἐπέθανε χάθη Κυρία
Στόν σκοτεινό τόν κῆπο σῦρε
Τό κεφάλι σου στό πράσινο χορτάρι γεῖρε
Στῆς γῆς τά δακρυσμένα βρῦα
Ἄ

ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ

Ὀφηλία

ΟΦΗΛΙΑ

Ἄκου
Σάβανο χιόνι ἀπό τό βουνό

(μπαίνει ὁ *Κλαύδιος*)

ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ

Κύριέ μου. Κοίτα την. Ἄκου την

ΟΦΗΛΙΑ

Ἄνθη ἔφερε τό κῦμα
Ἀλλά ἦταν κλειστό τό μνῆμα
Οὔτε χιόνι οὔτε ἄνθη στόν νεκρό
Καί τό κῦμα ἕνα βογγητό:
«Κρῖμα. Κρῖμα. Κρῖμα»

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Τί ἔχεις κόρη μου;

ΟΦΗΛΙΑ

Τίποτε. Ὁ Θεός νά σ' ἔχει καλά
Ἦταν ἕνας φουρνάρης κι εἶχε μιά κόρη
Κι ἡ κόρη του ξαφνικά ἔγινε κουκουβάγια
Ξέρουμε τί εἴμαστε. Ὅμως
ὅσο θά τό ξέρουμε. Ὕστερα;
Ὁ Θεός νά κάθεται στό τραπέζι σου

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Ἐξαιτίας τοῦ πατέρα της

ΟΦΗΛΙΑ

Παρακαλῶ. Οὔτε λέξη γι' αὐτό. Ἀλλά
ἄν σᾶς ρωτήσουν νά πεῖτε
Αὔριο τοῦ Ἁγίου Βαλεντίνου τοῦ ἔρωτα γιορτή
Νωρίς ν' ἀνοίξεις τό πρωί. Ὁ ἀγαπημένος σου θά 'ρθεῖ
Θ' ἀνοίξεις τό παράθυρο. Θ' ἀνοίξεις τά πόδια καί θά μπεῖ

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Ὀφηλία. Κόρη μου

ΟΦΗΛΙΑ

Δέν τέλειωσε. Ἔχει κι ἄλλο –
Κανείς δέν ξέρει μά τόν Θεό καί μά τήν Ἐκκλησία
Εἶναι τοῦ ἄντρα ἤ τῆς γυναίκας εἶναι ἡ ἁμαρτία
Ἐκεῖνος σωπαίνει δέν μιλᾶ κι αὐτή μιλᾶ καί λέει

«θά μπεῖς στήν κάμαρή μου ἄν θά μέ παντρευτεῖς»
Ἐκεῖνος καθόλου δέν μιλᾶ κι αὐτή μιλᾶ καί λέει
«Καλοῦ κακοῦ ὄχι ἀπό μπρός ἀπό πίσω νά χωθεῖς»
Αὐτός ποτέ δέν τῆς μιλᾶ κι αὐτή μιλάει καί κλαίει
«σέ ποιόν μιλῶ ποιόν προσκαλῶ δέν εἶναι ἐδῶ κανείς»

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Εἶναι καιρός πού εἶναι ἔτσι;

ΟΦΗΛΙΑ

Ἐλπίζω ὅλα ν' ἀλλάξουν. Πρέπει νά κάνουμε ὑπομονή
Ὅμως μέ πιάνει ξαφνικά τό κλάμα
ὅταν σκέφτομαι πώς ὅλοι φύγαμε μετά καί τόν ἀφήσαμε
μονάχο ἐκεῖ νά κρυώνει μέσα στό σκοτάδι
Ἄλλοι ἄς τό ποῦν στόν ἀδελφό μου ἀπό ἄλλους
νά τό μάθει. Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ γιά τόν καλό σας λόγο
Τώρα πρέπει νά φύγω. Μέ περιμένουν. Παρακαλῶ
τήν ἄμαξά μου. Καληνύχτα Κυρίες
Καληνύχτα Γλυκειές Κυρίες
Καληνύχτα. Καληνύχτα

(βγαίνει)

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Ἀκολούθησέ την. Σέ παρακαλῶ, φύλαγέ την

(βγαίνει ὁ *Ὁράτιος*)

Ἄ τό φαρμάκι τοῦ μεγάλου πόνου Τήν ἀφάνισε
ὁ θάνατος τοῦ πατέρα της. Γερτρούδη
δές Γερτρούδη. Δές πῶς πλησιάζουν πῶς ἔρχονται οἱ λῦπες
Ἄκου τες. Δέν στέλνουν πρέσβυ μοναχικό
τάγματα καταφθάνουν. Πρῶτος ὁ πατέρας της
πού σφάχτηκε. Δεύτερος ὁ γυιός σου πού ἔφυγε
Δέν ἔφυγε, δίκαια τά βάναυσα τά ἔργα του τόν διῶξαν
Τρίτος ὁ βόρβορος λαός πού παφλάζει
καί μέ κακούς διαλογισμούς χαμηλόφωνους κήδεψε
τόν ἄκακο Πολώνιο. Πού τόν θάνατό του ἐμεῖς
ἄγουρον ἀκόμα πρίν μυρίσει, μυστικά τόν παραχώσαμε

βιαστικά. Ἄτυχη Ὀφηλία. Πῶς ἀποχωρίσθηκες
τίς ἀβρές σου φρένες. Πού ὅταν χαθοῦν ἀδειάζει ἡ μορφή μας
Χάνονται μαζί τους κι ὅλα ἐκεῖνα πού ὑπάρχουν
πίσω ἀπό τήν ὄψη μας καί τήν κάνουν νά εἶναι μορφή ἀνθρώπου
Καί τελευταῖο τό χειρότερο ἀφοῦ ἔχει μέσα του ὅλα τά ἄλλα
Ὁ ἀδελφός της πού ἦρθε κρυφά ἀπό τήν Γαλλία. Ὀξύνει
μονάχος τό πένθος του. Κυκλωμένος μολυσμένος
ἀπό τήν καταχνιά μιᾶς αἰσχρῆς φήμης
γιά τό τέλος τοῦ πατέρα του. Πού τίποτα δέν τήν συγκρατεῖ
Οὔτε ἡ φτώχεια της σέ ἀλήθεια, κι ἀπό κακιά ἀνάγκη
νά ἐκστομίσει τήν ἔσχατη μομφή
περνῶντας ἀπό τά αὐτιά ὁλωνῶν φθάνει ὡς τό πρόσωπό μας
καί μᾶς κατηγορεῖ. Αὐτό ἀγαπημένη Γερτρούδη αὐτό
εἶναι σάν νά μέ θανάτωσαν μέ ἕναν φόνο ἀτέλειωτο
πού γεννάει μέσα μου ἀπανωτούς
Ἀμέτρητους θανάτους

(θόρυβος ἀπό μέσα)

ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ

Τί εἶναι αὐτός ὁ θόρυβος; Θεέ μου

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Φρουρά!

(μπαίνει ἕνας *Κύριος*)

Ποῦ εἶναι οἱ Ἑλβετοί μου. Κλεῖστε τίς πῦλες
Τί εἶναι

ΚΥΡΙΟΣ

Κύριέ μου. Φῦγε. Φῦγε νά σωθεῖς
Ὁ νεαρός Λαέρτης. Μέ βία μεγαλύτερη ἀπ' τοῦ ὠκεανοῦ
πού ρίχνει τά σύνορά του καί κατακτάει τήν στεριά
Ἔρχεται πρός τά ἐδῶ. Λαός πολύς τόν ἀκολουθεῖ
κι αὐτός πάει μπροστά. Ἀχρήστεψε τούς ἄρχοντές σου
καί Ἄρχοντά του τόν προσφωνεῖ ὁ συρφετός ὁ ὄχλος
Τό κράτος καταλύεται. Σάν νά ἀρχίζει ὁ κόσμος ἀπό τήν ἀρχή

Χωρίς καμμία μνήμη. Ἡ ἱστορία σταμάτησε
Κόπηκε στά δυό ὁ μῦθος. Καταγῆς ἡ παράδοση οἱ λέξεις
πού τήν στήριζαν χάσαν τήν δύναμή τους. Μέ φωνές
«ὁ ἐκλεκτός μας. Ὁ Λαέρτης εἶναι ὁ Βασιλέας»
Μέ σημαῖες μέ βοές. Μέ ἰαχές
πού φθάνουν ὥς τά σύννεφα τόν ἐνθρονίζουν
«ὁ Λαέρτης βασιληάς. Ὁ βασιληάς Λαέρτης»

ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ

Μέ τί παράφωνη λαιμαργία ρεκάζουν
καί μυρίζονται ἀνύπαρχτα κουφάρια

(οἱ φωνές πλησιάζουν)

Μπερδέψατε τίς μυρωδιές. Κοράκια τῆς Δανίας

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Ἔσπασαν τίς πόρτες

(μπαίνουν ὁ Λαέρτης καί Λαός)

ΛΑΕΡΤΗΣ

Ποῦ εἶναι Αὐτός
Ἐσεῖς σταθεῖτε ἔξω. Μή μπαίνετε

ΔΑΝΟΙ

Ἄφησέ μας. Ἄφησε νά μποῦμε

ΛΑΕΡΤΗΣ

Παρακαλῶ Ὄχι

(βγαίνουν οἱ *Δανοί*)

Φρουρεῖτε τήν Πόρτα
Ἐσύ. Ἀνάξιε Βασιληά. Δός μου τόν πατέρα μου

ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ

Ἡσύχασε καλέ μας Λαέρτη

ΛΑΕΡΤΗΣ

Καί μιά σταγόνα ἥσυχη νά εἶχε τό αἷμα μου

κι αὐτή θά μ' ἔλεγε μπάσταρδο. Τόν πατέρα μου ἄτιμο
Πόρνη τή μάνα μου

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Λαέρτη Γιατί ὅλος αὐτός ὁ τρομερός θυμός σου
Φῦγε Γερτρούδη ἀπό τήν μέση. Μή φοβᾶσαι γιά μένα
Τό κεφάλι τοῦ βασιλέα τό προστατεύει στέφανος τοῦ Θεοῦ
'Ακτινοβολεῖ. 'Η προδοσία δέν τολμᾶ ν' ἀγγίξει τά πρόσωπα
τῶν βασιλέων τά χέρια της καίγονται. Λέγε Λαέρτη
Γιατί ἔχεις θυμώσει; Ἄφησέ τον Γερτρούδη. Λέγε

ΛΑΕΡΤΗΣ

Ποῦ εἶναι ὁ πατέρας μου;

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Τόν σκοτῶσαν

ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ

Ὄχι αὐτός!

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Ἄφησέ τον. Νά τά ρωτήσει ὅλα

ΛΑΕΡΤΗΣ

Πῶς πέθανε. Πές μου. Καί μή τολμήσεις νά μέ κοροϊδέψεις
Στήν κόλαση ἡ ὑποταγή. Στόν διάολο ἡ ἀφοσίωση
Συνείδηση θρησκεία, στό πιό βαθύ πηγάδι. Προκαλῶ
νά μέ καταδικάσει ὁ Θεός. Τόν προκαλῶ
'Εδῶ πού εἶμαι τώρα δέν μοῦ ἔμεινε καμμιά φροντίδα
οὔτε γι' αὐτόν οὔτε γιά τόν ἄλλον κόσμο
Τούς προκαλῶ καί τούς δύο. Θέλω
νά πάρω πίσω τό αἷμα τοῦ πατέρα μου

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Τίποτε δέν θά σέ σταματοῦσε;

ΛΑΕΡΤΗΣ

Ἄν σταματοῦσε ὁλόκληρη ἡ θέλησή μου. Οὔτε ὅλος ὁ κόσμος
Κι ὅλα τά μέσα μου ὅσα ἔχω καί δέν ἔχω

τόσο καλά θά τά χρησιμοποιήσω πού νά μήν χρειαστῶ
πολύ μεγάλο κόπο

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Καλέ μας Λαέρτη ἀκόμα κι ἄν μέ βεβαιότητα
μάθεις πῶς πέθανε ὁ πατέρας σου, εἶσαι ἀποφασισμένος
ὅλους τυφλά νά μᾶς ἐξοντώσεις; Αὐτούς πού νίκησαν
'Εκείνους πού ἔχασαν;

ΛΑΕΡΤΗΣ

Τούς ἐχθρούς. Κανέναν ἄλλον

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Θέλεις λοιπόν νά τούς μάθεις;

ΛΑΕΡΤΗΣ

Ναί. Καθώς καί τούς καλούς του φίλους
Γιά νά τούς σφίξω πάνω στό στῆθος μου
Μέ τό αἷμα μου θά τούς τό ἀνταποδώσω

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Τώρα μίλησες ὅπως μιλᾶ ὁ πιστός γυιός
κι ὁ γεννημένος Εὐγενής. Κι ὅπως περνάει
μέσα ἀπό τά μάτια σου ὁλόϊσια ἡ εὐθεῖα τοῦ φωτός
'Ολόϊσια θά φθάσει ὡς τήν ἀλήθεια σου ἡ ἀθωότητά μου
γιά τόν θάνατο τοῦ πατέρα σου. 'Ο σπαραγμός μου
ὁ ἀπαρηγόρητος γι' αὐτόν

ΔΑΝΟΙ

(ἀπ' ἔξω) 'Αφῆστε την νά μπεῖ

ΛΑΕΡΤΗΣ

Τί εἶναι Τί εἶναι αὐτές οἱ φωνές

(μπαίνει ἡ *'Οφηλία* μέ λουλούδια στά χέρια της)

'Ο πυρετός νά στεγνώσει τά μηνίγγια μου. Τά δάκρυά μου
νά ἐξαχνωθοῦν νά μείνει τό ἁλάτι τους νά κάψει
τά μάτια μου. Ἄ. Τό ὁρκίζομαι. 'Η τρέλα σου
νά ἐξαργυρωθεῖ τόσο ἀκριβά πού νά σπάσει

τό τάσι τῆς ζυγαριᾶς ἀπό τό βάρος τῆς πληρωμῆς
Παιδάκι. Μικρή ἀδελφή γλυκειά Ὀφηλία
Ἀγαπημένη τοῦ Μαγιοῦ
Ἡ Μαγιού. Θεέ μου. Πῶς γίνεται ὁ δροσερός νοῦς
ἑνός κοριτσιοῦ νά πεθαίνει. Ὅπως πεθαίνει
ἡ στεγνωμένη ζωή τοῦ γέρου δέν γίνεται
Ἡ φύση ὅταν ἀγαπᾶ δίνει γενναῖα δῶρα κι αὐτό πού ἀγαπάει
Τό προστατεύει τρυφερά μέ τήν ἀτόφια. Αἰώνια οὐσία της

ΟΦΗΛΙΑ

Τόν ξάπλωσαν τόν τύλιξαν μέ κόκκινο μετάξι
Ἄς βρέξει τώρα, ἡ κάσα του φωτιά νά μήν ἁρπάξει
Πήγαινε στό καλό περιστέρι

ΛΑΕΡΤΗΣ

Πιό σκληρό κι ἀπό τήν πιό σκληρή
Τήν πιό λογική ἐντολή γιά ἐκδίκηση πιό σκληρό
εἶναι αὐτό τό ἁπαλό σου θρόϊσμα

ΟΦΗΛΙΑ

Ἐσύ θά λές «α – ό», «α – ό» κι ἐσύ θά λές
«α – ά», «α – ά». Πῶς πάει τόνα μέ τ' ἄλλο. Ὁ κακός
ἐκεῖνος ἐπιστάτης αὐτός ἔκλεψε
τήν θυγατέρα τοῦ ἀφεντικοῦ του

ΛΑΕΡΤΗΣ

Αὐτό ἐδῶ τό τίποτα εἶναι γεμᾶτο λόγια

ΟΦΗΛΙΑ

Τό ὤκιμο τό μικρόφυλλο πού τό λέν καί βασιλίτσα
εἶναι γιά νά θυμᾶσαι. Νά μέ θυμᾶσαι ἀγάπη μου
Σέ παρακαλῶ. Κι αὐτό
ὁ θαλασσόγαμπρος, νά σκέφτεσαι

ΛΑΕΡΤΗΣ

Τά κρυφά λόγια τῆς τρέλας: νά σκέφτεσαι
Νά θυμᾶσαι

ΟΦΗΛΙΑ

Ἐσύ πᾶρε τό χρυσόχορτο καί τό ἁγιόφυλλο
Ἐσύ πᾶρε τόν μελανόφυλλο, κι ἐγώ θά πάρω λίγον
Αὐτό τό λέν λουλούδι τῆς Κυριακῆς. Λουλούδι τοῦ Ἅι-Γιώργη
πού τό λέν καί σκουλαρίκι γύφτισσας. Νά τό φορᾶς
τίς Κυριακές νά ξεχωρίζεις. Τό χηνοπόδι ἡ χρυσομηλιά
Κι αὐτά ἐδῶ τά ἀθάνατα. Θά σοῦ τά ἔδινα
ἀλλά ὅλα μάδησαν ὅταν πέθανε ὁ πατέρας μου
Εἶπαν πώς εἶχε καλό τέλος
Τόν γελαστό τόν Ρόμπιν τό βράδυ θά τόν δῶ

ΛΑΕΡΤΗΣ

Σκιές καί θλίψη κι ἐρημιά καί πόνο Ὅλα τ' ἄγγιξες
καί ὅλα πῆραν φῶς

ΟΦΗΛΙΑ

Δέν θά τόν δῶ ξανά;
Δέν θά τόν δῶ ξανά;
Πέθανε δέν θά ξανάρθει πιά
Στό νεκροκρέββατο ἐκεῖ θά ξαγρυπνᾶ
Ποτέ δέν θἄρθει πιά
Χιόνι τά γένεια του λευκά
Μέλι ξανθά μαλλιά
Ἔφυγε ἔφυγε δέν θά ξανάρθει πίσω
Θά διώξω τό μοιρολόι μου τό μαγκάλι μου θά σβήσω
Ὁ Θεός τόν πῆρε καί βγῆκαν στ' ἀνοιχτά
Θά παρακαλάω τόν Θεό γιά ὅλες τίς ψυχές
Ὁ Θεός ἄς σᾶς λυπηθεῖ

(βγαίνει)

ΛΑΕΡΤΗΣ

Θεέ Ἐσύ τά βλέπεις αὐτά; Θεέ μου

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Λαέρτη δῶσε μου ἀπό τήν λύπη σου. Μή μοῦ στερεῖς
τό δίκαιο. Ζήτα ἀπό τούς φίλους σου τούς πιό σοφούς
Τούς πιό ἐκλεκτούς νά ἀκούσουν νά ἀποφασίσουν ἐκεῖνοι

Κι ἄν κρίνουν ὅτι ἡ μομφή μᾶς ἀφορᾶ, μέ ὅποιον τρόπο
καί νά μᾶς ἀφορᾶ θά πάρεις ἱκανοποίηση. Θά σοῦ δώσουμε
τήν ἐξουσία μας τό στέμμα μας τήν ζωή μας ὅ,τι
θαρροῦμε δικό μας. Κι ἄν ὄχι
Δῶσε μας ἐσύ μονάχα τήν ὑπομονή σου. Ἄφησέ μας
νά συνεργασθοῦμε μέ τήν ψυχή σου σέ ὅ,τι ἀξιώνει

ΛΑΕΡΤΗΣ

Ἄς γίνει ἔτσι. Ὁ ἄηχος θάνατός του
Ἡ ἀφώτιστη κηδεία του. Ἡ ταπεινωμένη σορός του
Ἀφοπλισμένη. Χωρίς τά διάσημα τοῦ οἴκου του
Χωρίς τήν πορφυρῆ τελετή τῶν εὐγενῶν
Τήν χρυσῆ κουστωδία τῶν ἐπισκόπων
Ὅλη αὐτή ἡ μοναξιά τοῦ θανάτου του
γυρίζει ἀπό τόν οὐρανό πίσω στήν γῆ
κι εἶναι σά νά ρωτάει

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Θά ἀπαντήσουμε. Κι ἐκεῖ πού εἶναι τό κρῖμα
Θά πέσει τό πελέκυ. Ἔλα μαζί μου

ΣΚΗΝΗ 6

(*Χῶρος στόν Πύργο·* Ὁράτιος, ἕνας Κύριος, Ναυτικοί)

ΟΡΑΤΙΟΣ

Ποιοί εἶναι Τί θέλουν νά μοῦ ποῦν

ΚΥΡΙΟΣ

Ναυτικοί Κύριε. Λέν πώς κρατᾶν ἕνα γράμμα
γιά σένα

ΟΡΑΤΙΟΣ

Ἄς ἔρθουν

(*βγαίνει ὁ Κύριος*)

Ἀπό πουθενά κι ἀπό κανέναν
δέν περιμένω μήνυμα. Μονάχα ἀπό τόν Ἄμλετ, ἴσως

(*μπαίνουν οἱ Ναυτικοί*)

ΝΑΥΤΙΚΟΣ

Ὁ Θεός νά σ' εὐλογεῖ Κύριε

ΟΡΑΤΙΟΣ

Κι ἐσένα

ΝΑΥΤΙΚΟΣ

Τό θέλημά Του Κύριε. Ἄν τό ὄνομά σου εἶναι Ὁράτιος
ὅπως μᾶς εἶπαν, αὐτό τό γράμμα Κύριε εἶναι γιά σένα. Ἀπό κάποιον
πού εἶχε φύγει μέ τίς πρεσβεῖες στήν Ἀγγλία

ΟΡΑΤΙΟΣ

(*διαβάζει*) «Ὁράτιε. Ἀφοῦ διαβάσεις τό γράμμα μου βοήθησε
νά δοῦν τόν βασιλιά οἱ ἄνθρωποι πού σοῦ τό ἔφεραν. Ἔχουν
γράμματα γι' αὐτόν. Δυό μέρες πού φύγαμε, στήν θάλασσα
ἕνα πάνοπλο πειρατικό μᾶς πῆρε ἀπό πίσω. Μέ ἀργά πανιά

καί μή μπορῶντας νά τό βάλουμε στά πόδια ὑποχρεωθήκαμε
νά δείξουμε ἀξιοπρέπεια καί δώσαμε μάχη. Στήν συμπλοκή
βρέθηκα στό ξένο καράβι. Ὅμως γρήγορα ἐκεῖνο ἀπομακρύνθηκε
ἀπό τό δικό μας κι ἔτσι ἔμεινα μονάχος μέ τούς πειρατές
κι αἰχμάλωτός τους. Μοῦ φέρθηκαν καλά. Σάν κλέφτες τοῦ ἐλέους
γιατί βέβαια ἤξεραν πόσο κοστίζει τό ἔλεος. Πρέπει
νά τούς τό ξεπληρώσω. Κάμε νά πάρει ὁ βασιληάς τά γράμματα
κι ἔλα ἀμέσως νά μέ βρεῖς. Ἀμέσως, σέ παρακαλῶ.
Μ' αὐτά πού ἔχω νά σοῦ πῶ θά δοκιμασθεῖ ἡ ἀκοή σου
ὥς ποῦ ἀντέχει ν' ἀκούει. Ἄν καί ἡ ἀντοχή χρειάζεται
ἀπό ἐκεῖ καί πέρα. Αὐτοί οἱ καλοί ἄνθρωποι θά σέ φέρουν
ἐδῶ πού εἶμαι. Ὁ Ρόζενκραντζ κι ὁ Γκίλδενστερν
ταξιδεύουν πάντα γιά τήν Ἀγγλία. Θά σοῦ πῶ πολλά
γι' αὐτούς. Νά εἶσαι καλά. Δικός σου. Ξέρεις πόσο δικός σου

ΑΜΛΕΤ»

Ἐλᾶτε. Θά σᾶς πάω νά παραδώσετε τά γράμματα. Κι ἐσεῖς
γρήγορα. Βιασθεῖτε. Θά μέ πᾶτε ἐκεῖ ἀπ' ὅπου τά φέρατε

ΣΚΗΝΗ 7

(*Στήν Αἴθουσα*· Κλαύδιος, Λαέρτης, Ἀγγελιοφόρος, Γερτρούδη)

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Ἡ συνείδησή σου τώρα πρέπει νά μέ ἀπαλλάξει κι ἡ καρδιά σου
νά μέ ἀναγνωρίσει φίλο. Ἄκουσες
Τό ἄκουσες καλά πώς αὐτός πού σκότωσε τόν πατέρα σου
Ἐμένα ἤθελε. Τήν δικιά μου ζωή

ΛΑΕΡΤΗΣ

Καί σύ πές μου πῶς ἀνέχθηκες αὐτά τά ἀπάνθρωπα
ἀδικήματα πού πρέπει νά σέ τάραζαν προκαλῶντας
τήν ἀσφάλειά σου καί τήν σοφία σου. Πῶς δέν τά πρόλαβες

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Δύο εἶναι οἱ λόγοι μου, πού ἐσύ ἴσως τούς κρίνεις λιγοστούς
ὅμως γιά μένα εἶναι μεγάλοι. Ἡ βασίλισσα ἡ μητέρα του
ὑπάρχει ἐπειδή ὑπάρχει αὐτός κι ἐγώ πάλι
εἴτε εὐτυχία εἴτε δυστυχία εἶναι αὐτό γιά μένα, ἡ ζωή μου
καί ἡ ψυχή μου εἶναι τόσο δεμένες μαζί της
πού τήν ἀκολουθοῦν ἀνίσχυρες
Ἀνάλλαχτες σάν τίς κινήσεις τῶν ἄστρων. Ἡ ἄλλη αἰτία
πού μ' ἐμποδίζει νά ἀναμετρηθῶ δημόσια μαζί του εἶναι ἡ ἀγάπη
πού ἔχει γι' αὐτόν ὁ λαός. Μ' αὐτήν πλύνει τίς ἀσχήμιες του
καί σάν ἐκεῖνα τά νάματα πού μεταμορφώνουν
ὅ,τι βουτήξει μέσα τους ὁ λαός αὐτός θά ἔκαμνε
τίς ἁλυσῖδες του αὖρες. Κι ἔτσι τά βέλη μου τά ἐλαφριά
σέ τόσο ἀντίθετο ἄνεμο θά γύριζαν πρός τά πίσω
νά καρφωθοῦν ἐπάνω μου

ΛΑΕΡΤΗΣ

Καί ἔχω ἐγώ τόν πατέρα πεθαμένο
Ἐγώ ἔχω τήν ἀδελφή πού ἔφυγε πού πῆρε
τούς μακρυούς δρόμους τῆς λύπης. Πού ἄν τά ἐγκώμια

πού φῦγαν κι αὐτά μαζί της μποροῦσαν νά ἔρθουν πάλι ἐδῶ
Θά ἔλεγαν πώς τῆς μονάκριβης τοῦ κόσμου ἀδελφῆς μου
ἀκόμα χρυσίζει ἡ μορφή κι ἐκεῖ πού εἶναι τώρα
Ἄ θά ἐκδικηθῶ

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Γι' αὐτό νά εἶσαι ἥσυχος. Μή θαρρεῖς
πώς εἴμαστε τόσο μαλακοί καί πλαδαροί ν' ἀφήσουμε
τόν κίνδυνο γιά πολύ ἀκόμα νά μᾶς ἐξευτελίζει
Δέν εἴπαμε ὅ,τι ἔχουμε νά ποῦμε. Ἀγαποῦσα
τόν πατέρα σου. Καί ἀγαπῶ τόν ἑαυτό μου
Σοῦ φτάνει αὐτό; Σοῦ φτάνει γιά νά φανταστεῖς –

(μπαίνει ὁ Ἀγγελιοφόρος μέ γράμματα)

Τί συμβαίνει;

ΑΓΓΕΛΙΟΦΟΡΟΣ

Γράμματα Κύριέ μου ἀπό τόν Ἄμλετ
Αὐτό εἶναι γιά τήν μεγαλειότητά σου. Αὐτό
γιά τήν Βασίλισσα

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Ἀπ' τόν Ἄμλετ! Ποιός τά ἔφερε;

ΑΓΓΕΛΙΟΦΟΡΟΣ

Κάποιοι ναυτικοί Κύριε. Ἔτσι εἶπαν.
Ἐγώ δέν τούς εἶδα. Στόν Κλαύδιο τά δῶσαν

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Λαέρτη ἄκουε κι ἐσύ
Φῦγε

(βγαίνει ὁ Ἀγγελιοφόρος)

(διαβάζει) «Ὑψηλότατε καί Ἰσχυρέ. Πρέπει νά γνωρίζεις
ὅτι μέ πέταξαν γυμνό στό βασίλειό σου. Αὔριο
θά παρακαλέσω νά δῶ καί νά μέ δοῦν τά μεγαλειότατα μάτια σου
κι ἀφοῦ ζητήσω τήν ὑψηλή σου συγκατάθεση
Θά ἐξηγήσω τήν αἰτία τοῦ τόσο ξαφνικοῦ

κι ἀκόμα πιό παράξενου γυρισμοῦ μου. ΑΜΛΕΤ»
Τι ἐννοεῖ; Γύρισαν κι οἱ ἄλλοι; Ἤ κάτι ἄλλο συμβαίνει;

ΛΑΕΡΤΗΣ

Εἶναι γραμμένο ἀπό τό χέρι του;

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Ναί, εἶναι τά γράμματα τοῦ Ἄμλετ. «Γυμνός»
Καί σέ ὑστερόγραφο, «μόνος». Τί νομίζεις ἐσύ;

ΛΑΕΡΤΗΣ

Τίποτε Κύριέ μου. Δέν καταλαβαίνω
Ἀλλά μακάρι νά ἔρθει. Γιά νά συνέλθει ἡ σβησμένη μου
καρδιά. Νά ἔρθει. Ἔστω μονάχα
γιά νά τό φωνάξω καί νά τό ἀκούσει: «ἐσύ φταῖς»

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Λαέρτη, ἄν ἔτσι συμβαίνει
Καί πῶς συμβαίνει ἔτσι Κι ἄν ὄχι, τί συμβαίνει
– θά κάνεις ὅ,τι σοῦ πῶ;

ΛΑΕΡΤΗΣ

Ναί Κύριε. Ἀρκεῖ αὐτό πού θά μοῦ πεῖς
νά μή λέει γιά εἰρήνη

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Θά λέει γιά τήν δικιά σου εἰρήνη. Ἄν γύρισε
διακόπτοντας τό ταξίδι του κι ἔχει σκοπό νά μή ξαναφύγει πιά
Ἔχω κι ἐγώ σκοπό νά τοῦ κάνω μία πρόταση
πού τώρα ξεκαθαρίζει ἁπλῆ μέσα στό μυαλό μου
Κι ἄν τήν δεχθεῖ, καί σίγουρα θά τήν δεχθεῖ
Αὐτό θά εἶναι τό τέλος του. Ἕνας θάνατος ἀθῶος καί τυχαῖος
πού καί ἡ ἴδια ἡ μάνα του θά πεῖ πώς ἦταν ἀτύχημα

ΛΑΕΡΤΗΣ

Κύριε ἀποφάσιζε ἐσύ γιά μένα. Κι ἀκόμα περισσότερο –
Κάνε με ἐκτελεστή σου

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Ὅλα βοηθᾶν – ὅσο ἔλειπες μιλοῦσαν πολύ γιά σένα

κι ὁ Ἄμλετ ἄκουγε. Προπάντων ἔλεγαν
γιά μιά σου ἱκανότητα πού τήν ξεχώριζαν ὡς τήν πιό λαμπρή
Κι ἀπ' ὅλες μαζί τίς ἀρετές σου ἦταν αὐτή πού ἐκεῖνος
πιό πολύ φθονοῦσε. Τήν πιό ἀσήμαντη
Ὅπως ἐγώ τήν κρίνω

ΛΑΕΡΤΗΣ

Τί εἴδους ἱκανότητα Κύριε;

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Ἕνα μικρό γυαλιστερό κόσμημα στήν φορεσιά τῆς νεότητας
Ὅμως ἀστράφτει, κι εἶναι ὄμορφα νά εἶναι ἐκεῖ πού εἶναι
Τά λεπτά τά ἐλαφριά αὐτά πού ἀνεμίζουν
μέ ἀχνές εὐλύγιστες σκιές εἶναι γιά τούς νέους
Ὅπως γιά τούς μεγάλους εἶναι οἱ σκοῦρες γοῦνες οἱ βαρειές
πού τίς χρειάζεται περισσότερο ἡ ὑγεία τους
παρά τό κῦρος τους, ὅπως αὐτοί θαρροῦν. Εἶναι δυό μῆνες
πού πέρασε ἀπό δῶ ἕνας ἱππότης Νορμανδός. Ἔχω δεῖ
Γάλλους. Τούς γνώρισα πάνω σέ πόλεμο. Στέκονται
πάντοτε γερά ὅταν καβαλλικεύουν. Ὅμως αὐτός ὁ Νορμανδός
Ἦταν σάν μάγος. Χωρίζοντας ἐνώνοντας
μέ τούς σπόνδυλους τοῦ ζώου
τό σῶμα του ἕνα μέ τά νευρικά μέλη τοῦ ἀλόγου
Καί οἱ δυό μαζί ἔκαμναν ἕνα σπάνιο τῶν ποιητῶν θηρίο
πού κυμάτιζε πετοῦσε. Τόσο πού ἐγώ
Ἱππεύοντας μέ τήν φαντασία μου, δέν κατόρθωνα
τά θαυμαστά τινάγματα τά ὑπέροχα συμπλέγματα ἐκείνης τῆς ἱππασίας
τοῦ μυθικοῦ ἐκείνου Νορμανδοῦ πού κάλπαζε σάν Ἕλληνας

ΛΑΕΡΤΗΣ

Νορμανδός;

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Ναί

ΛΑΕΡΤΗΣ

Ὁ Λαμόντ. Τόν ξέρω καλά. Ἔχει μεγάλη φήμη
Στόν τόπο του τόν ἔχουν σάν ἡμίθεο

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Μίλησε γιά σένα μέ θαυμασμό. Ἐπαίνεσε τήν ἔμφυτη
πολεμική σου τέχνη. Πόσο ἀσκημένος εἶσαι
προπαντός στήν ξιφασκία καί βεβαίωνε πώς δέν ὑπάρχει
ἀντίπαλος ἄξιός σου. Ὅλοι οἱ συμπατριῶτες του
οἱ Γάλλοι ξιφομάχοι σέ φοβοῦνταν. Μέ μιά σοφία κίνησης
τούς γύμνωνες ἀπό τήν ἄρτια τεχνική τους. Καί ὅλα αὐτά
πίκραιναν τόν Ἄμλετ τόν θυμῶναν καί σέ ζήλευε
Δέν ἔβλεπε τήν ὥρα νά ἔρθεις πίσω κι ἄν γινόταν
Ἀμέσως, ξαφνικά νά ξαναγύριζες γιά ν' ἀνταγωνισθεῖτε – Λαέρτη
Ἀγαποῦσες τόν πατέρα σου; Ἐκτός ἀπό τήν ὄψη της
Πίσω ἀπό τήν εἰκόνα της ἡ λύπη σου τί ἄλλο
παραπάνω διαθέτει Βαθύ καί στερεό;

ΛΑΕΡΤΗΣ

Τί θέλεις νά πεῖς; γιατί ρωτᾶς;

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Ὄχι γιατί νομίζω πώς δέν τοῦ εἶχες ἀγάπη. Ἀλλά
γιατί ξέρω, ἔχω πεῖρα κι ἀποδείξεις ὅτι ἡ ἀγάπη
εἶναι ἔρμαιο τοῦ χρόνου. Ὁ χρόνος κανονίζει πότε
καί πόσο μεγαλώνει ἡ ζέστα της καί σάν τήν φωτιά ἡ ἀγάπη
Πού ἔχει μέσα της ἄλλη φωτιά δική της
καίγεται γίνεται στάχτη. Ὅλα πεθαίνουν
ἀπό τόν ἑαυτό τους. Ἀκόμα καί ἡ καλωσύνη πεθαίνει
ἀπό καλωσύνη. Ὅ,τι θέλουμε νά κάνουμε πρέπει νά τό κάνουμε
ὅσο τό θέλουμε. Πάντα ἡ θέλησή μας κινδυνεύει. Ἀλλάζει
ἐμποδίζεται καθυστερεῖ. Διαρκῶς ὑπονομεύεται
Καί τό χρέος μας πηγαίνει ὅλο σέ ἀναστεναγμούς
γιά ν' ἀναπνεύσει ἡ ψυχή ἀλλά μ' αὐτούς
φεύγει καί ἡ ἀναπνοή. Ὅμως ἄς σκύψουμε ξανά
πάνω ἀπό τήν πληγή μας. Ὁ Ἄμλετ ἐπέστρεψε.
Ἐσύ τώρα, πῶς σκέφτεσαι Τί πράξη, κι ὄχι λόγια πιά
θά ἀποτολμοῦσες γιά νά ἀναδειχθεῖς γυιός
ἀντάξιος τοῦ πατέρα του;

ΛΑΕΡΤΗΣ

Νά τόν ἀποκεφαλίσω πάνω στήν ἅγια τράπεζα

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Ἔχεις δίκηο. Δέν ὑπάρχει τόπος πού νά προσφέρει ἄσυλο
στόν δολοφόνο. Δέν ἔχει τόπο δικό της ἡ ἐκδίκηση
Καλέ μου Λαέρτη, ἄκουσέ με. Καί κάνε
αὐτό πού θά σοῦ πῶ: Θά κλειστεῖς μέσα στό δῶμα σου.
Ὁ Ἄμλετ ἅμα ἔρθει θά μάθει ὅτι γύρισες κι ἐσύ.
Δικοί μας ἄνθρωποι θά ἀναλάβουν νά σέ φημολογοῦν.
Θά στιλβώσουν διπλᾶ τήν δόξα πού σοῦ χάρισε
ὁ Γάλλος. Θά φθάσετε στό ἀγώνισμα, κι ἐγώ
θά βάλω στοίχημα στά κεφάλια σας. Αὐτός ὑπερφίαλος
κι εὔπιστος ἀθῶος μέσα στήν πανουργία μας θά ἀπαξιώσει
νά ἐλέγξει τά ξίφη τοῦ ἀγῶνα μέ τήν κομμένη αἰχμή.
Καί τότε ἐσύ εὔκολα θά πάρεις τό ξῖφος πού θά φροντίσουμε
νά ἔχει ἀκέραιη τήν ἄκρη του. Μ' ἕναν ἀστραπιαῖο χειρισμό
Τελειώνεις. Τόν ἀνταλλάζεις μέ τόν πατέρα σου

ΛΑΕΡΤΗΣ

Κι ἀκόμα παραπάνω – θά στρώσω στό ξῖφος ἀλοιφή
Μοῦ τήν ἔδωσε ἕνας ἀγύρτης, καί εἶναι τόσο δραστική
πού μόλις μπεῖ στό αἷμα ἀμέσως φέρνει τόν θάνατο
Δέν ἔχει ἀντίδοτο. Κανένα κατάπλασμα ἀπό βρασμένες
Εὐεργετικές πόες τοῦ φεγγαριοῦ δέν βοηθάει. Φτάνει
κι ἡ πιό μικρή ἀμυχή. Ἕνα ἁπλό γδάρσιμο
φτάνει γιά νά πεθάνεις

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Κι ἀκόμα. Ἀκόμα. Ὅλα ἐξαρτιῶνται
ἀπό τίς στιγμές κι ἀπό τίς περιστάσεις. Ποιές βοηθοῦν
καί ποιές χαλᾶν τά σχέδιά μας. Πού ἄν εἶναι νά φανερωθοῦν
ἀπό κάποια ἀδεξιότητα καλλίτερα μή γίνουν. Ἀκόμα.
Κι ἄλλο σχέδιο, τό ἕνα ἐπάνω στ' ἄλλο. Πρέπει νά σκεφθῶ
Θά θέσω βαρύ στοίχημα γιά τήν ἀξιωσύνη σας
Ναί. Αὐτό θά γίνει – κι ὅταν ἡ πάλη σας
θά ἔχει δυναμώσει καί ἀγριέψει ἡ σύγκρουση

Πού ἐσύ θά καταφέρεις νά τήν κάνεις ὅσο πιό βίαιη γίνεται
Ὅταν πυρώσετε καί ζητήσει αὐτός νά πιεῖ
Θά τοῦ ἔχω ἐγώ ἕτοιμο πολύτιμο ποτήρι
γιά τήν δίψα του. Κι ἄν εἶναι ἀκόμα σῶος
Κι ἄν ἔχει γλυστρήσει ἀνέπαφος ἀνάμεσα ἀπό τίς λάμες σου
Ἐκεῖ ὅλα θά τελειώσουν. Στήν πρώτη του γουλιά

(μπαίνει ἡ *Γερτρούδη*)

Τί εἶναι. Ἀγαπημένη μου

ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ

Ἄ σάν παραταγμένες οἱ λῦπες
Ἡ μιά στήν ἄλλη παραδίνει τήν ζωή μας
Ἀδιάκοπα. Συνέχεια
Λαέρτη. Ἡ ἀδελφή σου. Πνίγηκε

ΛΑΕΡΤΗΣ

Πνίγηκε! Πνίγηκε!

ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ

Ἐκεῖ. Πλάι στό ποτάμι μιά ἰτιά
γέρνει. Λοξή καί σέρνει ἀργά στό γυάλινο νερό
τά ὠχρά θαμπά της φύλλα κι ἦρθε αὐτή
Κι ἔγειρε κι αὐτή καί ἄπλωσε σκοινιά ἀπό λουλούδια
Ἄθλια μεγάλα περιδέραια πού τά ἔφτιαχνε
ἀπό φειδόχορτα λονικεριές καί πολυτρίχια. Αἰγόκλημα
καί πετράγκαθα κι ἐκεῖνα τά βαθυκόκκινα τά μακρουλά
πού οἱ βοσκοί τά λέν μέ ἄσχημο ὄνομα καί οἱ κοπέλες μας
τά λέν δάχτυλα τοῦ πεθαμένου κι ὕστερα. Πῆγε ν' ἀνεβεῖ
Στό λυπημένο δέντρο νά τό στολίσει. Νά κρεμάσει
τά πικρά στεφάνια της καί τό κλαδί πού πάτησε ἔσπασε μέ κακία
κι ἔπεσε ἡ ἄμοιρη καί ἔσυρε μαζί της. Ἐκεῖνα τά φριχτά
παλαμάρια τοῦ θανάτου κι ἔπεσε στό ποτάμι
Πού ἦταν ἀκίνητο σάν κουρασμένο κι ἄνοιξαν
ἄπλωσαν τά φορέματά της κι ἔμεινε γιά λίγο ἐκεῖ
Δέν βούλιαζε κι ἦταν σάν νύμφη πού πλάγιαζε
ἐπάνω στά νερά καί τραγουδοῦσε. Παληά τραγούδια

πού εἶχαν χαθεῖ ἀπό καιρό κι ἔβρισκε αὐτή
ἐκείνη τήν ὥρα ἕνα ἕνα τά λόγια τους τά σκορπισμένα
Ἀναπαυμένα σέ στόματα νεκρῶν τραγουδιστῶν κι οὔτε
συναισθανόταν τό τέλος πού ἐρχόταν πλάγιαζε ἀμέριμνη
Ἥσυχη σάν γεννημένη ἀπό τό νερό κι ὁλόκληρη ἡ ζωή της
νά ἦταν ἀπό νερό ὥσπου
ἦρθαν καί πότισαν τά ροῦχα της καί βαρειά τήν τράβηξαν
πρός τά κάτω στόν βοῦρκο τοῦ βυθοῦ κι ἔφραξε
βούλιαξε τό τραγούδι της. Χάθηκε ἡ δυστυχισμένη
πέθανε. Ὁ θάνατος μπούκωσε μέ λάσπη τήν φωνή της

ΛΑΕΡΤΗΣ

Πνίγηκε!

ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ

Πνίγηκε. Πνίγηκε

ΛΑΕΡΤΗΣ

Δέν θά κλάψω. Οὔτε κατά ἕνα δάκρυ
δέν θά μεγαλώσει ὅλο αὐτό τό νερό πού σέ πῆρε
Ὀφηλία. Μά δέν μπορῶ
Εἶναι συνήθεια τῆς φύσης καί κανένας πόνος
δέν τήν παραβαίνει. Ὅταν θά φύγουν αὐτά τά δάκρυα
θά ἔχω τελειώσει γιά πάντα μέ ὅ,τι εἶναι μέσα μου
γυναίκα. Πηγαίνω Κύριε. Ὁ λόγος μου καίει
Ἄν μιλοῦσα ὅλα θά λαμπάδιαζαν. Ἄν δέν ἦταν ὅλα
βρεγμένα ἀπό τό κλάμα μου

(βγαίνει)

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Πᾶμε μαζί του Γερτρούδη κουράστηκα
γιά νά πραΰνω τόν θυμό του. Τώρα φοβᾶμαι
πώς ὅλα ξαναρχίζουν. Ἀπό τήν ἀρχή

ΠΕΜΠΤΗ ΠΡΑΞΗ

ΣΚΗΝΗ 1

(*Στό Νεκροταφεῖο·* Νεκροθάφτες, Ἄμλετ, Ὁράτιος, Κλαύδιος,
Γερτρούδη, Λαέρτης, Ἱερέας, Εὐγενεῖς)

ΠΡΩΤΟΣ ΝΕΚΡΟΘΑΦΤΗΣ

Σάν χριστιανή θά θαφτεῖ; Ἀφοῦ
μονάχη της λυτρώθηκε, μέ τό ζόρι

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΝΕΚΡΟΘΑΦΤΗΣ

Σοῦ εἶπα ναί. Πιᾶσε νά σκάψεις τόν τάφο της.
Ὁ Ἐπίτροπος πού ἐξέτασε ἀποφάσισε κανονική ταφή, χριστιανική

ΠΡΩΤΟΣ ΝΕΚΡΟΘΑΦΤΗΣ

Δέν γίνεται. Ἀφοῦ μοναχή της πνίγηκε. Δέν πνίγηκε ἐν ἀμύνη

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΝΕΚΡΟΘΑΦΤΗΣ

Ἔτσι ἀποφάσισαν

ΠΡΩΤΟΣ ΝΕΚΡΟΘΑΦΤΗΣ

Τότε θά ἦταν ἐν ἀμύνη. Δέν γίνεται νά μήν ἦταν. Ἐδῶ ἀκριβῶς
εἶναι τό ζήτημα. Ἄν πνιγῶ ἐν γνώσει μου ὅτι πάω γιά νά πνιγῶ

κάνω μιά πράξη. Αὐτή ἡ πράξη περιλαβαίνει τρεῖς πράξεις:
πάω νά πνιγῶ, πνίγομαι, πνίγηκα. Ἄραγε,
πνίγηκε ἐν γνώσει της

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΝΕΚΡΟΘΑΦΤΗΣ

Ὄχι. Ἄκουσε δῶ κύριε πρωτομάστορα

ΠΡΩΤΟΣ ΝΕΚΡΟΘΑΦΤΗΣ

Περίμενε. Ἐδῶ πές εἶναι τό νερό. Ἐδῶ πές, ὁ ἄνθρωπος.
Ἄν ὁ ἄνθρωπος πάει στό νερό καί πνίξει τόν ἑαυτό του, τέλειωσε.
Αὐτό ἦταν. Τό ὅτι πῆγε αὐτός στό νερό. Ὅμως ἄν τό νερό πάει
στόν ἄνθρωπο καί τόν πνίξει δέν πνίγει αὐτός τόν ἑαυτό του, τόν πνίγει
τό νερό. Ἄραγε, ἅμα δέν φταῖς πού πέθανες ἐξίσου δέν φταῖς πού ζεῖς

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΝΕΚΡΟΘΑΦΤΗΣ

Αὐτός εἶναι ὁ νόμος;

ΠΡΩΤΟΣ ΝΕΚΡΟΘΑΦΤΗΣ

Αὐτός. Τῆς βασιλικῆς δικονομίας

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΝΕΚΡΟΘΑΦΤΗΣ

Νά σοῦ πῶ ἐγώ τόν νόμο; Ἄν δέν ἦταν τῆς ἀριστοκρατίας
δέν θά τήν ἔθαβαν χριστιανικά

ΠΡΩΤΟΣ ΝΕΚΡΟΘΑΦΤΗΣ

Αὐτό ξαναπές το. Εἶναι κρῖμα ἀπό τόν Θεό νά ἐπιτρέπεται
στούς σπουδαίους νά πνίγονται ἤ νά κρεμιοῦνται περισσότερο
ἀπ' ὅλους τούς ἄλλους. Σκάψιμο τώρα. Ἡ ἀρχαιότερη ἀριστοκρατία
ἄν θές νά ξέρεις, εἶναι αὐτοί πού σπέρνουν
αὐτοί πού σκάβουν κι αὐτοί πού θάβουν.
Εἶναι οἱ κατευθεῖαν ἀπόγονοι τοῦ Ἀδάμ

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΝΕΚΡΟΘΑΦΤΗΣ

Ἦταν κι αὐτός ἀριστοκράτης;

ΠΡΩΤΟΣ ΝΕΚΡΟΘΑΦΤΗΣ

Ὁ πρῶτος κι ὁ πιό ἀναγνωρισμένος

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΝΕΚΡΟΘΑΦΤΗΣ

Ὅ,τι θέλεις λές

ΠΡΩΤΟΣ ΝΕΚΡΟΘΑΦΤΗΣ

Δέν εἶσαι χριστιανός; Δέν διάβασες ποτέ Βίβλο; Ἐκεῖ
στήν Βίβλο γράφει ὅτι ὁ Ἀδάμ ἔσκαβε. Καί πῶς μπορεῖς νά σκάβεις
ἄν ἡ γῆ δέν εἶναι δικιά σου, ἄν δέν εἶσαι ὁ ἰδιοκτήτης; Λοιπόν,
ἤ θά εἶσαι κύριος ἤ θά σπέρνεις ἤ θ' ἀνοίγεις τάφο
Ὅμως ἔχω μιάν ἄλλη ἐρώτηση γιά σένα
Ἄν δέν ἀπαντήσεις εἶσαι γιά νά σέ κλαῖν

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΝΕΚΡΟΘΑΦΤΗΣ

Λέγε

ΠΡΩΤΟΣ ΝΕΚΡΟΘΑΦΤΗΣ

Ποιός χτίζει πιό γερά ἀπό τόν οἰκοδόμο τόν ναυπηγό καί τόν ξυλουργό;

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΝΕΚΡΟΘΑΦΤΗΣ

Ἐκεῖνος πού χτίζει κρεμάλες. Γιατί ἡ κρεμάλα
ὅσο φορτώνεται θανάτους τόσο ἀντέχει καί ζεῖ ἀπ' αὐτούς

ΠΡΩΤΟΣ ΝΕΚΡΟΘΑΦΤΗΣ

Καλή προσπάθεια. Ναί εἶναι γερή ἡ κρεμάλα. Ὅμως
πόσο γερή εἶναι; Μοῦ ἀπαντᾶς: ὅσο γερό εἶναι τό κακό.
Ὁπότε σοῦ ἀπαντάω ἐγώ πώς πιό γερό εἶναι τό καλό.
Ἄραγε, ἀπό τήν κρεμάλα πιό γερή εἶναι ἡ ἐκκλησία
Ἄς τό πιάσουμε ξανά ἀπό τήν ἀρχή

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΝΕΚΡΟΘΑΦΤΗΣ

Ποιός χτίζει πιό γερά ἀπό τόν χτίστη, τόν ναυπηγό, τόν μαραγκό

ΠΡΩΤΟΣ ΝΕΚΡΟΘΑΦΤΗΣ

Πές το μου καί τελειώσαμε. Εἶναι σά νά τά εἶπες ὅλα

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΝΕΚΡΟΘΑΦΤΗΣ

Θά τό βρῶ

ΠΡΩΤΟΣ ΝΕΚΡΟΘΑΦΤΗΣ

Βρές το

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΝΕΚΡΟΘΑΦΤΗΣ

Δέν τό βρίσκω

(μπαίνουν ὁ *Ἄμλετ* καί ὁ *Ὁράτιος*, μακρυά)

ΠΡΩΤΟΣ ΝΕΚΡΟΘΑΦΤΗΣ

Μή βαρᾶς παραπάνω τό κεφάλι σου. Γαϊδούρι εἶναι,
δέν θά κάνει βῆμα ὅσο καί νά τό δέρνεις. Λοιπόν εἶναι ὁ Νεκροθάφτης.
Αὐτή εἶναι ἡ ἀπάντηση, αὐτό νά λές ἅμα σέ ρωτᾶν. Οἱ νεκροθάφτες
χτίζουν σπίτια πού κρατᾶν μέχρι Δευτέρας Παρουσίας
Δέν πᾶς ὡς τοῦ Γιόαν νά φέρεις νά πιῶ λίγο σπίρτο;

(βγαίνει ὁ *Δεύτερος Νεκροθάφτης*, ὁ *Πρῶτος* σκάβει)

Τήν γῆ ὅλη τήν περπάτησα
Ἡ ἀγάπη εἶχε μόνο ἀρχή
Ὅλους τούς ὅρκους πάτησα
Πῆρα τούς δρόμους κι ὅπου βγεῖ

ΑΜΛΕΤ

Δέν ἔχει συναίσθηση τοῦ τί κάνει; Ἀνοίγει τάφο καί τραγουδάει;

ΟΡΑΤΙΟΣ

Ἡ συνήθεια καταργεῖ τό αἴσθημα

ΑΜΛΕΤ

Ναί. Τά χέρια πού δέν δούλεψαν πληγώνονται πιό εὔκολα

ΠΡΩΤΟΣ ΝΕΚΡΟΘΑΦΤΗΣ

Τά χρόνια μου πῆραν τούς δρόμους
Ἀπό τόν πόλεμο δέν γύρισε ὁ φαντάρος
Οἱ ἀγάπες φῦγαν ἀπ' τούς ὤμους
Μοῦ τούς καβάλλησε ὁ χάρος

(ρίχνει ἔξω ἕνα κρανίο)

ΑΜΛΕΤ

Αὐτό τό ἄδειο κόκκαλο θά εἶχε κάποτε μέσα του
μιά γλώσσα κι ἡ γλώσσα κάποτε κι αὐτή θά τραγουδοῦσε
Πῶς τό πέταξε αὐτός ὁ βάρβαρος. Σάν νά ἦταν
τά σαγόνια τοῦ Κάιν, πού μάσησαν τόν πρῶτο φόνο
Μέ τί ἀσέβεια τόρριξε μακρυά του ὁ γάϊδαρος. Ἐνῶ μπορεῖ
νά ἦταν ἡ κεφαλή ἑνός ἀνθρώπου
τῆς Πολιτείας, τοῦ Θεοῦ. Δέν εἶναι;

ΟΡΑΤΙΟΣ

Ναί Κύριέ μου

ΑΜΛΕΤ

Ἀκόμα καί τῆς Αὐλῆς, πού πέρασε ὅλη του τήν ζωή
λέγοντας «τά σέβη μου καλέ μου κύριε. Ὅ,τι ἐπιθυμεῖς
καλέ μου κύριε». Μπορεῖ νά ἦταν ὁ ἀξιότιμος Κύριος Κανένας
πού ὅλη του ἡ ζωή ἦταν νά ἐκθειάζει τό ἄλογο τοῦ ἄλλου Κυρίου Κανένα
ἐλπίζοντας νά τοῦ τό χαρίσει. Δέν εἶναι;

ΟΡΑΤΙΟΣ

Ναί Κύριέ μου

ΑΜΛΕΤ

Ναί, εἶναι. Ὅπως τώρα εἶναι ἡ Ἀξιότιμη Σάπια Κυρία
καί τήν ἔχει στήν Αὐλή του καί τήν ποδοπατάει
ὁ δοῦλος τοῦ παπᾶ. Αὐτό θά πεῖ ἐπανάσταση
Γι' αὐτούς πού καταλαβαίνουν ὡς ποῦ μπορεῖ νά φθάσει ἡ ἐπανάσταση
Ἄξιζε χρειαζόταν νά θρέψουν νά δέσουν νά σταθοῦν ὄρθια
αὐτά τά κόκκαλα, γιά νά καταλήξουν ξερά σκύβαλα
νά τά κλωτσᾶμε; Τά δικά μου τρίζουν πού τό σκέφτομαι

ΠΡΩΤΟΣ ΝΕΚΡΟΘΑΦΤΗΣ

Χτύπα ἀξίνα σκῖσ' τά χόρτα
Σπᾶσε τήν πέτρα καί τήν γῆ
Χτύπα νά στήσεις ν' ἀνοίξεις πόρτα
Χτυπᾶ ὁ ξένος γιά νά μπεῖ

(πετάει ἄλλο κρανίο)

ΑΜΛΕΤ

Ἄλλο. Αὐτό θά εἶναι ἀπό ἄνθρωπο τοῦ Νόμου
Τί γῖναν οἱ ἀγορεύσεις του οἱ βαρύγδουπες
Οἱ σπαραξικάρδιες συνηγορίες του οἱ μεγαλόστομες κατηγορίες
κι ὅλες του οἱ παληανθρωπιές; Γιατί βουβάθηκε
κι ἀφήνει αὐτόν ἐδῶ τόν χοντράνθρωπο νά τόν βαράει μέ τό φτυάρι του
καί δέν τόν καταγγέλλει γιά ἄδικο ξυλοδαρμό; Μπορεῖ καί νάταν
πλούσιος ν' ἀγόραζε γαῖες νά εἶχε πλαστά συμβόλαια

Παράνομες ἐγγυήσεις. Διπλοῦς λογιστές, κρυφές ἀπολαβές
ἀπό τόκους κι ἀπό πρόστιμα. Αὐτό εἶναι τό πρόστιμο
πού εἰσέπραξε τελευταῖο καί θησαύρισε τό κρανίο του; μέ κέρδος
ἀπό χῶμα; Κι ἀπό ὅλα τά συμβόλαια τίς ἐγγυήσεις
τά χρεώγραφα τί κρατάει; Κληρονόμος μιᾶς κώχης
πού ἔχει τό φάρδος ἑνός συμφωνητικοῦ, ὁ σωρός καί μοναχά
τῶν τίτλων τῆς περιουσίας του δέν θά χωροῦσε σ' αὐτήν ἐδῶ τήν τρύπα
Ἀλλά νά μήν χωράει οὔτε ὁ ἴδιος; Αὐτά πού κληρονόμησε
αὐτόν τόν τόπο πιάνουν; Οὔτε ἕνα ἑκατοστό παραπάνω
γιά νά χωράει τουλάχιστον καλύτερα;

ΟΡΑΤΙΟΣ

Οὔτε ἑκατοστό Κύριέ μου

ΑΜΛΕΤ

Οἱ περγαμηνές τῶν τίτλων περιουσίας δέν εἶναι
ἀπό δέρμα προβάτου;

ΟΡΑΤΙΟΣ

Ναί Κύριε. Ἀπό ἀρνί κι ἀπό μοσχάρι

ΑΜΛΕΤ

Ἀρνιά καί μοσχάρια εἶναι οἱ ἴδιοι. Πού θαρροῦν
πώς μέ ὅλα αὐτά ἐξασφαλίζουν ἕναν αἰώνιο τόκο. Θέλω
νά μιλήσω σ' αὐτόν ἐδῶ. Νοικοκύρη,
ποιανοῦ εἶναι ὁ τάφος αὐτός;

ΠΡΩΤΟΣ ΝΕΚΡΟΘΑΦΤΗΣ

Δικός μου Κύριε
Χτύπα ἀξίνα ν' ἀνοίξει ἡ πόρτα
Χτυπᾶ ὁ ξένος γιά νά μπεῖ

ΑΜΛΕΤ

Ναί, ἀλήθεια. Ἀφοῦ βρίσκεσαι ἐκεῖ μέσα

ΠΡΩΤΟΣ ΝΕΚΡΟΘΑΦΤΗΣ

Ἐσένα πάντως πού βρίσκεσαι ἀπ' ἔξω δέν εἶναι δικός σου
Δικός μου εἶναι παρόλο πού δέν εἶμαι μέσα

ΑΜΛΕΤ

Εἶσαι μέσα ἀλλά δέν εἶναι δικός σου. Εἶναι γιά πεθαμένον
ὄχι γιά ζωντανό

ΠΡΩΤΟΣ ΝΕΚΡΟΘΑΦΤΗΣ

Ἐσύ τούς μπέρδεψες ὄχι ἐγώ

ΑΜΛΕΤ

Γιά ποιόν σκάβεις τόν τάφο;

ΠΡΩΤΟΣ ΝΕΚΡΟΘΑΦΤΗΣ

Γιά κανέναν Κύριε

ΑΜΛΕΤ

Τότε, γιά ποιάν;

ΠΡΩΤΟΣ ΝΕΚΡΟΘΑΦΤΗΣ

Γιά καμμιά

ΑΜΛΕΤ

Τί θά θαφτεῖ ἐδῶ;

ΠΡΩΤΟΣ ΝΕΚΡΟΘΑΦΤΗΣ

Κάτι πού ἦταν γυναίκα Κύριε. Ἀλλά, ὁ Θεός νά τήν ἀναπάψει
δέν εἶναι τίποτα πιά

ΑΜΛΕΤ

Πολύ καίριος εἶναι ὁ φίλος. Πρέπει νά τοῦ μιλᾶμε μέ ἀκρίβεια.
Ἀλλοιῶς θά πελαγώσουμε μέ τά διφορούμενα.
Αὐτά τά τρία χρόνια Ὁράτιε
πρόσεξα πόσο γρήγορα ἔτρεξε ὁ καιρός, ὁ κόσμος πῆγε μπροστά
Ὁ χωριάτης σκοντάφτει πάνω στόν εὐγενῆ καί τοῦ πατάει τήν ποδάγρα
Πόσο καιρό κάνεις τόν νεκροθάφτη;

ΠΡΩΤΟΣ ΝΕΚΡΟΘΑΦΤΗΣ

Περίπου ἀπό τότε πού ὁ τελευταῖος βασιλιάς Ἅμλετ
νίκησε τόν Φορτεμπράς

ΑΜΛΕΤ

Πότε δηλαδή;

ΠΡΩΤΟΣ ΝΕΚΡΟΘΑΦΤΗΣ

Πότε; Κι ἕναν ἠλίθιο νά ρωτήσεις θά τό ξέρει. Τήν μέρα
πού γεννήθηκε ὁ νεαρός Ἄμλετ. Πού μετά τρελάθηκε
καί τόν ξαπόστειλαν στήν Ἀγγλία

ΑΜΛΕΤ

Ναί, τώρα θυμᾶμαι. Ὅμως γιατί τόν στεῖλαν στήν Ἀγγλία;

ΠΡΩΤΟΣ ΝΕΚΡΟΘΑΦΤΗΣ

Γιατί τρελάθηκε. Κι ἐκεῖ θά γίνει καλά.
Ἀλλά καί νά μή γίνει, γιά κείνους ἐκεῖ δέν ἔχει σημασία

ΑΜΛΕΤ

Γιατί;

ΠΡΩΤΟΣ ΝΕΚΡΟΘΑΦΤΗΣ

Ἐκεῖ εἶναι ὅλοι τους τρελοί. Δέν θά τό πάρουν εἴδηση

ΑΜΛΕΤ

Πῶς τρελάθηκε;

ΠΡΩΤΟΣ ΝΕΚΡΟΘΑΦΤΗΣ

Πολύ περίεργα, εἶπαν

ΑΜΛΕΤ

Πῶς περίεργα;

ΠΡΩΤΟΣ ΝΕΚΡΟΘΑΦΤΗΣ

Πῶς ἀλλοιῶς. Ἀπό τρέλα

ΑΜΛΕΤ

Πάνω σέ τί, ποῦ ἐκδηλώθηκε ἡ τρέλα του;

ΠΡΩΤΟΣ ΝΕΚΡΟΘΑΦΤΗΣ

Ποῦ ἀλλοῦ. Ἐδῶ, στήν Δανία
Ἐγώ ἀπό παιδί τριάντα χρόνια τώρα
δουλεύω ἐδῶ νεωκόρος

ΑΜΛΕΤ

Πόσο χρειάζεται ὁ ἄνθρωπος γιά νά σαπίσει μέσα στό χῶμα;

ΠΡΩΤΟΣ ΝΕΚΡΟΘΑΦΤΗΣ

Ἄν δέν εἶχε κιόλας σαπίσει πρίν πεθάνει –
Γιατί τελευταῖα συνέχεια μᾶς τούς φέρνουν σαπισμένους,
μόλις πού προλαβαίνουμε νά τούς βάλουμε στό χῶμα
– χρειάζεται ὀχτώ μέ ἐννέα χρόνια. Αὐτός πού δουλεύει στά πετσιά
σίγουρα θέλει ἐννιά

ΑΜΛΕΤ

Γιατί πιό πολύ αὐτός ἀπό τούς ἄλλους;

ΠΡΩΤΟΣ ΝΕΚΡΟΘΑΦΤΗΣ

Γιατί τό τομάρι του ἀπό τήν δουλειά πού κάνει ἔμαθε
ν' ἀντέχει στό νερό. Γιατί τό νερό Κύριε
Ὄχι τό χῶμα, τό νερό σέ λυώνει αὐτό μουσκεύει
διαλύει τό ἄψυχο τό ἄτιμο σαρκίο σου. Κι ἄλλη κάρα
Αὐτήν τήν εἶχαν φυτέψει στή γῆ πρίν εἴκοσι τρία χρόνια

ΑΜΛΕΤ

Ποιός ἦταν;

ΠΡΩΤΟΣ ΝΕΚΡΟΘΑΦΤΗΣ

Ἕνας μπάσταρδος λοξός κακομοίρης. Δέν ξέρεις ποιός;

ΑΜΛΕΤ

Ὄχι, δέν ξέρω

ΠΡΩΤΟΣ ΝΕΚΡΟΘΑΦΤΗΣ

Ἕνας χολεριασμένος ἀπό τήν τρέλα. Μιά φορά μέ περέχυσε
μέ μιά κανάτα κρασί τοῦ Ρήνου. Ὁ Γιόρικ Κύριε
Ὁ ἀστεῖος τοῦ Βασιληᾶ

ΑΜΛΕΤ

Αὐτό εἶναι ὁ Γιόρικ;

ΠΡΩΤΟΣ ΝΕΚΡΟΘΑΦΤΗΣ

Ναί

ΑΜΛΕΤ

Δός το (παίρνει τό κρανίο). Ἄμοιρε Γιόρικ
Ὁράτιε τόν ἤξερα. Τί χαρά ζωῆς πού εἶχε

Ὁλόκληρος ἕνα ταξίδι μέσα στό ὄνειρο. Πόσες φορές
μέ σήκωσε ψηλά μέ κάθισε στόν ὦμο του καί τώρα νά κρατάω
στά χέρια μου αὐτό τό κούφιο ξερό πράμα
πού εἶναι ναί ὁ Γιόρικ. Ἀνακατώθηκε ἡ καρδιά μου
Αὐτήν τήν λίγη δροσιά τῆς μνήμης μου
τήν λέρωσε ἡ ἀηδία. Ἐδῶ ἦταν τά χείλια του
Τά ἔχω φιλήσει ξανά καί ξανά. Ἀκόμα αἰσθάνομαι τό σάλιο τους
στά δικά μου. Τί σοῦ ἔκαναν τί ἔκανες τίς εἰρωνεῖες
Τόν χορό τά τραγούδια σου. Τί γῖναν οἱ κεραυνοί τῆς χαρᾶς
πού τούς ἔριχνες καί κάγχαζε ὁ κόσμος ὅλος, δέν μπορεῖς
αὐτό τό ἁδρύ κόκκαλο πού εἶναι πιά τό μάγουλό σου
δέν μπορεῖς λίγο νά τό λυγίσεις γιά νά φανεῖ
ὅτι κι ἐσύ γελᾶς ἔτσι πού ἔγινες
Ἔτσι ὅπως εἶσαι τώρα ἔτσι. Πήγαινε μπές στό δῶμα
τῆς βασίλισσας καί δεῖξ' της πώς ὅ,τι καί νά κάνει
δέν θά γλυτώσει. Ἔτσι κι αὐτή
σάν κι ἐσένα θά χάσκει ἀδειασμένη, τρύπια. Κάν' την
νά γελάσει μ' αὐτό, αὐτή εἶναι ἡ δουλειά σου. Ὁράτιε πές μου

ΟΡΑΤΙΟΣ

Ναί Κύριέ μου

ΑΜΛΕΤ

Ἔτσι θά ἦταν κι ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος μέσα στήν γῆ;

ΟΡΑΤΙΟΣ

Ναί Κύριε ἔτσι

ΑΜΛΕΤ

Καί θά βρωμοῦσε κι αὐτός ἔτσι;

(πετάει τό κρανίο)

ΟΡΑΤΙΟΣ

Ναί Κύριε

ΑΜΛΕΤ

Τί φυσικά πού κλείνει ὁ κύκλος Ὁράτιε
Λοιπόν, ἡ φαντασία ἀκολουθῶντας τό πέρασμα

τῆς θεϊκῆς σκόνης τοῦ Ἀλέξανδρου ἀπ' τόν κόσμο
Ἴσως θά μποροῦσε νά τήν ξαναβρεῖ στό πῶμα
μιᾶς τρύπας βαρελιοῦ

ΟΡΑΤΙΟΣ

Θά πρέπει νά εἶναι πολύ εὐφάνταστη αὐτή ἡ φαντασία Κύριε

ΑΜΛΕΤ

Ὄχι πολύ. Εἶναι ἁπλό. Ὑπολογίζοντας μέ ψυχραιμία
τόν νόμο τοῦ τυχαίου τά βάζεις ὅλα σέ σειρά: ὁ Ἀλέξανδρος
πέθανε ὁ Ἀλέξανδρος θάφτηκε ὁ Ἀλέξανδρος ἔγινε σκόνη
Ἡ σκόνη ἔγινε χῶμα, τό χῶμα ἔγινε πηλός
καί ὁ πηλός αὐτός μέ τήν εὐγενική ἄργιλλο
Τώρα βουλώνει ἕνα βαρέλι μπύρας
Ὁ Αὐτοκράτωρ πέθανε ἔγινε σκόνη χῶμα
κι αὐτό τό χῶμα πού βάσταζε τό χῶμα ὅλης τῆς γῆς
χῦμα τίς τρῦπες βούλωσε ἔφραξε τοῦ ἄνεμου τό στόμα
στόν τοῖχο Κεῖται θυσιάστηκε νά μή κρυώνουμε ἐμεῖς

Ὁ βασιλιάς!

(μπαίνουν ὁ *Κλαύδιος*, ἡ *Γερτρούδη*, ὁ *Λαέρτης*· πομπή μέ φέρετρο, *Ἱερεῖς*, *Εὐγενεῖς*)

Ἡ βασίλισσα. Ἡ Αὐλή. Ποιανοῦ
εἶναι ἡ κηδεία; Ἡ τελετή τόσο σακατεμένη
Αὐτοκτονία θά ἦταν. Χέρι πού αὐτοδίκησε
Καί θά ἦταν εὐγενής. Τραβήξου μή μᾶς δοῦν. Θά μάθουμε

(ἀποσύρεται μέ τόν *Ὁράτιο*)

ΛΑΕΡΤΗΣ

Τί ἄλλη τελετή θά γίνει;

ΑΜΛΕΤ

Ὁ Λαέρτης!

ΛΑΕΡΤΗΣ

Τί ἄλλη τελετή θά γίνει;

ΠΡΩΤΟΣ ΙΕΡΕΑΣ

Ἡ νεκρώσιμη Παράκληση ἐξάντλησε ὅλη τήν ἐπιείκεια
πού ἐπιτρέπουν οἱ Κανόνες γιά ἕναν τέτοιον ἀχάριστο θάνατο
Κι ἄν ἡ ὑψηλή ἐντολή δέν παραβίαζε τήν τάξη, ἡ πεθαμένη
θά κείτονταν ὡς ν' ἀκουσθοῦν οἱ σάλπιγγες τοῦ Οὐρανοῦ
σέ τόπο ἀνευλόγητο. Ἀντί οἱ πένθιμες εὐχές σκουπίδια θά τήν σκέπαζαν
Λιθάρια ἀκαθαρσίες. Δέν θά ἔστεκε τώρα ἐδῶ σάν τήν παρθένα
πού φορᾶ τό νυφικό της στέμμα καί στολισμένη μέ λουλούδια προχωράει
μέ εὐλάβεια πρός τόν τάφο της. Νά ἀκολουθεῖ τό βῆμα της
κλαίοντας ἡ καμπάνα

ΛΑΕΡΤΗΣ

Τέλειωσαν; Ἔγιναν ὅλα;

ΠΡΩΤΟΣ ΙΕΡΕΑΣ

Ὅλα, κι ἦταν πολλά. Θά ἦταν βέβηλο γιά τό αὐστηρό τραγούδι
τοῦ θανάτου νά τιμηθεῖ μέ τόν ἐπιτάφιο Θρῆνο, πού εἶναι
γιά νά ἀναπαυθοῦν μέ εἰρήνη αὐτοί πού πέθαναν μέ θέλημα Κυρίου

ΛΑΕΡΤΗΣ

Κλεῖστε την λοιπόν μέσα στήν γῆ. Αὐτή
δέν ἔχει ἀνάγκη ἀπό εὐχές. Ἀπό τό ὄμορφο
Τό καθαρό της σῶμα θά φυτρώσει ὅταν θά ἔρθει ἡ ἄνοιξη
τρυφερό. Χλωρό χορτάρι Παναγίας Ἐσύ εἶσαι ὁ βέβηλος παπά
Πού θά βογγᾶς μέσα στό χῶμα κι ἡ ἀδελφή μου
Ἄγγελος θά στέκεται πλάϊ στόν Θεό

ΑΜΛΕΤ

Ὀφηλία!

ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ

Νά ράνω αὐτό πού ραίνει. Κοιμήσου. Κοιμήσου

(τήν ραίνει μέ λουλούδια)

Σέ ἔβλεπα στό πλάι τοῦ Ἄμλετ, γυναίκα του
Πώς θά στόλιζα τήν νυφική σου κλίνη. Κόρη μου. Καί τώρα
στολίζω τόν τάφο σου

ΛΑΕΡΤΗΣ

Κατάρα. Κατάρα σέ κεῖνον. Πού ἔσβησε τό φῶς
μέσα στό νοῦ σου. Κρατῆστε λίγο τήν γῆ. Προτοῦ τά χώματα
τήν πάρουν πρῶτα ἐγώ γιά μιά φορά. Μονάχα μιά φορά
θά τήν πάρω στήν ἀγκαλιά μου

(πηδάει στόν τάφο)

Χῶστε τώρα τά χώματα! Ἀφῆστε τώρα τήν γῆ νά πέσει
πάνω στόν ζωντανό καί πάνω στόν πεθαμένο νά πέσουν ὅλα τά χώματα
Ἐδῶ ἀπό πάνω μας. Νά γεννηθεῖ ἐδῶ ἕνα βουνό

ΑΜΛΕΤ

(προχωρῶντας) Ποιός εἶσαι ἐσύ. Πού πῆρες ἀπό μένα τόν πόνο
καί τόν σκορπᾶς χωρίς κανένα σεβασμό στόν ἀέρα
Σά νά ἦταν δικός σου πόνος. Μέ τί δικαίωμα
τίς φωνάζεις Τίς κάνεις ν' ἀκουστοῦν τίς κρυφές σκυφτές του λέξεις
Εἶμαι ὁ Ἄμλετ τῆς Δανίας

(πηδᾶ κι αὐτός στόν τάφο)

ΛΑΕΡΤΗΣ

Στούς δαίμονες θά δώσω τήν ψυχή σου!

(παλεύουν)

ΑΜΛΕΤ

Μή δίνεις τόσο εὔκολα. Πᾶρε τά δάχτυλά σου ἀπό τόν λαιμό μου.
Δέν ἔχω θυμό μέσα μου. Δέν ἔχω ἔχθρα γιά κανέναν
Ὅμως μέσα μου κοιμᾶται μιά λύπη
Πρόσεχε. Μήν τήν ξυπνᾶς. Ἡ λύπη ὅταν τήν ξυπνᾶν
γίνεται θάνατος. Πᾶρε τά χέρια σου

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Χωρῖστε τους

ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ

Ἄμλετ. Ἄμλετ

ΦΩΝΕΣ

Κύριοι!

ΟΡΑΤΙΟΣ

Κύριέ μου

(τούς χωρίζουν· βγαίνουν ἀπό τόν τάφο)

ΑΜΛΕΤ

Αὐτό θά μοῦ τό πληρώσει. Θά τόν πολεμάω
ὥσπου νά κλείσουν τά μάτια μου

ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ

Γυιέ μου γιατί;

ΑΜΛΕΤ

Ἡ Ὀφηλία ἦταν δική μου. Κανένας δέν θά μοῦ τήν πάρει
Ἕνας λαός ἀδέρφια δέν θἄφθανε γιά νά τήν ἀγαπήσει
ὅσο τήν ἀγαποῦσα ἐγώ (στόν *Λαέρτη*) Τί θά ἔκαμνες ἐσύ γι' αὐτήν;

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Λαέρτη πρόσεχε. Εἶναι τρελός

ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ

Γιά τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ μήν τόν συνερίζεσαι

ΑΜΛΕΤ

Πές μου. Δεῖξε μου. Τί ἔχεις νά κάνεις γι' αὐτήν; Νά βογγήξεις
νά πολεμήσεις νά ἀσκητέψεις Νά κομματιαστεῖς; Τί θά κάνεις;
Θά σκοτωθεῖς; Θά φᾶς ἕναν κροκόδειλο; Κι ἐγώ τά κάνω αὐτά.
Μέ κλάματα θά ξεχρεωθεῖς; Μέ τό νά μέ φοβερίζεις
μέσα στόν ἴδιο της τόν τάφο; Θά θαφτεῖς ζωντανός μαζί της;
Κι ἐγώ θά θαφτῶ, νά θαφτοῦμε καί οἱ τρεῖς. Κι ἀφοῦ γεννᾶς βουνά
Στοίβαξε ἐδῶ τά χώματα ὅλης τῆς γῆς
Κάνε νά ψηλώσει ὁ τάφος μας νά φτάσει ὡς τόν οὐρανό
Ἡ κορυφή του νά καεῖ νά χωθεῖ μέσα στόν ἥλιο
Ἀφοῦ σοῦ φθάνουν τά λόγια τά μεγάλα θά σέ νικάω
πάντα ἐγώ μέ λόγια μεγαλύτερα

ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ

Δέν εἶναι καλά τέτοιες κρίσεις τόν τυραννᾶν
Συχνά. Ὅμως ὕστερα ἀμέσως ἡσυχάζει. Ἀκίνδυνος
τραβιέται φεύγει. Χάνεται μέσα στήν σιωπή

ΑΜΛΕΤ

Ἄκουσε Κύριε. Τί λόγο ἔχεις γιά νά μοῦ φέρεσαι ἔτσι;
Ἐγώ σ' ἀγαποῦσα πάντα Ἀλλά δέν ἔχει σημασία
Κανένας θάνατος ποτέ δέν θά κάνει
τήν γάτα νά πάψει νά νιαουρίζει τόν σκύλο νά λυσσᾶ

(βγαίνει)

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Ὁράτιε σέ παρακαλῶ. Ἀκολούθα τον

(βγαίνει κι ὁ *Ὁράτιος*)

(στόν *Λαέρτη*) Περίμενε. Περίμενε. Νά θυμᾶσαι
μονάχα αὐτά πού εἴπαμε τή νύχτα ἐχθές
Τώρα ὅλα θά 'ρθοῦν πιό γρήγορα
(στήν *Βασίλισσα*) Γερτρούδη καλή μου. Φρόντισε
νά ἐπιτηροῦν τόν γυιό σου
(μόνος) Αὐτός ὁ τάφος θά χτιστεῖ μέ μάρμαρο ζωντανό
Ὡς τότε ὑπομονή. Ὅλα θά ἡσυχάσουν
Τήν ἀκούω κιόλας πού ἔρχεται αὐτή ἡ ὥρα ἡ φαιή
Ἕνας σταυρός τό δάχτυλο στό στόμα της
θά σημάνει τήν ἡσυχία

ΣΚΗΝΗ 2

(*Στήν Αἴθουσα·* Ἄμλετ, Ὁράτιος, Ὄσρικ, Εὐγενής, Κλαύδιος, Γερτρούδη, Λαέρτης, Εὐγενεῖς, Φορτεμπράς, στρατός)

ΑΜΛΕΤ

Θά σοῦ πῶ τί ἀκριβῶς ἔγινε. Θυμᾶσαι τά γεγονότα

ΟΡΑΤΙΟΣ

Τά θυμᾶμαι ὅλα Κύριέ μου

ΑΜΛΕΤ

Μιά δυσφορία μιά ἀναταραχή παίδευε τήν ψυχή μου
Ἔδιωχνε τόν ὕπνο μου. Ἔνοιωθα χειρότερα κι ἀπό σκλάβο
πού τόν σέρνουν ἁλυσοδεμένο. Χωρίς νά σκέφτομαι
– καί νάναι εὐλογημένη μιά τέτοια διακοπή τῆς σκέψης
πού ἐξυπηρετεῖ καλλίτερα τά ἐνδόμυχα σχέδιά μας
ὅταν τά χάνουμε ἀπό τά μάτια μας. Σάν νά ὑποχωρεῖ ξαφνικά ὁ νοῦς
καί φανερώνεται μιά θεότητα. Ἐπεμβαίνει ξαφνικά
κι αὐτή δίνει τήν μορφή στούς ἄμορφους σκοπούς τῆς μοίρας

ΟΡΑΤΙΟΣ

Ναί, αὐτό εἶναι ἀλήθεια

ΑΜΛΕΤ

Ἔβαλα τή ναυτική μου κάπα καί βγῆκα ἀπό τήν καμπίνα μου.
Στά σκοτεινά ἔψαξα νά τούς βρῶ καί ψηλαφῶντας
ἔπιασα τό δέμα τους. Τό ἅρπαξα καί γύρισα πάλι πίσω.
Χωρίς δισταγμό, γιατί τό προαίσθημά μου τίποτε πιά δέν λογάριαζε
ἔσπασα τήν σφραγῖδα τοῦ μεγαλόσχημου μηνύματος. Καί εἶδα Ὁράτιε
μπροστά μου ἐκεῖ τήν εἶδα. Γραπτή τήν μοχθηρή βασιλική ἀτιμία
Τήν ἀκριβολόγο ἐντολή, διακοσμημένη μέ πολλούς στόμφους
γιά τήν ἀσφάλεια λέει Δανίας καί Ἀγγλίας καί μέ ἀπίστευτες
βρωμιές γιά τήν ζωή μου – νά μοῦ κόψουν τό κεφάλι.
Ἀμέσως, χωρίς ν' ἀργοποροῦν. Κρατῶντας
στό ἕνα τους χέρι τό μήνυμα καί στ' ἄλλο τό πελέκυ

ΟΡΑΤΙΟΣ

Δέν εἶναι δυνατό

ΑΜΛΕΤ

Νά αὐτό εἶναι τό μήνυμα. Διάβασέ το
Ὅμως πρίν, ἄκουσε τί ἔκανα

ΟΡΑΤΙΟΣ

Γιά τόν Θεό πές μου

ΑΜΛΕΤ

Στούς ἄλυτους ἀόρατους δεσμούς πού εἶχε πλέξει γύρω μου
ὁ δόλος τους Ἀπροετοίμαστο ἀνίδεο ἄρχισε
Ἀβοήθητο νά λειτουργεῖ τό μυαλό μου σά νά τά ἤξερε
ὅλα ἀπό τήν ἀρχή
Ἤρεμο μοῦ ὑπαγόρευε μιά νέα ἐντολή. Κι ἐγώ τήν καθαρόγραψα
μέ ἐπιμέλεια. Μάλιστα κοπίασα, γιατί συμφωνῶντας μέ τούς σπουδαίους
πώς τό νά γράφεις ὡραῖα εἶναι ὑποτιμητικό προσπαθοῦσα πάντα
μέ κάθε τρόπο ν' ἀπαλλαγῶ ἀπό τήν προσβλητική αὐτήν ἐπιτηδειότητα
κι ὁ κόπος ἦταν περισσότερος ἀπό τόν κόπο νά τήν μάθω
Ὅμως τώρα πού τήν χρειάσθηκα ἀποδείχθηκε πολύτιμη. Θέλεις
ν' ἀκούσεις τί ἔλεγε ἐκείνη ἡ περίτεχνη γραφή μου;

ΟΡΑΤΙΟΣ

Ναί Κύριε

ΑΜΛΕΤ

Ὁ Βασιληάς ἐξώρκιζε δραματικά τήν Ἀγγλία
Στήν εἰλικρίνεια τῆς ἀφοσιωμένης ὑποταγῆς της Στό ὄνομα
τῆς ἀγάπης μεταξύ τους πού σάν δένδρο αἰωνόβιο
γιά πάντα θά τούς σκέπει στό ὄνομα τῆς εἰρήνης
πού μέ κλαδιά ἐλιᾶς πάντα θά τούς στέφει – μιά στίξη
πού θά δώσει ἔμφαση στίς φράσεις τῆς φιλίας
Καί ἄλλα τόσα ἠχηρά: μόλις αὐτό τό κείμενο
φθάσει στόν προορισμό του Ἀμέσως. Χωρίς
καμμιά χρονοτριβή χωρίς καμμιά συζήτηση, ἀμέσως
Νά πεθάνουν οἱ δύο ταχυδρόμοι του

ΟΡΑΤΙΟΣ

Καί ἡ σφραγῖδα;

ΑΜΛΕΤ

Καί γι' αὐτό ἀκόμα εἶχε προνοήσει ὁ Οὐρανός. Ἔχω
μαζί μου πάντα τόν σφραγιδόλιθο τοῦ πατέρα μου πού ἀπό αὐτόν
ἔγινε ἡ σφραγῖδα τῆς Δανίας. Δίπλωσα τό ἔγγραφο
ἀκριβῶς ὅπως τό ἄλλο. Τό ὑπέγραψα τό σφράγισα
καί τό ἔβαλα στή θέση του. Κανείς δέν κατάλαβε τήν ἀλλαγή.
Τήν ἑπομένη, ἔγινε τό ἐπεισόδιο μέ τούς πειρατές. Τά ὑπόλοιπα
τά ξέρεις

ΟΡΑΤΙΟΣ

Ἔτσι ὁ Ρόζενκραντζ κι ὁ Γκίλδενστερν θά πεθάνουν

ΑΜΛΕΤ

Νά πεθάνουν. Δέν θά τό ἔχω καθόλου βάρος στήν ψυχή μου
Αὐτοί δέν ἦταν εὐσυνείδητοι ἐρωτεύονταν αὐτό πού τούς ἀνάθεταν
Κι ἔκαμαν ὅ,τι μποροῦσαν γιά νά τελειώσουν ἔτσι. Ἔπρεπε
νά φυλάγονται. Νά ξέρουν πόσο κινδυνεύουν οἱ χαμηλοί
οἱ ἀδύνατοι ὅταν στέκονται ἐκεῖ ἀπ' ὅπου περνᾶ
ἡ ἀπάνθρωπη σκληρότητα τῶν δυνατῶν καθώς μάχονται
ὁ ἕνας τόν ἄλλον

ΟΡΑΤΙΟΣ

Τί βασιλιάς εἶναι αὐτός

ΑΜΛΕΤ

Τί θαρρεῖς, θά σεβασθῶ ἤ θ' ἀποστραφῶ τήν μοῖρα μου;
Αὐτόν πού θανάτωσε τόν πατέρα μου Πού ἀσέλγησε
πάνω στή μάνα μου Αὐτόν πού στάθηκε ἀνάμεσα στήν θέληση
τοῦ λαοῦ μου καί στήν φιλοδοξία μου. Πού τόσο ὕπουλα
ἀγκίστρωσε σπάραξε τήν ζωή μου πῶς καί μέ ἀλάνθαστη
Ἀπόλυτη συνείδηση νά μήν τόν ἀφανίσω μέ τό ἴδιο μου τό χέρι;
Ἐγώ πρέπει νά ἀφανιστῶ ἄν ἀφήσω αὐτόν τόν καρκῖνο
νά ὑπάρχει στήν φύση, νά μεγαλώνει

ΟΡΑΤΙΟΣ

Ὅπου νἄναι θά πάρει μήνυμα καί θά μάθει
τί ἔγινε στήν Ἀγγλία

ΑΜΛΕΤ

Ὥσπου νά τό πάρει, αὐτός ὁ μικρός καιρός εἶναι δικός μου
Ἡ ζωή τοῦ ἀνθρώπου κρατάει ὅσο νά πεῖς «ζωή». Ὅμως
καλέ μου Ὁράτιε ἔχω βαρειά καρδιά γι' αὐτό πού ἔγινε
μέ τόν Λαέρτη. Μετάνοιωσα
Ξαφνικά εἶδα μέσα στό δίκηο μου καί τό δικό του δίκηο
Θά τοῦ ζητήσω συγγνώμη. Μέ ἐρέθισε καί θύμωσα
ἡ ἀλαζονική του λύπη

ΟΡΑΤΙΟΣ

Πρόσεχε Ποιός εἶναι;

(μπαίνει ὁ νεαρός *Ὄσρικ*)

ΟΣΡΙΚ

Τό ταπεινότατό μου καλῶς μᾶς ἦλθες στήν ὑψηλότητά σου

ΑΜΛΕΤ

Ταπεινότατα σέ εὐχαριστῶ Κύριε
(στόν *Ὁράτιο*) Τήν ξέρεις αὐτήν τή λιβελλούλη;

ΟΡΑΤΙΟΣ

Ὄχι Κύριε

ΑΜΛΕΤ

Δέν ξέρεις λοιπόν ἀπό τί γλύτωσες. Ἡ γνωριμία μαζί του
εἶναι μιά διαστροφή. Ἔχει πολλή γῆ καί εὔφορη. Εἶναι ἀρκετό
γιά ἕνα κτῆνος νά τό ὑπηρετοῦν ἄλλα κτήνη καί θά ἔχει
δικό του στασίδι στό δεῖπνο τοῦ ἄρχοντα. Εἶναι μιά λέπρα.
Καί μάλιστα, μιά πολύ πλούσια λέπρα

ΟΣΡΙΚ

Κύριε ἄν ἡ ὑψηλότητά σου
εἶχε τήν καλωσύνη νά μοῦ χαρίσει τόν πολύτιμο χρόνο της
Κάποιες ἐλάχιστες στιγμές – θά σοῦ παρέδιδα

ἕνα μήνυμα ἀπό τήν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα

ΑΜΛΕΤ

Θά τό δεχθῶ Κύριε μέ ὅλη τήν ἐγρήγορση τοῦ πνεύματός μου
Μπορεῖς νά ξαναβάλεις τό καπέλο σου. Ὅπως ἴσως θά ξέρεις,
εἶναι γιά νά τό φορᾶμε ὄχι νά τό κρατᾶμε

ΟΣΡΙΚ

Εὐχαριστῶ τήν ὑψηλότητά σου. Ἀναρωτιέμαι
ἄν εἶμαι ἄξιος τῆς καταδεχτικότητάς της. Ἀλλά
νομίζω ἔχει πραγματικά πολλή ζέστη

ΑΜΛΕΤ

Ὄχι, τό ἀντίθετο νομίζω. Κάνει πραγματικά
πολύ κρῦο. Φυσάει χιονιάς

ΟΣΡΙΚ

Ναί πραγματικά Κύριέ μου. Μᾶλλον κάνει κρῦο, νομίζω

ΑΜΛΕΤ

Μᾶλλον ζέστη, νομίζω. Πνιγηρή ὑπερβολική γιά τήν ἀντοχή μου

ΟΣΡΙΚ

Ὑπερβολικά ὑπερβολική Κύριέ μου. Θά ἔλεγα, πνιγηρή.
Σέ ἀπερίγραπτο βαθμό. Κύριε ἡ αὐτοῦ μεγαλειότητα
μοῦ ἔκαμε τήν τιμή νά μέ ἐπιφορτίσει νά σοῦ ἀναγγείλω
ὅτι ἔχει βάλει σπουδαῖο στοίχημα Τιμητικό γιά σένα
Πρόκειται Κύριε γιά τό ἑξῆς

ΑΜΛΕΤ

Ἀνυπομονῶ Κύριε ν' ἀκούσω

(τοῦ νεύει νά βάλει τό καπέλο του)

ΟΣΡΙΚ

Ὄχι Ἐκλεκτέ μου Κύριε. Ἐπίτρεψε στό δέος μου
νά στέκεται ἀκάλυπτο ἐμπρός σου. Κύριε, ἔχει ἐπιστρέψει
στήν Αὐλή ὁ Λαέρτης. Ἐγγυῶμαι ἐγώ, ἄν μέ ἐπιτρέπεις ἀσφαλῶς
γιά τήν σπάνια ποιότητα τῆς εὐγένειάς του. Τούς ἐξαιρετικά
ὑψηλούς του τίτλους γιά τήν ἐκλεπτυσμένη του κοινωνικότητα

καί τήν συναρπαστική ἀρρενωπή ἐμφάνισή του. Καί,
ἐπιτρέποντας στόν ἑαυτό μου νά μιλήσει κάπως συναισθηματικά –
ὑποκειμενικά: γιά μένα ἀποτελεῖ ἕναν χάρτη, τήν βιογραφία
θά ἔλεγα τῆς Εὐρώπης. Συγκεντρώνει
σέ μία γοητευτική σύνθεση τούς ἰδιαίτερους
καί διαφορετικούς χαρακτῆρες ὅλων τῶν Εὐγενῶν της

ΑΜΛΕΤ

Κύριε, ἀπέδωσες μέ ἄψογο λυρισμό τήν ἀξιότητά του.
Δέν μοῦ διαφεύγει δυστυχῶς ὁ κίνδυνος πού διατρέχουν
καί ὁ ἴδιος νά διαμελισθεῖ σέ ἀξιολογήσεις ἀλλά καί ἡ ἀριθμητική
τῆς μνήμης ἀπαριθμῶντας τίς ἀναρίθμητες ἀξίες του
νά τήν πάρει ὁ ὕπνος – ἄν καί εἶναι ἀσφαλῶς δύσκολο
ἄν ὄχι ἀκατόρθωτο νά παρακολουθήσει κανένας μιά τέτοια ραγδαία
καί κατακόρυφη ἐξύψωση, αὐτό τό συνταρακτικό ἁρμένισμα
στόν ὠκεανό τῆς δόξας. Ὡστόσο συμμετέχοντας ὅπως μπορῶ
στήν ἀποθέωσή του σοῦ ἐμπιστεύομαι ὅτι κι ἐγώ τόν θεωρῶ
ἕνα περιζήτητο δυσεύρετο κομμάτι στήν παγκόσμια κοινότητα
τῆς Εὐγένειας, θά ἔλεγα ὅτι ἐγχέει σ' αὐτήν
τήν μοναδική σπανιότητά του καί δέν θά ἦταν ἔξω ἀπό τό πνεῦμα
τῆς γνώμης μου γι' αὐτόν ἡ ἔκφραση ὅτι ὅμοιός του
εἶναι μονάχα ὁ καθρέφτης του καί ὁποιοσδήποτε πού θά ἀποτολμοῦσε
νά ἐντοπίσει καί τό πιό φευγαλέο του χάρισμα
θά τόν πρόσβαλλε αἰσχρά, θά τόν εὐτέλιζε

ΟΣΡΙΚ

Ἡ ὑψηλότητά σου μίλησε γι' αὐτόν
μέ ἀξιοσημείωτη εὐστοχία

ΑΜΛΕΤ

Ὅμως γιά τί πρόκειται Κύριε; Γιατί ἀγγίζουμε
τήν εὐγένειά του μέ τά γλοιώδη δάχτυλά μας;

ΟΣΡΙΚ

Κύριε;

ΟΡΑΤΙΟΣ

(στόν Ἄμλετ) Δέν μπορεῖτε νά συνεννοηθεῖτε σέ ἄλλη γλώσσα;
Τό παρατραβᾶς Κύριέ μου

ΑΜΛΕΤ

Γιατί κάνεις μνεία τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ τοῦ κυρίου;

ΟΣΡΙΚ

Τοῦ Λαέρτη;

ΟΡΑΤΙΟΣ

Ξέχασε γιά ποιόν μιλοῦσε. Ἄδειασε τό τσουβάλι του
τέλειωσαν ὅλα τά ἐπιφανῆ του λόγια. Δέν ἔχει ἄλλα

ΑΜΛΕΤ

Ναί Κύριε

ΟΣΡΙΚ

Γνωρίζω Κύριε ὅτι δέν μπορεῖ παρά νά γνωρίζεις

ΑΜΛΕΤ

Θά ἤθελα πολύ νά γνώριζες Κύριε. Ἀλλά ἄν γνώριζες,
αὐτό δέν θά σοῦ ἄρεζε καθόλου. Περιμένω Κύριε

ΟΣΡΙΚ

Γνωρίζεις τί ἀπαράμιλλος εἶναι ὁ Λαέρτης

ΑΜΛΕΤ

Δέν τολμῶ νά τό γνωρίζω γιατί τότε θά ἔπρεπε
νά ἀποδείξω ὅτι ἐγώ εἶμαι πιό ἀπαράμιλλος
Δέν γνωρίζω Κύριε. Οὔτε γιά ἄλλον κανέναν
οὔτε γιά τόν ἑαυτό μου

ΟΣΡΙΚ

Ἐννοῶ Κύριε, ὅσον ἀφορᾶ τό ὅπλο του
Εἶναι ἔξοχα διάσημη ἡ ἔκτακτη ἱκανότητά του

ΑΜΛΕΤ

Ποιό εἶναι τό ὅπλο του;

ΟΣΡΙΚ

Ξίφος καί ἐγχειρίδιο

ΑΜΛΕΤ

Δηλαδή τό ὅπλο του εἶναι δύο ὅπλα. Παρακάτω

ΟΣΡΙΚ

Ὁ Βασιλέας Κύριε στοιχημάτισε μαζί του
κι ἔταξε ἕξη ἄλογα Βαρβαρικά. Ἐκεῖνος ἀντέταξε,
κι ἀγωνιῶ μήπως ἄκουσα λάθος. Ἀλλά ὄχι – ἀντέταξε
ἕξη ξίφη καί ἐγχειρίδια Γαλλικά. Μέ ὁλόκληρο τόν στολισμό τους
Τίς θῆκες τους, τούς ζωστῆρες. Μάλιστα, οἱ τρεῖς ἀπό τούς ἀρτῆρες
εἶναι πραγματικά ἀριστοτεχνικοί μαγευτικοί. Δένουν
θεσπέσια μέ τίς λαβές. Πολύτιμες πραγματικά ἀρτάνες
Κειμήλια. Λεπτουργημένες μέ ἀσύγκριτη
ἐμπνευσμένη πρωτοτυπία

ΑΜΛΕΤ

Τί εἶναι αὐτές οἱ ἀρτάνες;

ΟΡΑΤΙΟΣ

(στόν Ἄμλετ) Σέ προειδοποίησα

ΟΣΡΙΚ

Ἀρτάνες Κύριε λέγονται ἐπίσημα οἱ ἀρτῆρες

ΑΜΛΕΤ

Νόμιζα πώς ἔτσι λέγεται ἐπίσημα ὁ βρόχος τῆς ἀγχόνης.
Καλλίτερο εἶναι τό «λουριά». Λοιπόν ἕξη ἄλογα βαρβαρικά
ἐναντίον ἕξη σπαθιῶν Γαλλίας μέ θεσπέσια καί μαγευτικά
δεσίματα. Αὐτά ἀντιτάσσει ἡ Γαλλία κατά τῆς Δανίας.
Ἀλλά, γιατί εἶπες ἀντιτάχθηκαν ὅλα αὐτά;

ΟΣΡΙΚ

Ὁ βασιληάς Κύριε στοιχημάτισε ὅτι στούς δώδεκα γύρους
μεταξύ σας, ὁ ἀντίπαλός σου δέν θά σοῦ καταφέρει
πάνω ἀπό τρία χτυπήματα κι ἐκεῖνος πάλι ἀντιπρότεινε
ἐννιά. Ἡ συγκλονιστική αὐτή τιτανομαχία μπορεῖ ν' ἀρχίσει
ἀμέσως τώρα ἐάν ἡ ὑψηλότητά σου
συγκατατεθεῖ νά δεχθεῖ νά ἀπαντήσει

ΑΜΛΕΤ

Τί ἀπ' ὅλα Νά συγκατατεθῶ, νά δεχθῶ ἤ ν' ἀπαντήσω;

ΟΣΡΙΚ

Ἐννοῶ Κύριε νά ἀπαντήσεις ἄν δέχεσαι νά ἀγωνισθεῖς

ΑΜΛΕΤ

Κύριε. Θά κάνω τόν περίπατό μου ἐδῶ.
Σ' αὐτόν τόν θάλαμο. Εἶναι ἡ ὥρα πού ἡ μεγαλειότητά του
ἐπιτρέπει νά παίρνω μερικές ἀναπνοές βαθύτερες ἀπ' ὅλες
τίς ἄλλες τῆς ἡμέρας. Ἂς ἔρθουν τά σπαθιά
κι ἀφοῦ τό θέλει ὁ εὐγενής σου καί τό ζητάει ὁ βασιλιάς
Θά προσπαθήσω γιά χάρη του νά νικήσω. Ἂν νικηθῶ
θά συνεχίσω τόν περίπατό μου μέ πολλή ντροπή
κι ἀκόμα περισσότερες πληγές

ΟΣΡΙΚ

Μοῦ ἐπιτρέπεις νά μεταφέρω ἐπί λέξει αὐτήν τήν ἀπάντησή σου;

ΑΜΛΕΤ

Τό νόημά της Κύριε. Τίς λέξεις διάλεξέ τες ἐσύ
Κι ἄν προτιμᾶς, τραγούδησέ τες σάν ἐμβατήριο

ΟΣΡΙΚ

Εὐγνωμονῶντας, ἐκφράζω στήν ὑψηλότητά σου
ὅλη μου τήν ἀπεριόριστη τήν ἀνεξάντλητη ἀφοσίωσή μου

ΑΜΛΕΤ

Τίς δέχομαι καί τίς δύο. (*βγαίνει ὁ Ὄσρικ*) Θά δυσκολευόταν πολύ
νά βρεῖ ἄλλον νά τήν ἐκφράσει σέ τέτοια γλώσσα

ΟΡΑΤΙΟΣ

Ἐπιτέλους, αὐτός ὁ τσαλαπετεινός ξαναφόρεσε τό λοφίο του
κι ἔφυγε

ΑΜΛΕΤ

Τά ἴδια τσακίσματα θά ἔκαμνε καί πρίν βυζάνει
τήν μάνα του. Δέν εἶναι μονάχα αὐτός. Ὁλόκληρη ἀγέλη
σάν κι αὐτόν φιλάρεσκοι καί τρομαγμένοι αὐλικοί
μιᾶς Αὐλῆς πού δέν εἶχε ποτέ βασιλιά. Δέν θά τούς δεχθεῖ
ποτέ ὁ βασιλιάς. Τούς τρέφει καί τούς εὐνοεῖ τούς χαίρεται
ἡ ἑτοιμόρροπη ἐποχή. Πᾶν κι ἔρχονται ὅπου τούς πάει τό ρεῦμα
Ἡ σκέψη τους ἕνας φλοῖσβος. Ἐπιπλέουν πάντα σάν τόν ἀφρό
Φουσκάλες πού σκάζουν μόλις φυσήξει ἀέρας

(*μπαίνει ἕνας Εὐγενής*)

ΕΥΓΕΝΗΣ

Κύριέ μου ἡ μεγαλειότητά του σοῦ ἔστειλε ἕνα μήνυμα
μέ τόν νεαρό Ὄσρικ κι αὐτός ἐπέστρεψε μέ τό δικό σου,
ὅτι θά περιμένεις ἐδῶ. Θέλει νά ξέρει ἄν θ' ἀνταποκριθεῖς τώρα
στήν πρόκληση τοῦ Λαέρτη ἤ σοῦ χρειάζεται κάποιος χρόνος

ΑΜΛΕΤ

Ἡ ἀπάντησή μου εἶναι σταθερή ὅσο κι ἡ θέληση
τοῦ βασιλιᾶ. Ἂν ὁ Λαέρτης εἶναι ἕτοιμος εἶμαι ἕτοιμος κι ἐγώ
Αὐτή τήν στιγμή ἤ ὅποτε τοῦ ἀρέσει, ἀρκεῖ
νά ἔχω διάθεση ὅπως τήν ἔχω τώρα

ΕΥΓΕΝΗΣ

Ὁ Βασιλιάς καί ἡ Βασίλισσα κι ὅλοι
ἔρχονται κιόλας πρός τά ἐδῶ

ΑΜΛΕΤ

Μέ τιμᾶ ἡ βιασύνη τους

ΕΥΓΕΝΗΣ

Ἡ βασίλισσα ἐπιθυμεῖ νά ὑποδεχθεῖς
μέ φιλική προσήνεια τόν Λαέρτη πρίν ἀρχίσετε τόν ἀγῶνα

ΑΜΛΕΤ

Ἔχει δίκηο. Θά τό κάνω

(*βγαίνει ὁ Εὐγενής*)

ΟΡΑΤΙΟΣ

Θά χάσεις τό στοίχημα Κύριέ μου

ΑΜΛΕΤ

Δέν νομίζω. Ὅσο αὐτός ἔλειπε στήν Γαλλία
ἀσκήθηκα ἀρκετά. Θά τόν νικήσω. Ὅμως ἡ καρδιά μου
Νοιώθω κάτι νά τήν τραβάει

ΟΡΑΤΙΟΣ

Κύριέ μου μή –

ΑΜΛΕΤ

Μιά ἀνόητη ἀδιαθεσία. Ἀδυναμίες γυναίκας

ΟΡΑΤΙΟΣ

Ἄν ἔχεις προαίσθημα ἄκουσέ το. Πάω ἀμέσως
καί τούς λέω ὅτι δέν εἶσαι καλά

ΑΜΛΕΤ

Ὄχι, δέν ἔχει νόημα. Ἕνας ἀδέκαστος χρόνος
διαλέγει μέ ἀκρίβεια ὅλες τίς ὧρες. Αὐτό πού εἶναι γιά τώρα
Εἶναι γιά τώρα. Ἐκεῖνο πού δέν εἶναι γιά μετά
Εἶναι γιά τώρα. Ἄν δέν εἶναι γιά τώρα
Θά εἶναι γιά μετά. Σημασία ἔχει ἐσύ νά εἶσαι πάντα ἕτοιμος
Ἡ ὥρα τοῦ τέλους σου
Ποτέ δέν ἔρχεται νωρίτερα ἀπό τό τέλος σου

(σάλπιγγες, μουσική· φέρνουν τά ὅπλα, στήνεται τραπέζι·
μπαίνουν *Κλαύδιος, Γερτρούδη, Λαέρτης, Εὐγενεῖς*)

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Ἔλα Ἄμλετ. Ἐδῶ, ἀπό τό χέρι μου πᾶρε αὐτό τό χέρι

(ἑνώνει τά χέρια τοῦ Ἄμλετ καί τοῦ Λαέρτη)

ΑΜΛΕΤ

Συγχώρεσέ με Κύριε. Σέ ἀδίκησα
Εἶσαι Εὐγενής, γενναιόψυχος καί θά μέ συγχωρήσεις
Ὅλοι ἐδῶ γνωρίζουν ἀλλά κι ἐσύ θά ἄκουσες
πόσο μέ τιμωρεῖ μιά ἀρρώστεια τῆς ψυχῆς. Ὅ,τι καί νά ἔκανα
Πού νά πρόσβαλε νά βίασε τά αἰσθήματά σου τήν τιμή σου
Νά σ' ἐξόργισε. Γιά ὅλα ἐπικαλοῦμαι τήν τρέλα μου
Ἦταν ὁ Ἄμλετ πού ἀδίκησε τόν Λαέρτη; Ὄχι
Δέν ἦταν ὁ Ἄμλετ. Ἄν ὁ Ἄμλετ διχάσθηκε ἀπό τόν ἑαυτό του
Ἄν ὁ ἑαυτός του διχάσθηκε ἀπό τόν Ἄμλετ καί ἀδίκησε
τόν Λαέρτη δέν φταίει ὁ Ἄμλετ. Ὁ Ἄμλετ εἶναι ἀθῶος.
Τότε, ποιός εἶναι ὁ ἔνοχος; Ἡ τρέλα τοῦ Ἄμλετ.
Κι ἄν ἡ τρέλα του τά παίρνει ὅλα ἐπάνω της τότε κι ὁ Ἄμλετ
ἀδικήθηκε. Τόν Λαέρτη καί τόν Ἄμλετ τούς ἀδίκησε

ἡ τρέλα τοῦ Ἄμλετ. Λυπήσου τόν Ἄμλετ Κύριε
Ἐδῶ σέ ὅσους τώρα μέ ἀκοῦν ἀπολογοῦμαι
Ὅτι δέν εἶχα καμμιά κακία. Καί ἡ γενναιόδωρη κρίση σου
ἄς μέ ἀπελευθερώσει ἀπό ὅλες μου τίς τύψεις κι ἄς κρατήσω
μονάχα αὐτήν, τήν πιό μικρή: ὅτι ἀδέξια ἔριξα τό βέλος μου
κι ἀντί νά πάει στόν στόχο του πλήγωσε κατά τύχη τόν ἀδελφό μου

ΛΑΕΡΤΗΣ

Ἡ καρδιά μου πῆρε ἱκανοποίηση ἀπό αὐτά πού λές, παρόλο πού αὐτή
Ἡ καρδιά μου μέ παρακινεῖ νά σέ ἐκδικηθῶ. Ὅμως
ἡ τιμή μου δέν ἱκανοποιήθηκε. Μοῦ ἀπαγορεύει
τήν συμφιλίωση μέχρι νά ἀποφασίσουν ἄνθρωποι
μέ μεγάλη πεῖρα καί μέ σεβάσμια φρόνηση. Μέχρι ν' ἀκούσω
νά μέ προτρέπουν ἐκεῖνοι νά συγκατατεθῶ. Νά ἀποδείξουν
ὅτι ὑπάρχει προηγούμενο. Νά μέ πείσουν πώς τό ὄνομά μου
θά διαφυλαχθεῖ. Γιά τήν ὥρα, δέχομαι τήν δήλωση τῆς ἀγάπης σου
Καί σάν νά εἶναι ἡ ἴδια ἡ ἀγάπη σου
Δέν θά τήν ἀπορρίψω

ΑΜΛΕΤ

Εὐχαριστῶ. Σ' εὐχαριστῶ πού τήν δέχεσαι
Μέ ἀνακούφιση τώρα μπαίνω στό ἀδελφικό παιχνίδι μας
Ἀπό τίς ἀστραπές τοῦ σπαθιοῦ σου θά λάμψει
ἡ νύχτα τῆς ἀπειρίας μου

ΛΑΕΡΤΗΣ

Μέ εἰρωνεύεσαι Κύριε

ΑΜΛΕΤ

Καθόλου. Μά τό χέρι μου πού θά τά βάλει μαζί σου

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Ὄσρικ Δῶσε τους τά ξίφη. Ἄμλετ
Ἀνηψιέ μου, τό ξέρεις τό στοίχημα;

ΑΜΛΕΤ

Πολύ καλά Κύριε. Ἡ Χάρη σου
εἶναι μέ τό μέρος τοῦ ἀδύνατου

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Δέν εἶναι ἔτσι. Σᾶς ἔχω δεῖ καί τούς δύο καί ὑπολόγισα
τά χτυπήματα ἐκτιμῶντας τήν ἱκανότητα τοῦ καθενός

ΛΑΕΡΤΗΣ

Αὐτό εἶναι πολύ βαρύ. Θά πάρω ἄλλο

(παίρνει τό δηλητηριασμένο ξίφος)

ΑΜΛΕΤ

Αὐτό μοῦ κάνει. Ἔχουν ὅλα τό ἴδιο μῆκος;

ΟΣΡΙΚ

Βεβαιότατα Κύριέ μου

(*Ἄμλετ, Λαέρτης παίρνουν θέση*)

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Μοιρᾶστε στίς κοῦπες τό κρασί
Ὅταν ὁ Ἄμλετ δώσει τό πρῶτο χτύπημα
Τό δεύτερο. Ὅταν ἀποκρούσει τό τρίτο
Θά βροντήσουν ὅλες οἱ πολεμῆστρες. Κι ὁ Βασιλέας
θά πιεῖ στό ἐπινίκειο λαχάνιασμα τοῦ Ἄμλετ
Καί στήν κούπα του θά ρίξει μαργαριτάρι
μέ τήν πιό ὄμορφη τήν πιό σεμνή θαμπάδα
Τό πιό σεμνό τό πιό λαμπρό. Τό πιό θαμπό
ἀπό ὅλα ὅσα κάρφωσαν στό στέμμα τους ἀπάνω
τέσσερις γενιές βασιληάδες τῆς Δανίας
Φέρτε μου τίς κοῦπες. Κι ἄς πάρουν ἦχο τά τύμπανα
νά τόν δώσουν στίς σάλπιγγες κι ἀπό τίς σάλπιγγες
νά τόν πάρουν στούς πιό ἀκρινούς ἐξῶστες τά κανόνια
νά τόν ἀκούσει ὁ οὐρανός καί νά τόν φέρει πίσω νά γίνει
ὅλη ἡ γῆ ἠχώ «ὁ Βασιλιάς πίνει γιά τόν Ἄμλετ»
Ἀρχῖστε. Κι ἐσεῖς πού κρίνετε
Τά μάτια σας ὀρθάνοιχτα

ΑΜΛΕΤ

En garde Κύριε

ΛΑΕΡΤΗΣ

En garde Κύριε

(ἀρχίζουν τήν ξιφομαχία)

ΑΜΛΕΤ

Ἕνα

ΛΑΕΡΤΗΣ

Ὄχι

ΑΜΛΕΤ

Κριτές!

ΟΣΡΙΚ

Χτύπημα. Χτύπημα ἐγκυρότατο

ΛΑΕΡΤΗΣ

Ἐντάξει. Πᾶμε

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Μιά στιγμή. Δῶστε μου νά πιῶ. Ἄμλετ
Αὐτό τό μαργαριτάρι εἶναι γιά σένα. Στήν ὑγειά σου

(τύμπανα, σάλπιγγες, κανονιές)

Δῶστε του τήν κούπα

ΑΜΛΕΤ

Νά τελειώσει πρῶτα ὁ γῦρος. Ἀκούμπησέ την κάπου. En garde!

(ξιφομαχοῦν)

Κι ἄλλο χτύπημα. Δέν ἦταν;

ΛΑΕΡΤΗΣ

Δεύτερο. Τό δέχομαι

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Ὁ γυιός μας θά νικήσει

ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ

Ἔχει βαρύνει. Τοῦ κόβεται ἡ ἀνάσα

Ἄμλετ πᾶρε τό μαντήλι μου. Σκούπισε τόν ἱδρῶτα σου
Ἡ Βασίλισσα Ἄμλετ δές. Ἡ Βασίλισσα
πίνει γιά τόν Ἄμλετ

ΑΜΛΕΤ

Ἀγαπητή Κυρία

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Γερτρούδη. Μή. Μήν πίνεις!

ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ

Θέλω νά πιῶ Κύριέ μου. Σέ παρακαλῶ

(πίνει καί προσφέρει τήν κούπα στόν Ἄμλετ)

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

(μόνος) Τό δηλητήριο!

ΑΜΛΕΤ

Δέν θά πιῶ ἀκόμα Κυρία. Σέ λίγο

ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ

Ἄμλετ ἄφησέ με νά σκουπίσω ἐγώ. Τό μέτωπό σου. Ἄμλετ

ΛΑΕΡΤΗΣ

(στόν *Κλαύδιο*) Τώρα θά τόν χτυπήσω

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Δέν θά μπορέσεις

ΛΑΕΡΤΗΣ

(μόνος) Ἡ ψυχή μου σά νά κρατάει τό χέρι μου

ΑΜΛΕΤ

Ἐμπρός. Πάω γιά τό τρίτο. Λαέρτη
ἀδιαφορεῖς. Σέ παρακαλῶ, πᾶρε με στά σοβαρά
Ἀγρίεψε. Θά σέ νικήσω

ΛΑΕΡΤΗΣ

Ἔτσι λές; Πᾶμε

(ξιφομαχοῦν)

ΟΣΡΙΚ

Τίποτα. Κανένας.

(τούς χωρίζουν)

ΛΑΕΡΤΗΣ

Τό τρίτο!

(πληγώνει αἰφνιδιαστικά τόν Ἄμλετ. Ξιφομαχοῦν μέ ὁρμή. Πάνω στήν συμπλοκή ἀλλάζουν τά ξίφη τους)

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Σταματῆστε! Χωρῖστε τους. Χτυπιοῦνται στ' ἀλήθεια

ΑΜΛΕΤ

Ὄχι. Δέν τελειώσαμε

(ἡ *Γερτρούδη* πέφτει)

ΟΣΡΙΚ

Ἡ Βασίλισσα! Βοήθεια! Ἡ Βασίλισσα!

(ὁ Ἄμλετ πληγώνει τόν Λαέρτη)

ΟΡΑΤΙΟΣ

Αἱμορραγοῦν καί οἱ δύο. Κύριέ μου. Ἄμλετ

ΟΣΡΙΚ

Λαέρτη Κύριέ μου

ΛΑΕΡΤΗΣ

Μέ ἅρπαξε μ' ἔπνιξε ἡ ἴδια μου ἡ παγίδα
Ἡ προδοσία μου ἦταν δίκαιη. Μέ πρόδωσε

ΑΜΛΕΤ

Ἡ βασίλισσα τί ἔπαθε

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Λιγοψύχησε βλέποντας ὅλα αὐτά τά αἵματα

ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ

Ὄχι. Ὄχι. Τό κρασί. Τό κρασί
Ἀγαπημένε μου Ἄμλετ
Τό κρασί. Εἶχε δηλητήριο

(πεθαίνει)

ΑΜΛΕΤ

Ἄ Πράξη ἐλεεινή. Κλεῖστε τίς πόρτες!
Μή φύγει ἀπό ἐδῶ μέσα ἡ προδοσία

(ὁ *Λαέρτης* πέφτει)

ΛΑΕΡΤΗΣ

Δέν θά φύγει. Ἐδῶ εἶναι Ἄμλετ. Ἄκουσέ την – δολοφονήθηκες
Ἄμλετ. Πεθαίνεις. Δέν ὑπάρχει φάρμακο στόν κόσμο νά σέ σώσει
Μισή ὥρα θά εἶσαι ἀκόμα ζωντανός. Κρατᾶς στό χέρι σου
τό ἐργαλεῖο τῆς προδοσίας. Μυτερό δηλητηριασμένο
Ἡ προδοσία ἀναποδογύρισε γύρισε πρός τά ἐμένα
Δές με πού ἔπεσα. Ποτέ πιά δέν θά σηκωθῶ Καί ἡ μητέρα σου
ἐδῶ φαρμακωμένη. Δέν μπορῶ ἄλλο δέν ἀντέχω
Ὁ βασιληάς. Ὁ βασιληάς τά ἔκανε ὅλα

ΑΜΛΕΤ

Μυτερό Δηλητηριασμένο
Τρύπα λοιπόν! Φαρμάκωσε!

(χτυπάει τόν *Κλαύδιο*)

ΟΣΡΙΚ

ΕΥΓΕΝΕΙΣ

Προδοσία! Προδοσία!

ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Φίλοι. Βοηθῆστε. Φίλοι μου
Δέν τέλειωσα ἀκόμα. Πληγωμένος εἶμαι μόνο

ΑΜΛΕΤ

Ἀκάθαρτε αἱμομίχτη. Φονηά. Ἔλα ἄνοιξε τό στόμα σου
Πιές. Καταραμένε Δανέ. Πιές το ὅλο ὅλο
Κατάπιες τό μαργαριτάρι σου; Πέθανε λοιπόν μέ τόν πιό σεμνό
Τόν πιό θαμπό θάνατο. Τράβα τώρα στή μάνα μου

(σέρνει τόν *Κλαύδιο* πού πεθαίνει, τόν ρίχνει πάνω στή νεκρή *Γερτρούδη*)

ΛΑΕΡΤΗΣ

Δικαιοσύνη. Ἄμλετ ἄς συγχωρήσει ὁ ἕνας τόν ἄλλον
Μακρυά ἀπό μένα ὁ θάνατός σου. Μακρυά ἀπό ἐσένα
ὁ θάνατός μου καί τοῦ πατέρα μου

(πεθαίνει)

ΑΜΛΕΤ

Ὁ Οὐρανός νά σέ συγχωρήσει. Ἔρχομαι κι ἐγώ

(πέφτει)

Ὁράτιε πεθαίνω. Στό καλό πικρή βασίλισσα

Ἐσεῖς ὅλοι ἐσεῖς. Πού τρέμοντας χλωμοί εἴδατε
αὐτά πού ἔγιναν μπροστά σας. Βουβοί ἀκροατές σ' αὐτό ἐδῶ τό δρᾶμα
Ἄν εἶχα χρόνο Ἄν μ' ἄφηνε ὁ θάνατος πού τίποτε πιά
δέν θά τόν κάνει νά λύσει τά σίδερα πού μοῦ περνᾶ. Ἄν
μποροῦσα νά σᾶς πῶ Δέν ἔχω τίποτα νά πῶ.
Πεθαίνω Ὁράτιε. Ὅμως ἐσύ ζεῖς. Δικαίωσέ με
Πές γιά μένα. Προπάντων στούς ἀνύποπτους
Σ' ἐκείνους πού δέν ξέρουν

ΟΡΑΤΙΟΣ

Ὄχι. Ἐγώ δέν εἶμαι Δανός. Ἐγώ ἦρθα ἀπό πολύ μακρυά
Ἀπό τήν ἀρχαία Ρώμη. Ἔμεινε λίγο ἀκόμα κρασί, ἐδῶ

ΑΜΛΕΤ

Δός μου τήν κούπα. Ἄφησέ την. Γιά τόν Θεό, δός μου την
Ἄν εἶσαι ἄντρας δέν θά τό κάνεις Θεέ μου. Ὁράτιε
ποῦ θά κυλήσει τό ὄνομά μου τόσο πληγωμένο. Σβησμένο

Ἀφοῦ θά μείνω ὡς τό τέλος ἄγνωστος καί κρυφός. Ἄν μ' ἀγάπησες
Ἄν πέρασα μέσα ἀπό τήν καρδιά σου πᾶρε με στήν ζωή σου
Στερήσου τίς ἁπλές χαρές τῶν ἀνθρώπων ὅσο βαστᾶς. Καί σῶσε
σ' ὁλόκληρο τόν ἀδιάφορο κόσμο
τ' ὄνομά μου. Μέ λέν Ἄμλετ

(ἐμβατήρια, ὁμοβροντίες)

Τί εἶναι αὐτός ὁ θόρυβος

ΟΡΑΤΙΟΣ

Ὁ νεαρός Φορτεμπράς γυρίζει ἀπό τήν Πολωνία νικητής
Δίνει πολεμικούς χαιρετισμούς στούς πρέσβεις τῆς Ἀγγλίας

ΑΜΛΕΤ

Πεθαίνω. Ἡ ψυχή μου σκοτείνιασε προχώρησε μέσα στό σκοτάδι
Δέν βλέπω Δέν θ' ἀκούσω τί ἔγινε στήν Ἀγγλία
Σάν τούς τυφλούς προφῆτες βλέπω τόν Φορτεμπράς
νά στέφεται βασιληάς. Ἄς ἔχει καί τήν δικιά μου
τήν ἑτοιμοθάνατη ψῆφο μου. Νά τοῦ πεῖς ὅτι τοῦ τήν δίνω
Κι ὅλα ὅσα ἔγιναν. Νά τοῦ τά πεῖς. Πῶς ἔγιναν
Τίς αἰτίες πού τά προκάλεσαν. Πές του μέ λεπτομέρειες ὅπως ἔγιναν
Μονάχα αὐτά πού ἔγιναν. Τά ἄλλα εἶναι σιωπή

(πεθαίνει)

ΟΡΑΤΙΟΣ

Αὐτήν τήν στιγμή τώρα. Σπάει
μιά εὐγενική καρδιά. Καληνύχτα
Γλυκειέ πρίγκηπα. Ἀποκοιμήσου
Μέ τά πλατειά φτερά τους οἱ ἄγγελοι νά σκεπάζουν
νά φυλάγουν τήν σιωπή σου

(ἐμβατήρια πού δυναμώνουν· μπαίνουν *οἱ Φορτεμπράς, Πρεσβευτές τῆς Ἀγγλίας, Στρατός*)

ΦΟΡΤΕΜΠΡΑΣ

Ἦρθα νά δῶ τό θέαμα

ΟΡΑΤΙΟΣ

Αὐτό εἶναι Δές. Ἀκίνητο
Ἁπλωμένο παντοῦ Δέν ἀνασαίνει
σά νά περιμένει νά τό δοῦν

ΦΟΡΤΕΜΠΡΑΣ

Σκαμμένο λατομεῖο πού τό δούλεψε ὁ φόνος
Θάνατε ὑπερήφανε. Μέ πρίγκηπες θέλεις νά γεμίζεις
τίς αἰώνιες σπηλιές σου. Μέ αἵματα βασιλέων

ΠΡΩΤΟΣ ΠΡΕΣΒΕΥΤΗΣ

Θέαμα καταθλιπτικό. Ἀργήσαμε νά ἔρθουμε ἀπό τήν Ἀγγλία
Ποιός θά μᾶς ἀκούσει νά τοῦ ποῦμε πώς ἡ ἐντολή
ἐκτελέσθηκε. Ὁ Ρόζενκραντζ κι ὁ Γκίλδενστερν πέθαναν
Ποιός θά μᾶς εὐχαριστήσει

ΟΡΑΤΙΟΣ

Ὄχι πάντως αὐτός. Ἀκόμα κι ἄν ζοῦσε, δέν θά σᾶς ἔλεγε
εὐχαριστῶ. Γιατί ποτέ δέν εἶχε δώσει μιά τέτοια ἐντολή

Ὅλοι ἐσεῖς. Πού τώρα ἐδῶ συναντηθήκατε μέσα σ' αὐτά τά ἐρείπια
Ἐσεῖς πού ἔρχεσθε ἀπό πόλεμο
Ἀπό τήν Πολωνία, ἐσεῖς ἀπό τήν Ἀγγλία Πεῖτε
νά ὑψωθοῦν αὐτά τά σώματα. Νά πλαγιασθοῦν ψηλά
γιά νά τά βλέπει ὁ κόσμος. Καί τότε ἐγώ θά ἀρχίσω νά μιλάω
Κι ὅσοι ἀκόμα τίποτα δέν ἔμαθαν δέν ξέρουν
θά μέ ἀκούσουν νά μιλῶ νά λέω γιά ἔρωτες καί γιά αἵματα
Γιά βίες πού στρέβλωσαν τήν φύση. Δῖκες
πού στήθηκαν ἀπό τήν μοῖρα. Γιά λάθη τοῦ θανάτου
Γιά δυστυχίες πού ἔχασαν τόν δρόμο τους καί κουβαλῶντας σκοτωμούς
γύρισαν πάλι πίσω, σ' αὐτούς πού τίς ἐξαπόλυσαν
Γιά ὅλα αὐτά ἐγώ θά μιλήσω
Ὅλα αὐτά ἔγιναν γιά νά τά πῶ ἐγώ

ΦΟΡΤΕΜΠΡΑΣ

Θά δέ ἀκούσουμε. Καλέστε τούς μεγάλους
Τούς πιό σπουδαίους, νά ἔρθουν κι αὐτοί ν' ἀκούσουν
Κι ἐγώ μέ πένθος θά δεχθῶ τήν ἀγαθή μου μοῖρα. Ὄρθιος

πάνω ἀπό τούς πεσμένους ἀξιώνω αὐτό πού δικαιοῦμαι
Δέν ξεχνάω τά δικαιώματα πού ἔχω
σ' αὐτό τό νικημένο βασίλειο πού δέν τό νίκησα ἐγώ

ΟΡΑΤΙΟΣ

Καί γι' αὐτό θά μιλήσω. Μέ τήν φωνή μου
θά ἀκουσθεῖ ἡ δική του ἡ φωνή καί θά ξεσηκώσει καί τίς ἄλλες
Ὅμως πρέπει νά βιαστοῦμε.
Τά πνεύματα τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἀγριεμένα
Ἔρχονται φοβερά πράγματα στόν κόσμο

ΦΟΡΤΕΜΠΡΑΣ

Θά δώσουμε σ' αὐτόν τόν ξένο τόν φιλόδοξο πόνο
τέλος ἀνάλογο σέ θέα καί σέ λύπη
Συνοδέψτε τούς νεκρούς, σηκῶστε τους
Τόν Ἄμλετ σηκῶστε. Ἀπό ὅλους πιό ψηλά
Ἦταν πρίγκηπας ἀλλά τό ὄνομά του
θά ἐπικρατήσει ὅσο κανενός βασιληᾶ στόν κόσμο

Αὐτοί οἱ πρίγκηπες πεθαίνουν ἀπό τήν σκοτεινή τους δόξα
Νικῶντας χάνονται σέ ἀμίλητες μάχες
Ἑνός πολέμου πού ποτέ δέν φτάνουν ὡς ἐμᾶς
Σάν τυλιγμένες οἱ κλαγγές του
Θάψτε τους ὅλους σάν πολεμιστές. Σά νά ἔπεσαν σέ μάχη
Μέ ὅλες τίς τιμές, μέ τίς τιμές πού μᾶς ζητάει
ἄς κηδέψουμε αὐτό τό δρᾶμα

(σάλπιγγες. Τύμπανα. Πένθιμη, ἀργή πομπή. Ἔξοδος)

ΦΟΡΤΕΜΠΡΑΣ

Σάν σκοτωμένο πολεμιστή ἄς σηκώσουν τόν Ἄμλετ
στίς πλάτες τους τέσσερις λοχαγοί. Χάθηκε ἕνας μεγάλος βασιληάς
προτοῦ νά βασιλεύσει. Στό πέρασμά του ἄς ἠχήσουν δυνατά
τά ὅπλα καί οἱ σάλπιγγες. Σηκῶστε τούς νεκρούς
Πᾶρτε αὐτά τά σώματα. Πᾶρτε ἀπό ἐδῶ μέσα
αὐτήν τήν εἰκόνα τῆς σφαγῆς πού ἀνήκει σέ μάχη, ὄχι ἐδῶ

Δῶστε διαταγή νά ρίξουν οἱ στρατιῶτες

(μουσική. Ὁμοβροντίες. Ἔξοδος)

Μέ τά παρότερα αὐτά λόγια τοῦ Φορτεμπρᾶς θέλησε ὁ Σαίξπηρ
νά τελειώνει ἡ τραγική ἱστορία τοῦ Ἄμλετ πρίγκηπα τῆς Δανίας.

Γ.Χ.